

ή, συνηθέστερον, στη «*εωλότσεπτη*», και έκοψαν από ψωμί, χόρτα, καλάμια, ληγαριές, μέχρι και χονδρά κλαδιά. Κατά τα παλαιότερα έτη δεν νοούνταν Γλιναδιώτης χωρίς «*πιργιόνι*» (φωτ. 36). Για την κοπή πάντως των χονδρών κλαδιών ειδικό εργαλείο ήταν η «*πιργιόνα*», δημοια με το προηγούμενο, αλλά με διπλασίου μήκους λάμα, εξ ου και το μεγεθυντικό του ονόματός της.

Ο «*λοστός*»: ήταν σιδερένια ράβδος, μήκους περίπου 1,80 μ., χρησιμοποιούμενη στις εκχερσώσεις εδαφών, για να αναστηκώνουν τους βράχους, αλλά και στο άνοιγμα οπών, για το φύτευμα αμπελιών και άλλων μοσχευμάτων.

(Φωτ. 39)

Η «*παραμίνα*»: ήταν και αυτή είδος «*λοστού*», μεγαλυτέρου διαστάσεων, μήκους, με αιχμηρή απόληξη, που χρησίμευε στη θραύση «μαλακών» βράχων («πασπάρων»).

Το «*σκάλιστήρι*»: ήταν «*δίχαλο*» εργαλείο με δύο «*τοσατάλια*»¹⁹⁹ στο επάνω του μέρος, και με «*στειλειάρι*», χρησιμοποιούμενο κυρίως στο σκάλισμα κρεμμυδιών, στα «*βαζεδάκια*», κ.α.

Το «*φκιάρι*»: το κοινό σ' όλο τον ελληνικό χώρο φτυάρι, με το πλατύ έλασμά του. Χρησιμοποιούνταν για την μετακίνηση χωμάτων, κοτοράς και άλλες εργασίες.

Το «*σιδερόφτιναρο με πατήθρα*»²⁰⁰: ήταν άστριο με το προηγούμενο, είχε άστρια ολίγον ψηλότερα από το σιδερένιο του έλασμα ένα κάθετο ξύλο, περασμένο μέσα στο «*στειλειάρι*», επάνω στο οποίο πατούσαν με πίεση για να εισχωρήσει βαθύτερα στο έδαφος. Χρησιμοποιούνταν κυρίως στα αμπέλια και στα περιβόλια (φωτ. 37).

Η «*πιρούνια*» (φωτ. 38): αντικατέστησε το παλιό ξύλινο «*μιχάλι*». Χρησίμευε κυρίως στο «*ξεκόπτρισμα*», των σταύλων, αλλά και στα αλόνια κλπ.

Η «*βαρειά*»: αποτελούνταν από συμπαγές και βαρύ έλασμα (εξ ου και το όνομά της) και ισχυρό «*στειλειάρι*». Χρησιμοποιούνταν στην θραύση των βράχων και άλλες συναφείς εργασίες.

Η «*βαρειοπούλα*»: ήταν ελαφρότερη «*βαρειά*», είδος σφυριού, με την οποία κτυπούνταν τα «*καλέμια*», για να εισχωρούν βαθύτερα. Συμπληρώματα και των

199.—Τουρκ. çatal = δίχαλος

200.—Πατώ + -θρα.

δόν (βαρειάς και βαρειοπούλας) ήταν το «καλέμι»²⁰¹, το «μακάπι»²⁰² (μακρύ σίδερο που έκοβε και από τις δύο του άκρες), το «κοντάλι» (για την εξαγωγή του χώματος από τις ανοιγόμενες οπές), και οι «σφήνες» (για να ανοίγουν τις σχισμές των βράχων).

Ο «φραχάξ»²⁰³, ήταν ένα είδος κλαδευτηριού, με χειρολαβή. Έκοβαν μ' αυτόν τις «σκαμνιές» (τα εξογκώματα των αμπελιών), αλλά και κλαδιά για τους «τραφούς»²⁰⁴ τους ή για την «καμνάδα». Παρομοιότυπος μ' αυτόν ήταν ο «κλαδίσκος», που έφερε στο επάνω μέρος της λεπίδας του «πετεινό», μία σιδερένια προεξοχή (φωτ. 39).

Το «ξυλοφάνι» : όπως το όνομά του μαρτυρεί, χρησιμοποιούνταν για να λειαίνει τα «τσαπτόξιλα», τα «τζουγγρανόξιλα» και κάθε άλλο ξύλο. Ήταν ένα είδος «φάσας», με οδοντωτές προέξοχές (όπως μία μεγάλη λίμα), με τις οποίες «έτρωγαν» τους «τζόβους»²⁰⁵ των ξύλων.

Το «χεροτσίβερο»²⁰⁶, για την μεταφορά χώματος και κοπριάς. Ομοίαζε με το σημερινό φρερέο, αφού αποτελούνταν από μία «σκαρίδα» με «χέρια» στο εμπρόσθιο μέρος τουν. Λόγω υπερβολικού βάρους των μεταφερομένων υλών είχε και «λουκίδες» (ιμάντες) που οι μεταφορείς γεωργοί ή εργάτες περνούνταν στους ώμους (για επιμερισμό του βάρους), αφού φυσικά το κρατούσαν και από τα «χέρια». Ήταν από τα παλαιότερα αγροτικά εργαλεία, προπομποί των μετέπειτα ξύλινων και σιδερένιων «τσιβέριών».²⁰⁷

Γ. Συστήματα αρδεύσεως

α. γενικά για τα πηγάδια

Πριν ομιλήσουμε για τα συστήματα αρδεύσεως, ας αναφερθούμε δι' ολίγων στα πηγάδια, την κυρία πηγή αρδεύσεως. Τα έσκαβαν λοιπόν με «γαζμά» και φτυάρι, σε μικρό βάθος (δύο — τριών μέτρων) και ανεκάλυπταν ευκόλως τις υδάτινες πηγές, αφού όμβρια και υπόγεια ήταν παλαιότερον αφθονούσαν. Είναι χαρακτηριστική η μαρτυρία των παλαιωτέρων ότι «ήσκαβες ένα λακκάκι κι ήβρισκες νερό», γεγονός που σήμερα, εποχή παρατελένης ανομβρίας, ακούγεται με νοσταλγία μεν, αλλά και με αρκετή δόση σκεπτικισμού για το άδηλο μέλλον. Για να αποφύγουν τις επικινδυνές κατολισθήσεις κατασκεύαζαν, στην πρώτη αυτή περίοδο, ένα κυκλικό προστατευτικό τείχος (πρόδρομο των μετέπειτα «καλουπιών») με βαθειά μπηγμένους στο έδαφος στύλους, «δεμένους» μεταξύ τους, με κλαδιά και «βολιαζμένους».

Εξέλιξη αποτελούσαν τα γνωστά «πετρόχτιστα» πηγάδια, για τα οποία γράφουμε σε άλλο σημείο τον βιβλίον. Τα έσκαβαν και αυτά με τσάπτες, φτυάρια, αξίνες, εκτός αν συναντούσαν κατά την ανόρυχη γρανίτη, οπότε ανοίγοντας οπές με τα «καλέμια» σ' αυτόν, τοποθετούσαν μέσα διναμίτιδα, και με το «φτίλι» πυροδοτούσαν τα «φουρμέλλα», που διασπούσαν τον αδιάσπατο από το ανθρώπινο χέρι βράχο. Αν συναντούσαν «πάσταρο» (μαλακό βράχο) δεν χρειάζονταν

201.—Τουρκ. καλεμ (το ελλην. καλέμιον <κάλαμος>)

202—203.—Μάλλον τουρκικά

204.—Η αρχαιοελλ. τάφρος, με μετάθεση των συμφώνων και αλλαγή γένους, κατ' αναλογία προς το λάκκος, βόθρος

205.—Τους ρόζους, τις ογκιδια, τις στρογγυλές προεξοχές

206.—Χειρο-τσιβέρο («τσιβέρα»). Το τελευταίο είναι υποκρ. του ιταλ. civera

207.—Ήταν περίπου ίδια με τα σημερινά μονότροχα εργαλεία των κτιστών.

«φυσιομέλλα», αλλά τον κατατρόπωναν με τις «παραμίνες».

Η εξέλιξη οδήγησε τα πράγματα από την τέχνη της πέτρας στον σχετικά ευκολότερο δρόμο του ταιμέντου, στα «καλούπια», περί το τέλος της δεκαετίας του '20, ενώ φυσικά συνεχίζονταν παραλλήλως η κατασκευή των «πετρόχτιστων». Παλαιοί Γλιναδιώτες «καλουπατζήδες»²⁰⁸ ήταν ο Κώτσος, ο Σκοπελίτης, ο Μανωλάς, κ.α. Νεώτερος, και τελευταίος, ήταν ο Αγγελής Σέργης, ο Γάτζος, ενώ Αγερσανιώτες τεχνίτες του είδους που εργάσθηκαν σε πηγάδια του χωριού ήταν οι αδελφοί Λογαράδες και ο Μαχτάς.

Τα «καλούπια»²⁰⁹ κατασκευάζονταν ως εξής: έφτιαχναν πρώτον ένα «δίμετρο» συνήθως τοιχίο (ύψους δύο μέτρων από το βυθό), μη εφαπτόμενο στα τοιχώματα του πηγαδιού. Αφηναν δηλ. ένα κενό πλάτους είκοσι εκατοστών, που θα διευκόλυνε τον τεχνίτη και τους εργάτες τόσο στο «καλούπια» και το μετέπειτα «ξεκαλούπωμά» του, όσο και στο να «κάτσει μετά το καλούπι». Το τοιχίο κατασκευαζόταν με δύο σειρές «πορτών» (αποτελουμένων από πέντε δίμετρες ή μονόμετρες ξύλινες σανίδες, τάβλες) συνδεδεμένων μεταξύ τους κυκλικά με σύρμα ή με χονδρές βέργης από «φυλλάδες»²¹⁰ (μεταγενέστερα είχαν σιδερένιους κρίκους, με τους οποίους γινόταν η σύνδεση). Εννοείται ότι οι «πόρτες» αυτές είχαν σχήμα ημικυκλικό, στο δε επάνω μέρος τους ήταν στενότερες κατά 7–8 εκατοστά του μέτρου. Η μεταξύ των δύο κυκλικών σειρών απόσταση, το πάχος δηλαδή του καλουπιού, ήταν συνήθως 20–25 εκατοστά, «όσο χόρδος²¹¹ ήθελες να τον δώκεις εσύ».

(Ιχνηγράφημα 1)

Η στερέωση των «πορτών» γινόταν με υποστηρίγματα και με ένα μικρό αυλά-

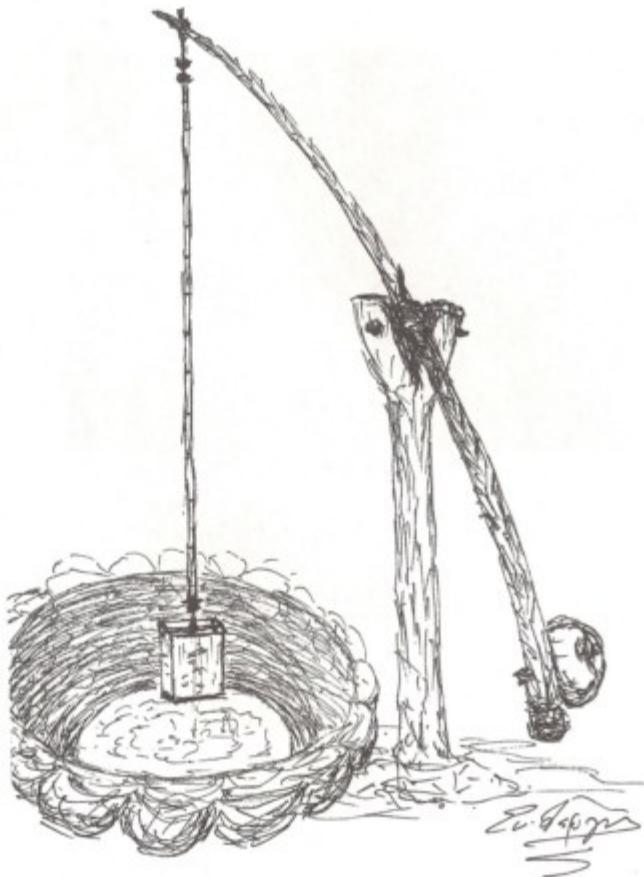
208–209.—Τουρκ. calırçı και calır αντιστοίχως

210.—Βλ. σημ. 2, σελ. 91

211.—Πάχος, από το αρχαιοελλ. επιθ. χονδρός.

κι («ξωάρι» το αποκαλούσαν), μέσα στο οποίο «καθίζανε», και αποφεύγονταν τη προς τα εμπρός και πίσω μετακίνησή τους. Όταν είχε σχηματισθεί η εξωτερική κυκλική σειρά των «πορτών» (αυτή δηλαδή που βρισκόταν προς τον τοίχο του πηγαδιού), «το οπλίζανε, το σιδερώνανε το καλούπτι. Ήβανες το σίδερο γύρω—γύρω, τρεις—τέσσερις αράδες, ανάλογα, αν ήτανε μονό ήβανες λιγότερες, αν ήτανε διπλό περισσότερες σειρές σίδερο, και το θλεκες το σίδερο με στύλοι, που ται νήαμενε, για να μη δέψτει».

Μετά την ποθέτηση των σιδηροβεργών, που θα το καθιστούσαν σιδηροπαγές και ισχυρό, ακολουθούσε η ρίψη του σκυροδέματος, από τοιμέντο, άμμο και χαλίκι. Το κατέβαζαν με «μαγάνι», και ο επιφορτισμένος με την κατασκευή του καλουπιού «μάστορας» το πίεζε με ξύλο για να μη δημιουργηθούν επικίνδυνα για την ασφάλειά του κενά. Διαφορετικά όμως ήταν τα δημιουργούμενα από το ανορθόδοξο «στρώσιμο» του σκυροδέματος κενά, με αυτά που δημιουργούσαν οι ίδιοι σκοπίμως, ρίχνοντας μέσα σ' αυτό βώλους²¹²

(Ιχνογράφημα 2)

από χώμα. «Τοι σπουόσανε μετά μέσα, και από τοι τρύπες επέρνανε το νερό».

Την επομένη (ή μεθεπομένη) ημέρα γινόταν το «ξεκαλούπωμα» των πρώτων καλουπιού και άρχιζε η κατασκευή του δεντέρου. «Ξεβαζώνανε²¹³ οι αργάτες το πηάδι κι εκάθιζεν ευτό. Απάνω σ' ευτό που ηκάμανε εστηρίζουντανε το άλλο».

212.—Άλλοι πρόσθινταν μεγάλα χαλίκια του ποταμού

213.—Εβγάζαν τα μπάζα, τα χώματα.

Επάνω στο δεύτερο στρογγίζονταν με τη σειρά το τρίτο, κ.ο.κ. Ας αναφερθεί, τέλος, ότι αντί των... εξελιγμένων «πορτών» πολλοί χρησιμοποιούσαν τσίγκινες λαμαρίνες μεγάλης επιφανείας.

β. οι «δέχτες»

Επρόκειτο κατ' ουσίαν περὶ συστήματος ... μη αρδεύσεως, αφού όπως παρακάτω θα αναλυθεί, ήταν ένα είδος σημερινών φραγμάτων, από τα οποία η διψαμένη γη απορροφούσε επαρκή ποσότητα υγρασίας. Επαρκή για να φυτευθούν και να αποδώσουν πατάτες, «βοστάνια» και άλλες καλλιέργειες, επονομαζόμενες ως εκ τούτου «άνιδρες»²¹⁴. Οι περισσότεροι «δέχτες»²¹⁵ δημιουργούνταν στο Λιβάδι, που διαρρέονταν από τα νερά του «Περιότη», το «θεύκο δώρο» του, αφού σ' αυτόν οφειλε την πολυποίκιλη παραγωγή του, και κατ' επέκταση, τα πεδινά

(Φωτ. 40)

χωριά την ίδια την ύπαρξή τους. «Βδένανε»²¹⁶ όλο σχεδόν το Λιβάδι, από τον «Κορδόλαιμον» στα «Υρια» μέχρι τα «Κρυά Νερά», και όχι μόνον αυτές τις περιοχές, αφούν «δέχτες» υπήρχαν και σε άλλες, πέριξ του χωριού, τοποθεσίες. Το μέχρι και σήμερον διατηρούμενο τοπωνύμιο «Δέχτης» στο Ν.Δ. μέρος του, μαρτυρεί τον λόγου το αληθές.

Ο τρόπος δημιουργίας των ... πρωτοποριακών αυτών φραγμάτων ήταν ο εξής: «εστήναμεν αθάνατα μεσ' το χαδάκι, δυο στη μία άκρια, δυο στην άλλη και τα δύναμεν με κλαδιά και καλάμια»²¹⁷. Το κενό που τανε στα δυο αθάνατα το γεμίζαμεν με χώμα, που το πατούσαμεν και το φέρναμεν ίσα με το χωράφι. Εγνοίζαμεν μετά το νερό στο χαδάκι κι ελέγιαζεν²¹⁸. Για να μη καβαλλικέψει το δέχτη, ενοίαμεν κι ένα χαδακάκι μικρό στην άκρια του χωραφιού, φαραούνι²¹⁹ το λέανε, κι ήβγαινε αλλού το νερό. Κι επάνετραν υγρασία το χωράφι και από το δέχτη και από το χαδακάκι. Ο καθένας μας ήκανενε από ένα δέχτη στο χωράφι δου, στην άκρια».

214.—Αρχαιοελλ. ἄνυδρος

215.—Αρχαιοελλ. δέκτης < δέχομαι, επειδή στο αυλάκι του δεχόταν το νερό

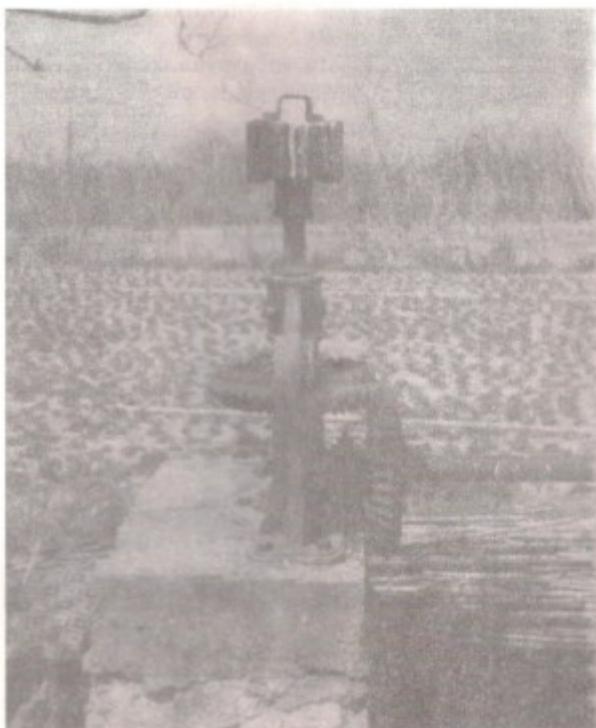
216.—δένοι σημαίνει εδώ αποριούντων τημάτα του χαντακιού για να δημιουργήσω τον «δέχτη»

216a.—Καβέτως δηλ. προς τη ροή του νερού

217.—Δημιουργόταν «λεγός» = μικρή λίμνη (φ. λεγιδζιο)

218.—Υποκορ. του αρχ. φάραγξ; (φαραγγιούν — φαραούνι).

γ. το «αεράνι»²¹⁹

(Φωτ. 41)

Ήταν το πρώτο σύστημα αρδεύσεως των αγρών από πηγάδι. Αποτελούνταν από δύο «αθάνατα», τα οποία έμπηγαν στη γη, δίπλα στο χείλος του πηγαδιού, το ένα παραλλήλως προς το άλλο. Επάνω απ' αυτά περνούσαν ένα τρίτο, σχηματίζοντας Π. Στο μέσον αυτού του τρίτου ξύλου περνούσαν την «αδέννι», ένα ακόμη «αθάνατο», στη μία άκρη του οποίου (την υψωμένη) έδεναν σχοινί ή βουρλιά και ένα «γαζοδενεκέ», για να αντλούν το νερό, στη δε άλλη του έδεναν πέτρα μεγάλη με οπή στο μέσον της ή σακκί γεμάτο άμμο, ως αντίβαρο, ε-

λαφρώς βαρύτερο του περιεχομένου των «γαζοδενεκέ» (βλ. το ιχνογράφημα 1 του Βαγγ. Σέργη—Νερά).

Βουτούσαν το δοχείο στο πηγάδι, γέμιζε νερό, το αντίβαρο το ανέσυρε στην επιφάνεια του πηγαδιού, και ο εργάτης, ο επιφορτισμένος με την άκρως επίπονη αυτή εργασία («αεράνιζμα»), άδειαζε το περιεχόμενό του στο «ναό», στο αυλάκι. Το επίπονο της εργασίας αυτής αντιλαμβανόμεθα, αν αναλογισθούμε ότι διαρκούσε καθ' όλη την ημέρα, ότι απαιτούσε ταχύτητα ενεργειών και ότι αρδεύο-

(Φωτ. 42) Σε πρώτο πλάνο ο «κολωσούρτης»

219.—Μεσαιων. γεράνιον < μποκορ. του αρχ. γέρανος. Είναι το κηλώνειον των Αρχαίων.

νταν εκτάσεις σχετικών μικρές μεν, αλλ' όχι εικαταφρόνητες. Τέτοιες ήταν κυρίως «βοστάνια», «ζαρζαβατικά», παπατοκαλλιέργειες.

Σε μερικά «αεράνια» τα δύο παράλληλα πρώτα «αθάνατα» αντικαθιστούνται ένα «dixáli» κορμού δένδρου, σχήματος Υ (ιωνογράφημα 2), στις άκρες του ο-

(Φωτ. 43)

ποίου περνούσε το τρίτο έύλο, ενώ άλλα, στην επάνω άκρη της «αδέννας» έφεραν και καλάμι (δχι μόνον σχοινί). Οικοθεν εννοείται ότι το μήκος των σχοινιού (με ή χωρίς καλάμι) έφθανε την επιφάνεια του νερού, η οποία όσο «κατέβαινε» με τη συνεχή άντληση καθιστούσε την δύη διαδικασία πεοισσότερον επίπονη.

«Αεράνια» είχαν παλαιότερα οι περισσότεροι Γλυναδιώτες. Σήμερα δεν υπάρχει ούτε ένα να θυμίζει στον νεωτέρους τον «βίο του αβιώτο» των πατέρων και των παππούδων τους. Πιθανώς να ήταν ένα «ζωντανό μάθημα» για περισσότερη εργατικότητα και αντικειμενικότερη εκτίμηση και αξιολόγηση των δύσων τις τελευταίες δεκαετίες, χωρίς ιδιαίτερο κόπο, και ποτούνται.

δ. «κουβαδομηχανή / το μαγανοπήαδο»

Μετά το «αεράνι» έκανε την εμφάνισή της η «κουβαδομηχανή»²²⁰, εκτοπίζοντάς το σιγά-σιγά. Τα κύρια μέρη της ήταν:

1. Το «τύβανο»²¹ με τους «κοινβάδες» (φωτ. 40): τα πρώτα «τύβανα» ήταν «χντά», από μαντέμι, και τα έφερναν από την Αθήνα. Το πρώτο που κατασκευάσθηκε από γλυναδιώτικα χέρια, του Γιώργου του Γεωργιάδη, και εξακολούθησε να παράγεται μαζικότερα μετά, ήταν κατασκευασμένο από λαμαρίνα πάχους 5 χιλιοστών. Οι «κοινβάδες», μικρά, κοῦλα στο εσωτερικό τους και ανοικτά στο επάνω μέρος τους δοχεία, ήταν κατασκευασμένοι από λαμαρίνα και έφεραν στο πλάι τους δύο μικρές λάμες, με οπές και στα δύο άκρα τους, μέσα από τις οποίες

220.—Μερχανή με κουβάδες. Για τους τελευταίους βλ. αμέσως παρακάτω

221.—Αρχαιοελλ. τύμπανον, λόγια του σχήματός του, που οφείλεται με το γνωστό μουσικό δρυγανό.

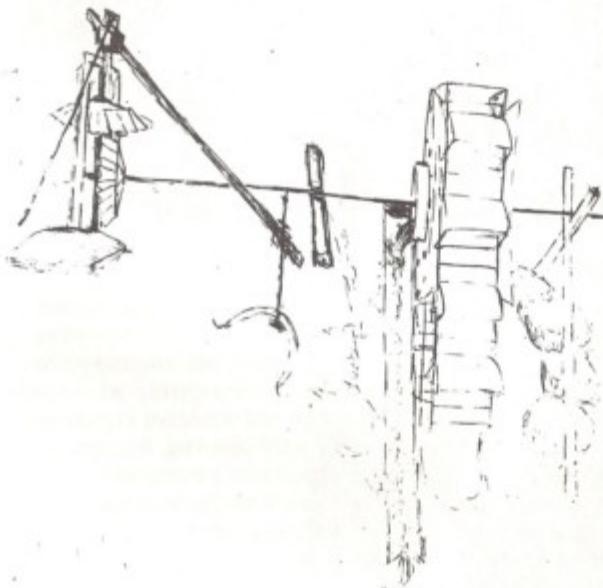
περνούσαν «τζαβέττες»²²² και έτσι ενώνονταν μεταξύ τους εν σειρά. Τις λάμες αυτές τις αποκαλούσαν «αλινσίδες», τα δε σημεία επαφής «κουβάδων» και «τυβάνου» «χαμάληδες»²²³ που ήταν εν συνόλῳ επτά.

2. Ο «άξονας του τυβάνου»: ήταν ο σιδερένιος άξονας που διαπερνούσε καθέτως και στο μέσον του το στρογγυλό «τύβανο» καταλήγοντας, η μία άκρη του στην «αθροστινή τραβέρσα»²²⁴, η δε άλλη σε κάθετο γρανάζι. Το τελευταίο εφαπτόταν με το οριζόντιο γρανάζι της «καβάνας» μεταδίδοντας την κίνηση στο «τύβανο».

3. Η «καβάνα» (φωτ. 41): εκτός του προαναφερθέντος γρανάζιού έφερε στο ε-

πάνω μέρος της κυρτού σχήματος κατασκευής της (όπως η καμπάνα της εκκλησίας) και το «φανάρι», που είχε δύο οπές. Μέσα από την μεγαλύτερη σε μέγεθος οπή περνούσε η «τράβα» (ένα ξύλινο δοκάρι) και από την μικρότερη, που βρισκόταν επάνω από την πρώτη, ένα δεύτερο, πιο λεπτό, ο «οδηγός». Επάνω στον τελευταίο δενόταν το «καπίστρο» του ζώου και το οδηγούσε στην μονότονη, γύρω απ' το πηγάδι (το «γύρο») κυκλική διαδρομή του.

4. Ο «καλοσούντης» (φωτ. 42): ήταν η προστα κάτω σιδερένια απόληξη του άκρου της «τράβας». Η επάνω άκρη του προσαρμοζόταν, όπως ειπώθηκε, στο άκρο της «τράβας», ενώ η κάτω κατέληγε σε ημικυκλιο, για να περνούν μέσα τα καποτίλια του ζώου. Στα άκρα του ημικυκλίου υπήρχαν «γάτζοι»,

Ιχνογρ. 3 (κι αυτό του Βαγγ. Σέργη — Νερά)

που ενώνονταν με τα «τραβηγλά» του ζώου και έθεταν σε κίνηση το όλο σύστημα.

Το αντλούμενο νερό χυνόταν σε μία «γούρνα»²²⁵, ανάμεσα στο «τύβανο» και

222.—Μακροί σιδερένιοι πίροι, που μπρηγμένοι στη γη, χρησίμευαν και ως παλούκια για να δένονται ζώα τους (ιταλ. chiaietta)

223.—Τουρκ. hamal

224.—Ιταλ. traversa

225.—Αρχαιοελλ. γρένη.

την «αβροστινή τραφέρσα» (φωτ. 40). Από εκεί κυλούσε κατ' ευθείαν στο αυλάκι ή στη στέγνα, στην οποία έφθανε είτε με πήλινα λούκια,²²⁶ είτε με το «λούκι» (τοιχίο, στο επάνω μέρος του οποίου υπήρχε αυλάκι).

Στο μαγγανοπήγαδο χρησιμοποιούσαν κυρίως γαϊδούρια και μουλάρια. Για να μη διασπάται η προσοχή τους ή για να μη σταματούν την επίπονη ομολογουμένως εργασία τους, τα «μουρώνανε»²²⁷, τοποθετώντας στα μάτια τους πέτσινα καλλύματα, τα «ματογυάλια» ή «κουκουλλώνανε» το κεφάλι τους ολόκληρο σχεδόν (τουλάχιστον αφτιά και μάτια) με τσουβάλι, ακόμη και με κάποιο ένδυμά τους (φωτ. 43).

Οι πρώτες «κουβαδομηχανές» εμφανίστηκαν στο Γλινάδο περί το 1914/5, αλλά δεν είναι οι παλαιότερες, εφ' όσον διασταυρωμένες πληροφορίες αποδεικνύουν ότι αντί των «κουβάδων» (σε πρωτότερες φάσεις της γεωργικής ζωής τους) χρησιμοποιούσαν πήλινους «κουρκουνάδες»²²⁸, όπως ο Νικολής ο Σάλιακας σε κάποιο κτήμα του, στον «Γαρνιών».

(Φωτ. 44)

Ας σημειωθεί επίσης ότι ο τύπος της μηχανής που αναλύθηκε παραπάνω δεν ήταν ο μοναδικός. Υπήρχαν και οι λεγόμενες «κουβαδομηχανές με μακρύ άξονα», για να καλύψουν τις ανάγκες αντλήσεως νερού από λάκκους ενδισκομένους πλησίον χανδακιών. Παρουσιάζονταν όμως το πρόβλημα της δημιουργίας του «γύρου», εφ' όσον ένα τμήμα του θα έπρεπε να ευρίσκεται εντός του χανδακιού. Για το λόγο αυτό επενόησαν τον «μακρύ άξονα». Έτσι, τοποθετούσαν επάνω στον αβαθή λάκκο μία χονδρή και ανθεκτική «τράβα» (δοκάρι), επάνω του στερέωναν το «τύβανο» με τους «κουβάδες», ενώ «άξονας», «γύρος» και «καβάνα» ευρίσκονταν εντός του χωραφιού (βλ. ιχνογρ. 3).

ε. σύγχρονες μέθοδοι

Τα «μαργανοπήγαδα» άρχισαν να αντικαθιστούν προοδευτικά, από το 1952 και εντεύθεν, οι πρώτες βενζινομηχανές, και μετά (ισως ταυτοχρόνως) οι μεγαλύτερες σε ιπποδύναμη πετρελαιομηχανές. Όλοι ενθυμούνται τις πρώτες «Πέτερ», «Χάλετ», «Σκούδα», «Μαρκότσταρ» και «Αποστολίδη» πετρελαιομηχανές, που μέχρι και σήμερα χρησιμοποιούν για άντληση νερού, αλλά σε περιορισμένη κλίμακα, αφού τις αντικατέστησαν τα ηλεκτροκίνητα «μοτέρια» (μοτέρ).

226.—Τουρκ. οικ:

227.—Τους κάλιπταν τη μούρη < γενουστικό πιρο

228.—Λατιν. cuscuma = ο λέβητας. Βλ. Λεξικογραφικόν Αρχείον 2 (1915), σ. 41 και Αθηνά 23 (1911), σ. 488.

Την ίδια περίοδο (περί το '50) άρχισαν να κατασκευάζονται και οι πρώτοι υπόγειοι αγωγοί νερού, που μετέφεραν το ζωογόνο αυτό στοιχείο χιλιόμετρα μακριά από την πηγή του, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα να καλλιεργηθούν άγονες περιοχές, να αποδώσουν ικανοποιητικές εσοδείες και να αυξήσουν αρκετά το εισόδημά τους οι καλλιεργητές. Τους αγωγούς αυτούς («λούκια» τα ονόμαζαν)

τους άνοιγαν με «galumades», φτυάρια και «σιδερόφτιναρα» και η διάνοιξή τους, όπως αντιλαμβανόμεθα, λόγω και του μεγάλου μήκους των διαδρομών που ακολουθούσαν, ήταν μία από τις πλέον επίπονες εργασίες. Λέγεται ότι την πρώτη «γραμμή» (αγωγό) κατασκεύασε με λούκια ο Αγγελής Σέργης — Γάτζος, ως τεχνίτης, για λογαριασμό του μακαρίτη του Γερακλή και του Γιώργη Καμπίτη

— Καμπιτογιώργη, από την περιοχή «Αχάι» του Λιβαδιού έως την Αγία Ειρήνη, στο Τυροκομείο. «Εσκάβανε ετότες δεκαεπτά νομάτοι κι είχενε ένα φράγο η κόλληση»²²⁹.

Στις αρχές πάντως των αιώνων, όταν επιθυμούσαν να «κολλήσουν» μερικά «λούκια», για να κατασκευάσουν ένα μικρού μήκους αγωγό, χρησιμοποιούσαν ως συνδετικές ψλές βαμβάκι, εμβαπτισμένο σε λάδι (το «πιτίζανε» με λάδι²³⁰), και πρόσθεταν θειάρι. Το πήλινο «λούκι» απορροφούσε το λάδι και η «κόλληση» γινόταν συμπαγής και υδροστεγής. Μ' αυτόν τον τρόπο έβαζε «λούκια» στο χωριό τότε ένας Τοιριοδιώτης, ο Αντώνης ο Φανάρης.

Η πλέον εξελιγμένη και σύγχρονη μέθοδος αρδεύσεως, κτήμα όλων σχεδόν, είναι η «τεχνητή βροχή»²³¹ (φωτ. 44). Το νερό, αντλούμενο από το πηγάδι με πετρελαιομηχανή ή ηλεκτροκίνητο μοτέρ, διοχετεύεται μέσα σε μεγάλες πλαστικές σωλήνες, και με την βιοήθεια των «δεκ», των περιστρεφομένων μηχανισμών που τοποθετούνται στην άκρη τους, εκτοξεύεται σε μεγάλη ακτίνα, απαλλάσσοντας οριστικώς σχεδόν τους αγρότες από την επίπονη διαδικασία του ποτίσματος (φωτ. 45).

229.—Αρχαιοελλ. κόλλησις

230.—Το έρεχαν ελαφρώς με λάδι

231.—Την ονομάζουν εσφραλμένως «τεχνητή βροχή» ή μόνο με το επίθετο (π.χ. «θα ποτίσω με τη δεχτεκή»).

(Φωτ. 45)

Δ. Τρόποι διαχωρισμού των αγρών

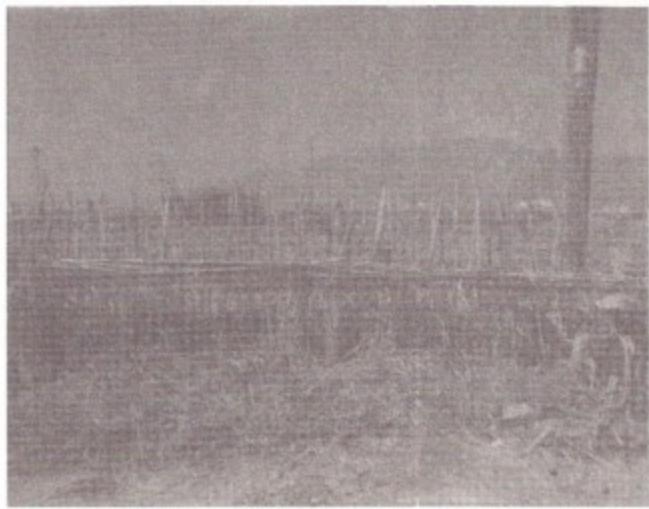
Τρεις ήταν οι κυριότεροι τρόποι διαχωρισμού των αγρών και ακριβούς οριοθετήσεώς τους:

- α. ο κατασκευασμένος με κλαδιά, «χαράκοι»²³² και ξύλα «τράφοις» (φωτ. 46)
- β. ο «κάλαμος» (φωτ. 47) και

γ. στα άγονα «καυκάρια» ο πετρόκτιστος «τράφοις» (φωτ. 48).

Δευτερεύοντες τρόποι (λόγω περιορισμένης χρήσεώς τους) ήταν αυτοί που ως βασικό μέσο διαχωρισμού είχαν τις «φυλλάδες» (πικροδάφνες), τις «σκινιές» (σχίνα) και τις «αρμυριθίες»²³³.

Για να «γιροτραφιάσουν» τον αγρό τους άνοιγαν εν πρώτοις ένα χαντάκι και τοποθετούσαν μέσα κλαδιά («νοτιές», λυγαριές) και καλάμια, κομμένα σε ύψος

(Φωτ. 46)

ενός περίπου μέτρου, που τα ονόμαζαν «χαράκοι». Έρριχναν και πάλι στο χαντάκι το σκαμμένο χώμα και το ποδοπατούσαν για να «κάτσει», να γίνει στέρεη βάση. Μετά «βολιάζανε» την μέχρι τώρα δημιουργηθείσα κατασκευή, τοποθετούσαν δηλαδή δεξιά και αριστερά της, ακριβώς απέναντι, καλάμια, μια περίπου

αδραξιά, (οι καλοί «τραφοκόποι» τοποθετούσαν δέκα συνολικά) και τα έδεναν σφικτά μεταξύ τους με βέργες λιγαδιάς. Για μεγαλύτερη ασφάλεια και ανθεκτικότητα του «τράφου» έμπηγαν, συν τοις άλλοις, και «στύλοι» (στύλους) από «νοτιές» και «φίδες».

Άλλη μορφή «τράφου» ήταν αυτή που

είχε ως βασικό υλικό τα «αθάνατα» (φωτ. 49). Τα φύτευαν στη σειρά, αφού προηγουμένως τα αποσπούσαν από παραφνάδες, έμπηγαν ανάμεσά τους «χαρά-

232.—Αρχαιοελλ. χάραγξ

233.—Μάλλον είναι τη αρμυρίκια (*Tomarix hampeana*).

(Φωτ. 47)

(Φωτ. 48)

ασπίδα για τις καλλιέργειες, αφού τις προστάτευναν από τους συνεχείς βορείους ανέμους που ταλάνιζαν ανθρώπους, ζώα και φυτά καθ' όλο σχεδόν το έτος. Επειδή η ρίζα τους, η «καλαμοκούτσουρα», αναπτύσσεται ταχύτατα και εξαπλούται ένθεν κι ένθεν εις βάρος του αγρού, οι γεωργοί τις κόβουν με τα κατάλληλα εργαλεία τους, μαζί με τα περιττά καλάμια, σε ευθεία γραμμή ομορφαίνοντας τον αγρό τους και εξασφαλίζοντας ταυτοχρόνως περισσότερο καλλιεργήσιμο έδαφος. «Ακοφτος κάλαμος και αβγάλητες καλαμοκούτσουρες» ήταν και είναι δείγματα εγκαταλειμμένου αγρού ή απημέλητον και ακαμάτη ιδιοκτήτη, πράγμα σπάνιο για το Γλινάδο.

Η δημιουργία του «καλαμιώνα» ήταν πολύ εύκολη υπόθεση, αφού μάλιστα είχε και ταχυτάτη ανάπτυξη. Σ' ένα ανοικτό και σχετικώς βαθύ αυλάκι έρριχναν

κοι» και αργότερα, όταν μεγάλωναν, κάλυπταν τα κενά με «τράφο», κατά τον προηγούμενο τρόπο.

Ιδιαίτερο όμως χρώμα και ασυνήθι εικόνα προσέδιδαν στο Λιβάδι ανέκαθεν οι υψηλοί «καλαμιώνες» του, τα μεγάλα καλάμια που φύτρωναν από τις «καλαμοκούτσουρες». Το πλάτος τους ήταν περίπου 30 cm και το ύψος τους υπερέβαινε παλαιότερον σε πολλές περιπτώσεις τα έξι μέτρα, αποτελούσαν δε φυσική

(Φωτ. 49)

τις «καλαμοκουνσούρδες», τις οποίες πότιζαν για λίγο διάστημα (ή και καθόλου) λόγω της υγρασίας του εδάφους. Μεγάλη σημασία, δύοπτης προανεφέρθη, είχε το «βόλιαξμα» και η ετήσια φροντίδα για τον καθαρισμό του.

Ο «τράφος» των αγόνων και χέρσων «κατικαριών» (εξ αιτίας της ελλείψεως κλαδιών, καλαμιών, κ.α.) δημιουργόταν αναγκαστικώς από πέτρες, που υπήρχαν εν επαρχείᾳ στις κακοτράχαλες περιοχές τους. Τοποθετούσαν την μία επάνω στην άλλη, με θαυμαστό ομολογιοπέραντας τρόπο, χωρίς συνδετικό μεταξύ τους υλικό («ξερολιθία», «ξερολίθι»).

Ως είσοδο και έξοδο του αγρού είχαν τις «ξιλόπορτες» (φωτ. 50), που όπως η λέξη μαρτυρεῖ, κατασκευάζονταν από ξύλα και κλαδιά. Τοποθετούσαν στις άκρες του ανοιγματος δύο στύλους, ο ένας εκ των οποίων ήταν «χαλεπός» (διχαλωτός) και στη διχάλα του ακουμπούσε η άκρη ενός οριζόντιου «αθάνατου». Επάνω στο προαναφερθέν «αθάνατο» τοποθετούσαν «καβάλλα» (ανάποδα, με το διχάλι προς τα κάτω) κλαδιά λυγαριάς και σπανιότερον «σχινιάς», τα οποία «βόλιαζαν» με καλάμια και λυγαρόβεργες, σε ένα ή δύο παράλληλα σημεία τους. Η άλλη άκρη του «αθάνατου», αν είχε οπή, προσαρμοζόταν στον κάθετο στύλο, αν όχι, δενόταν σ' αυτόν με λυγαριές.

(Φωτ. 50)

Τα βόδια τα χρησιμοποιούσαν παλαιότερον στο «ζευγάρι», στο αλώνισμα και στο «σούργιξμα». Σήμερα δεν είναι πλέον ζώα εργασίας, αλλά ο αποκλειστικός λόγος εκτροφής τους είναι η παραγωγή γάλακτος και μοσχαριών, πράγμα το οποίο επιτεύχθηκε σε μεγάλο βαθμό τα μετά το 1950 έτη με την εισαγωγή από το εσωτερικό (Τζια, Αττική) και το εξωτερικό (Σβίτς, ολλανδικές) αγελάδων βελτιωμένων φυλών (φωτ. 51).

Παλαιότερον τα «βούδια»²³⁴ γενικώς δεν τύχαιναν της ίδιας περιποίησης που σήμερα απολαμβάνουν, με σανό, τριφύλλια, άχυρα, αλεσμένο κριθάρι, πατάτες

E. Ζώα αγροτικών ασχολιών

α. τα «βούδια» (βόδια) και οι «αελάδες» (αγελάδες)

Τα βόδια τα χρησιμοποιούσαν παλαιότερον στο «ζευγάρι», στο αλώνισμα και στο «σούργιξμα». Σήμερα δεν είναι πλέον ζώα εργασίας, αλλά ο αποκλειστικός λόγος εκτροφής τους είναι η παραγωγή γάλακτος και μοσχαριών, πράγμα το οποίο επιτεύχθηκε σε μεγάλο βαθμό τα μετά το 1950 έτη με την εισαγωγή από το εσωτερικό (Τζια, Αττική) και το εξωτερικό (Σβίτς, ολλανδικές) αγελάδων βελτιωμένων φυλών (φωτ. 51).

Παλαιότερον τα «βούδια»²³⁴ γενικώς δεν τύχαιναν της ίδιας περιποίησης που σήμερα απολαμβάνουν, με σανό, τριφύλλια, άχυρα, αλεσμένο κριθάρι, πατάτες

²³⁴.—Αρχαιοελλ. βους.

ψιλές και βιομηχανικές τροφές (πίτουρα, βαμβακόπιττες κ.α.). Περιορίζονταν στα άχνα, στο σανό, στις «αρακαδιές», «φασολιές», «πατατιές» κατά τη χειμερινή περίοδο, την άνοιξη τα έδεναν στα χόρτα και το καλοκαίρι τα «βαστουρώνανε» στη «ράπτη».

Όταν τα βόδια χρησιμοποιούνταν ακόμη στις αγροτικές εργασίες, υπήρχε η συνήθεια να τα χρησιμοποιούν οι ιδιοκτήτες τους ως αροτριώντα ζώα, για να οργάνωνται τους αγρούς δύο δεν είχαν την..... πολυτέλεια να διαθέτουν έστω και

(Φωτ. 51)

ένα. Στους όρους της προφορικής συναλλαγής αναφέρονταν είτε χρήματα (ο ζευγάς πληρωνόταν «μεροχάματο» τη δική του εργασία, αλλά και των ζώων του), είτε ανταποδοτική

εργασία, μέχρι και τρία «μεροχάματα» (τοάπτιζαν, θέριζαν κ.τ.λ. στα κτήματα του ζευγά οι μη διαθέτοντες βόδια). Οι όροι αυτοί ασφαλώς δεν ήταν αυστηρώς παγιωμένοι. Το «επάγγελμα» του ζευγά ασκούσαν ο Σπανός, ο Γ. Τσαρτάλης κ.α. Αν δώμας κάποιος διέθετε μόνον ένα βόδι «εδανείζοντανε κι άλλο ένα, ήκανενε τη δουλειά *dou*, και το δάνειζενε κι εντός μετά στον άλλο».

Η αγελάδα γεννάει κατ' έτος ένα μικρό, το οποίο ονόμαζαν (και ονομάζουν), αν μεν είναι θηλυκό, «μοσκιδάκι»²³⁵, «γαλατομόσχαρο», αν δε είναι αρσενικό, «τανόι», «τανόρι», «μοσχαράκι», «γαλατομόσχαρο». Όταν συμπληρώσουν το ενάμισυ έτος (κατ' άλλους τα δύο) ονομάζονται «δαμαλίδα»²³⁶ και «δαμάλι»²³⁷ και μετά τα δυόμισυ ή τρία έτη περίπου «τανόρις» και «αελάδα» αντιστοίχως. Ειδικότερον η «δαμαλίδα» ονομάζεται «αελάδα», όταν έχει μία ή δύο γέννες στο ενεργητικό της, και «*boνγάς*»²³⁸ το μεγάλο, το καλοαναθεμένο «γαλατομόσχαρο».

Προ της δεκαετίας του '60, όταν ακόμη η τεχνητή σπερματέγχυση ήταν άγνωστη στον ναξιακό αγροτικό πληθυσμό, οι Γλιναδιώτες έτρεφαν αρσενικά βόδια για επιβήτορες. Οι κάτοχοι τους πληρώνονταν 200 περίπου δραχμές την «επίβαση»²³⁹ κατά το έτος 1970. «Οι τανόρι έντοι ήτανε φοβιζμένοι, δεν εβδομες να τοι πλησιάσεις και να ται βάλεις στη δουλειά. Ο γέρο-Γνωστικός είχενε παλιά ένα δέτοιο. Ήτανε θερίο ανήμερο, αλλά εκείνο τονε γνώριζενε, γιατί τονε χενε πιάσει από μικρό ο γέρος, τονε τάιζενε, τονε πότιζενε, και τονε αναγνώριζενε σα αφεδικό *dou*. Γι' αυτό και τονε βανενε στο ζευγάρι μόνο εντός. Οι άλλοι ται χανε μόνο για επίβαση».

Η «επίβαση» απαιτούσε ιδιαίτερη περιποίηση. Κατά πληροφορία του Αγγελή Σέργη, ενός από τους τελευταίους ιδιοκτήτες επιβήτορων, έπρεπε να εκτρέφονται

235.—Αρχαιοελλ. μόρχος > μορσίδιον ἡμιοσίδε > μοσαδάκι

236—237.—Η αρχαιοελλ. δάμαλις. Από αυτό το δαμάλιον > δαμάλιν > δαμάλι

238.—Προορίζονταν συνήθως για επιβήτορας. Από το τουρκ. *bogā*

239.—Από το αρχαιοελλ. επιβάσινο.

κατά συχνότερα διαστήματα με περισσότερη και θρεπτικότερη τροφή.

Όταν όμως επιθυμούσαν να χρησιμοποιήσουν τους «θυμώδεις» ταύρους στις εργασίες τους, και μάλιστα με μεγαλύτερη απόδοση σ' αυτές, «ετότες τοι κοπανίζανε²⁴⁰. Τοι δένανε, τοι βάνανε χάμω και τωνε ματσαρίζανε²⁴¹ τοι ταυρίές²⁴² με το κοπανάκι και δεν εθέλανε πια αελάδα, ούτε και ήτανε ἄγριοι, γιατί τωνε 'κόβουνταν οι ορμές. Το κοπανάκι ήτανε ένα σφυρί ξυλίτικο, που εκοπανίζανε τα αθάνατα».

Την κοπριά των βοδιών την ονόμαζαν «βουδιές» και εκτός της γνωστής χρήσεώς της ως λιπάσματος, την χρησιμοποιούσαν στο «βοϊνόδωμα» των αλωνιών, στη στεγανοποίηση των καζανιών του «ρακιντζειού» (χώρου παραγωγής ρακής), και ως καύσιμο ύλη.

(Φωτ. 52)

β. τα γαϊδούρια

Το γαϊδούρι ήταν ο απαραίτητος σύντροφος του παλαιού Γλιναδιώτη, το «δεξιό του χέρι», αφού ήταν ενεργός παραστάτης του σε όλες τις αγροτικές του ασχολίες, και όχι μόνο σ' αυτές. Και πού δεν βοηθούσε; Στο «ζευγάρι», στο αλώνισμα, στη μεταφορά των «σπόρων» και των καρπών από την οικία στον αγρό και τανάταλιν, στα «ξεκοπρίζματα», στο κουβάλημα πρώτων υλών για την οικοδόμηση των κατοικιών και το «χωμάτιζμα» της στέγης, στις κάθε λογής μεταβάσεις τους, εντός και εκτός του χωριού. Τι ζητούσε ως αντάλλαγμα γι' αυτήν του την πολλαπλή προσφορά; Ολίγα άχυρα, «ράπτη», και αν αυτά ήταν «πολυτέλειες», αρκούνταν στα φρύγανα και στα αγκάθια των «καυκαριών», επιδεικνύοντας κάποια εκλεκτικότητα στο νερό που έπιναν.

Το αρσενικό γαϊδούρι το αποκαλούσαν «γάδαρο», το θηλυκό «γαδάρα», το δε μικρό τους, αν προερχόταν από τη μεταξύ τους διασταύρωση, «γαδουράκι» (φωτ. 52). Το θηλυκό γαϊδούρι «το βάνανε»²⁴³ επίσης με άλογο, τη δε «φοράδα» με αρσενικό γαϊδούρι. Νόθο προϊόν των δύο τελευταίων διασταύρωσεων ήταν το «μουλάρι»²⁴⁴, και ειδικότερον «γαδουρομούλαρο» στην πρώτη περίπτωση, το οποίο ήταν δυνατότερο και ανθεκτικότερο στις κακουχίες, και «φραδαρομούλαρο»

240.—Τους έκοβαν δηλ. με το «κοπανάκι» (βλ. παρακάτω) τα νεύρα των όχεων

241.—Κτυπώ. Από το ιταλ. *mazza*

242.—Τα νεύρα των όχεων. Βλ. Ησύχιο, πηρίς: όσχη, κήλη, αιδοίον και ιερείον ταυρία

243.—Π.χ. «βάνω την αελάδα μου, τη δάω στο δευτέρο», τη ζευγαρώνω

244.—Από το μουλάριον, υποκορ. του μουύλος *clatim. puluis.*

στη δεύτερη περίπτωση, που ήταν μικρότερης μεν δυνάμεως, αλλά γενικώς ομορφότερο, αφού είχε το ίδιο σχεδόν ύψος με το άλογο και λίγο μεγαλύτερα αφτιά απ' αυτό. Το θηλυκό γαϊδούρι που γεννούσε μουλάρι το ονόμαζαν «μουλαρούμαννα».

(Φωτ. 53)

και την κυριαρχία των παντός είδους τροχοφόρων μέσων μεταφοράς και διακινήσεως, τα συμπαθή τετράποδα χρησιμοποιούνται πλέον από ολίγους αγρότες (κυρίως απ' όσους δεν διαθέτουν μηχανοκίνητο μέσο) και μόνον για ελαιφρές εργασίες και τις κοντινές μετακινήσεις τους (φωτ. 53, 54).

γ. τα μουλάρια

Χρησιμοποιούνταν σχεδόν όπως και τα γαϊδούρια, σε όλες τις αγροτικές εργασίες (όργωμα, αλώνισμα, μαγγανοπήγαδο, μεταφορές) και τις μετακινήσεις τους. Ήταν ζώα δυνατά και σκληραγγημένα, με περισσότερες απαιτήσεις στη διατροφή τους, ειδικά όσα εισήχθησαν στο νησί, περί το 1945, με

245.—Τουρκ. çamur, ο ατιθασος, πειομετάρηης, δύστροπος

246.—Από το φ. τινινό < τινι < τινάζω < τινάσσω. Σημαίνει κλωτσιάρικα

247.—Τουρκ. jin= πνεύμα, διαιρόνιον. Τζίνι ο ῥευμανός, ο τετραπέρατος, το ξεφτέρι, ο ιδιοφυτής κ.τ.λ.

(Φωτ. 54)

το πρόγραμμα της οικονομικής βοήθειας προς την Ελλάδα, τα γνωστά ως «τοι Ούρας»²⁴⁸. Ήταν δύο κατηγοριών, μικρόσωμα και μεγαλόσωμα, αλλά μεγάλης αντοχής. Ονομαστά έμειναν επίσης τα αρσενικά «αμουνούχιστα/βαρβάτικα»²⁴⁹ μουλάρια που αγοράστηκαν από το Αλιβέρι της Ευβοίας, καθώς και οι μαύροι, υψηλοί και μεγάλης αντοχής «χιτραίνικοι γαδάριοι»²⁵⁰.

Εκτός από την ελαφρώς ιδιαίτερη περιποίηση τους στην διατροφή, κάποια μουλάρια (ελάχιστα, πούν χρόνος και φροντίδα για τέτοιες εργασίες) απολάμβαναν επιπροσθέτως την περιποίηση του πλυντήματός τους στη θάλασσα, όχι όμως για ανάπτυξη ή καλλωπισμό, αλλά για να απαλλαγούν από τις ενοχλητικές γι'

(Φωτ. 55)

αυτά αλογόμυιγες. Τα ζώα «εβαίνανε μέχρι απάνω το λαιμό μεσ' τη θάλασσα. Τωνε βουλλώναμενε τα αφτιά με παλιόπαννα, για να μη άνε να τρυπώσουνε [οι αλογόμυιγες] μέσα, να μείνουνε όξω, και να πνιούνε. Δεν είχαμενε ξυστριά και τέτοια που μου λες. Με το χέρι τα πλύναμενε».

Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει στην ανάγκη υποχρεωτικής δηλώσεως κατοχής και κυριότητος μουλαριών από τους Γλιναδιώτες, που άρχισε, όπως οι ίδιοι ενθυμούνται, από το 1939, λίγο πριν τον πόλεμο, και συνεχίσθηκε μέχρι τη δεκαετία του '60. Στις απογραφικές δηλώσεις (βλ. τον έτους 1953 στις σσ. 628—632) αναφερόταν, εκτός των στοιχείων των κατόχων, το γένος, η ηλικία, το ανάστημα, το χρώμα, κάποιο ιδιαίτερο χαραστηριστικό του ζώου, και αν έφερε ή όχι σαμά-

248.—U.N.R.A.

249.—Τα μη ευνουχισθέντα, «Μουνουχίζω» είναι το όρμα, «μουνούχια» και «μουνουχιζένα» τα ευνουχισθέντα ζώα, «μουνουχάρης» όχι ο ευνοχίσας, όπως αλλού, αλλά οστερούμενος όρχειον και «κουφόπορος» ἀνδρας. «Βαρβάτικα» από το λατ. *barbatus*

250.—Από την Κέπρο.

ρι. Όλοι οι κάτοχοι είχαν τίτλο κυριότητας του ζώου ήνα πιστοποιητικό (βλ. σελ. 633), χωρίς το οποίο ουδεμία αγοραπωλησία ζώων μπορούσε να γίνει. «Τα σωματόζα και γερά ζα» (άλογα, μουλάρια, και μετά τα γαϊδούρια) «τα επιτάξανε» την Κατοχή. Ενθυμούνται ότι η επιλογή τους έγινε στην Τραγαία²⁵¹, και τα επιλεγόμενα ζώα, αφού σφραγίζονταν στον τράχηλο, μεταφέρονταν την τακτή ημερομηνία στη Χώρα.

δ. τα άλογα

Άλογα στο Γλινάδο, όπως και σ' όλη τη Νάξο, υπήρχαν ελάχιστα. Οι παλαιότεροι ενθυμούνται δύο—τρεις συγχωριανούς τους κατόχους τέτοιων ζώων (φωτ. 55). Η αιτία πρέπει να αναζητηθεί στην οικονομική τους δυσπραγία, αφού η απόκτηση αλόγων ήταν δύσκολη και η διατροφή τους δαπανηρότερη.

ε. συμπληρωματικά στοιχεία για τα ζώα

—η «αλογόμυνα» (οιστρος)

Είναι μία μεγαλόσωμη μνίγα που τοιμπτά τα μεν γαϊδούρια, μουλάρια και άλογα μέσα στη μύτη τους, τις δε αγελάδες επάνω στη πλάτη τους. Εμφανίζεται, η μεν των βοδιών από τον Απρίλιο ή τις αρχές Μαΐου, μέχρι τις 20 περίπου του ίδιου μήνα, η δε των γαϊδάρων από της προηγουμένης ημερομηνίας και εντεύθεν, μέχρι «να κρωδοει ο καρδός», αρχές φεύγονταρον. «Αμα ἔνα ζο τξιεθεί από μυία, βάνει χάμω τη μοιρή δου, παλεύει, πλαίρνει δρόμο, που δε δο πιάνεις να χεις το Θεός βάρδα, κυλιέται χάμω, μεο' τα κλαδιά. Αμα δίχει και δαστονυροδέσις μια α-ελάδα μεο' το χωράφι και τη βιάσει η μυία, δορεί και να σκοτωθεί από το βόνο τζη. Για να μην τα βιάσει η μυία, τωνε βλάναμεν ένα μύιαστρο, που εκάναμενε από αθάνατο ή με σκέπτο τσουβάλι. Το χόβες και τον γηνες μόνο δυο τρύπες στ' αρθούντια²⁵² δου για να ανατνέει. Μυίαστρα εβάναμεν μόνο σ' τοι γαδάριο και τα μουλάρια, γιατί, όπως σον 'πα, τοι αελάδες τοι τξιεβανε στη δάχη και δεν εβόριες να κάμεις τίστα, μόνο να τη μαρδίσεις στο μιτάτο. Η πιο επικίδυνη ώρα να μπαστούνε ήτανε το μεσημέρι, αλλά ετξιεβανε τόμος²⁵³ ήθελα να ζεστάνει η μέρα, μόλις αφήλωντε λγάκι ο ήλιος. Η μυία ευτή είναι στα φαφλιδόνα²⁵⁴ μεγάλη, και έχει ένα καρφί μεγάλο που το καρφώνει στο ζο και γεννά μέσα. Περούνε όμως μέσα και οι μαγαρισιές τζη και σκοντληκάζουνε. Ο σκοντληκας εμεγάλωνε κι ήκανε το δέρμα του ζον, ήκανενε ολόκληρη πληγή, δρόζο, γιόθο²⁵⁵ τονε λέανε. Τονε πιτάκωνες κι ήβγαινενε ο σκοντληκας. Τώρα τελενταία έχουνε βρει ένα φάρμακο, σα φλίτι²⁵⁶, τη φλιτάρεις²⁵⁷ την αελάδα σ' όλο τζη το σώμα και δε δη βλησιάζει η μυία, βαστά δέκα μέρες.»

—το «μουνιούχιζια» (εινονυχισμός) των ζώων

Τα αρσενικά άλογα, βόδια και γαϊδούρια, όταν οι κάτοχοι τους επιθυμούσαν

251.—Χωριό της Νάξου με τους θαυμάσιους αιωνόβιους ελαιώνες του. Βλ. χάρτη σελ. 658

252.—Τα ρουθόνια του

253.—Μόλις. Βλ. σελ. 460 σημ. 108

254.—Ιοφόλο έντομο, διπλάσιο τουλάχιστον από τη μέλισσα, κατρινεπού (μελί) χρόματος

255.—Αρχαιοελλ. ιονθος

256—257.—Είδος εντομοκτόνου, αγγλ. Flea (αμερικανική φρίσμα). Το φ. φλιτάρος=ψεκάζο.

να τα καταστήσουν ήμερα και να τα χρηματοποιούν στις εργασίες τους με μεγάλυτερη απόδοση, τα «μουνονυχίζαν», τα ευνούχιζαν, σε νεαρή ηλικία. Ο εινονυμός γινόταν ως εξής: «εβάνανε χάμω το ζο και του δένανε τα ποδάρια *dou*. Εδένανε τα βώλια»²⁵⁸ από πάνω για να πάνε στο κάτω μέρος του σακκούλακιού, και μ'ένα ειδικό σουγιαδάκι λειγαίνανε²⁵⁹ σιγά—σιγά τη γόρδα²⁶⁰ και την εκβάνε. Τα βώλια του τα βγάνανε οι πιο πολλοί καλά—καλά. Μετά του βάνανε μεσ'το σακκούλακι λάδι και του ρίχνανε νερό απάνω στα νεφρά *dou*, για να παγώνει και να μη δάθει αιμορραγία. Το σακκούλι ήθελεφενε μοναχό *dou*. Αφήνανε στο χωριό δυο—τρία ζάμηνονούχιστα για επιβήτορες. Από τον παλιό εμουνονυχίζανε ο Φραγουλογιάννης, ο Κοκκολίδης, το Σεργάκι, ο γέρο—Χατζής, ο Σεϊδάνης, ο Δημητροκάλλης ο παλιός Πρόδεδρος, κι άλλοι ήτανε.

στ. εξαρτήματα των
ζώων

—το «σαμάρι» (σαμάρι)

(Φωτ. 56)

Τα κυριότερα μέρη του (φωτ. 56) ήταν ο ξύλινος (από πλατάνι) σκελετός του, η «στρατούρα»²⁶¹, η «απιστινίχλα»²⁶² και η «αβροστινίχλα»²⁶³. Ο σκελετός σχημάτιζε στο έμπροσθεν και οπίσθιο μέρος του δύο «σταυρούς»²⁶⁴, που ενώνονταν μεταξύ τους με τρία ζεύγη σανίδων, τα «παΐδια»²⁶⁵. Τα επάνω ζεύγη των «παΐδιών» εξείχαν δέκα περίπου εκατοστά από τους «σταυρούς». Τις τέσσερις αυτές προεκτάσεις τους ονόμαζαν «σκαρφέλια»²⁶⁶, που έφεραν στο μέσον τους μικρή εσοχή, μέσα στην οποία περνούσαν τα σχοινιά («τη σάουλα»²⁶⁷) κατά το φόρτωμα.

Η «στρατούρα» κάλυπτε την εσωτερική επιφάνεια του σκελετού και ερχόταν σε επαφή με την πλάτη του ζώου. Ήταν κατασκευασμένη από τσουβάλι ή καραβόλιννο, κομμένο στα μέτρα του σκελετού, μονίμως στερεωμένη επάνω του, και γεμισμένη με ψαθί ή άχυρο, για να μην πληγώνει την πλάτη του ζώου.

Επειδή υπήρχε ο κίνδυνος να γλυνστρίσει το σαμάρι και να φύγει από την

258.—Τον όργεις

259.—Αρχαιοελλ. λειανιν (λειανιν)

260.—Τον σπερματοφόρο αδένα εννοεί (λατιν. *corda*< αρχ. χορδή)

261.—Λατιν. *stratagum*=στράτη. Ήταν η εσωτερική επένδυση του σαμαριού, το υπόσαγρα. Βλ. και G. Meyer, Neug. St., III, σ. 64

262—263.—Η πιονή και μπροστινή ίγγιλα. Αλλεχού γιγγίλα, νιγγίλα, τέγγιλα, πουκατενή (Ρόδος χ/φο 534, σελ. 93, του I.A.N.E.), μπάλντιμη, κολάνι. Από το λατιν. *inguila*. Βλέπε και Κοραή, Ατακτά, 4, σελ. 321

264.—Σταυροί, λόγω του σχήματός τους

265.—Υποκοριστ., του αρχαιοελλ. παγίς (τα πλευρά, μεταφορά από το ανθρώπινο σώμα)

266.—Βλ. σημ. 102, σελ.....

267.—Το σχοινί του φροτόματος (ιταλ. *sagola*).

πλάτη του ζώου, όταν αυτό εκινείτο σε ανωφέρειες ή κατωφέρειες, η «*αθροστινίχλα*» και η «*απισινίχλα*» απεμάκρυναν αυτό το ενδεχόμενο. Η πρώτη ήταν ένα σχοινί ή λουρί, που περνούσε κάτω από την κοιλιά του ζώου και έδενε σε μία «*βούκλα*». Η δεύτερη ήταν και αυτή σχοινί, τυλιγμένο όμως με «*κετσέ*»²⁶⁸, μάλλινο ύφασμα, για να μην πληγώνει το ζώο. Περνούσε από τα καπούλια του και δενόταν στις δύο «*βούκλες*» του οπισθίου «*σταυρού*».

—το «καπίστρι»

Το «καπίστρι» (φωτ. 57) χρησιμοποιούνταν για να σέρνονται ή να οδηγούν τα ζώα στον προορισμό τους. Τα κύρια μέρη του ήταν η «*μουριά*», η «*κεφαλαιριά*» και ο «*λαιμοδέτης*».

Η «*μουριά*» ήταν το σχοινί ή το λουρί ή δύο σειρές αλυσίδας που περνούσαν από την μύτη και επάνω από τα ρουθούνια του ζώου. Αργότερον αντικατεστάθηκαν από ένα σιδερένιο κυρτό έλασμα, η μία άκρη του οποίου στερεώνεται με «*βούκλα*» στην μία πλευρά του «*καπιστριού*», η δε άλλη σε αλυσίδα, που περνά μέσα από τη δεύτερη «*βούκλα*» και καταλήγει στο «*καπιστρόδοκοντο*» με τό οποίο σέρνεται το ζώο.

Η «*κεφαλαιριά*» ήτανε από σχοινί ή λουρί και περιέβαλε το κεφάλι του ζώου, εξ ου και το όνομά της. Δύο άλλα σχοινιά ή λουριά, ένα έμπροσθεν του μετώπου, και ένα που περνούσε πίσω από το κεφάλι του, ο «*λαιμοδέτης*», συγκρατούσαν το «καπίστρι» στη θέση του. Το λουρί του μετώπου το στόλιζαν με χάντρες περιασμένες σε ειδικό σπάγγο, «*ματοπιάστρες*» και σταυρούδακια.

(Φωτ. 57)

ζ. τα θνητιμαία

Το «*σκοτώνουν τ' άλογα όταν γεράσουν*» φαίνεται ότι ποτέ δεν βρήκε εφαρμογή στο χωριό, όχι μόνο για τα προαναφερθέντα ζώα, αλλά και για όλα τα άλλα. Σπανιότατη μορφή απαλλαγής από τα γερασμένα και ανήμπορα για εργασία ζώα ήταν η αποπομπή και εγκατάλειψή τους σε μέρη μακράν του χωριού, όπου μετά από κάποιο διάστημα τα έβρισκε ο θάνατος. Άλλοι τα έδιναν σε ξενοχωριανούς, που, καίτοι γηρασμένα, τα χρησιμοποιούσαν (έχοντας ανάγκη) για μεταφορές χωμάτων, πετρών, χαλικιών, άμμου κ.α. στη Νάξο, όπως ήταν π.χ. οι Ντινιέρηδες από τις Μέλανες. Η συντριπτική πλειοψηφία των κατοίκων, τέλος, τα κρατούσε στην κατοχή τους μέχρι πέρατος της ζωής τους, αποδεικνύοντας εμπρά-

268.—Τουρκ. κερέ. Η κατασκευή του ήταν η εξής: έπειραν «ξαζμένο» μαλλί, το άπλωνταν σε μία επιπλεκτή επιφάνεια, το τύλιγαν να γίνει ρολό, και έδεναν τις δύο του άκρες. Μετά το έβρεζαν και το πατούσαν με το πόδι τους. Το μαλλί «έπιξε» και γινόταν σπληρώδ., «πανίδι».

κτως την αγάπη τους, για τις πολλαπλές προσ αιντούς υπηρεσίες. Απ' όλες τις αφηγήσεις τους εξάγεται ότι αγαπούσαν πραγματικά τα ζώα τους, επειδή ανεγνώριζαν ότι συνέβαλαν, το καθένα με τον τρόπο του, στην οικονομική τους ζωή. Οι λίγες εξαιρέσεις επιβεβαιώνουν απλώς τον κανόνα.....

Τα θνητικά λοιπόν ζώα τα εγκατέλειπαν στο χώρο που απέθηκαν, συνήθως στα «καυκάρια», εκτός αν ο θάνατος τα έβρισκε κοντά σε δημόσιο δρόμο, οπότε υπήρχε κίνδυνος μολύνσεων, και τα απεμάκρυναν. Τοξικές ουσίες που θα διευκόλυναν την αποσύνθεσή τους δεν έρριχναν επάνω τους. Η Φύση, που τότε βρισκόταν σε τέλεια οικολογική ισορροπία, φρόντιζε εντός μιας εβδομάδος να εξαφανιστούν, αφού όρνεα, κοράκια και σκυλιά, που αφθονούσαν στο χωριό, τα κατασπάρασσαν, αφήνοντας υπολείμματα μόνον τα οστά τους. «Κουρούνες²⁶⁹ και κοράκιοι ήταν στο χωριό μας τόσοι, που σου βγάνανε τα μάτια σου. Τώρα με τα φάρμακα και την ανομβρία, εχαθήκανε κι αυτά». Ελάχιστοι, τέλος, μετά τον θάνατο τους τα έκαιγαν περιχέοντάς τα με πετρέλαιο.

(Φωτ. 58)

ΣΤ. Πτηνοτροφία

Το «κρέας των ορνιθών» ήταν το «κρέας του φτωχού», και τα Σάββατα οι «τυχερές ημέρες», αφού τότε μόνον υπήρχε περίπτωση να γευθούν το φρέσκο, νωπό και φθηνό γι' αυτούς κρέας τους. Ως εκ τούτου εξέτρεφαν στις αυλές των οικιών τους ή στα χωράφια, μέσα στα «χαδάμια», με ορατό τον κίνδυνο της κλο-

²⁶⁹.—Το μέγεθός τους είναι περίπου ίδιο μ' αυτό των κοράκων, αλλά το χρώμα τους πιο ανοικτό μαύρο.

πής τους, πολλές κόττες, «κούκλες»²⁷⁰ (γαλοπούλες) και πάπιες, κυρίως όμιως κόττες και πουλλερικά, «πολύ οργιθερό», κατά την έκφρασή τους. Τα εκτρεφόμενα στα χωράφια πουλλερικά (φωτ. 58), όταν επιθυμούσαν να τα μαζέψουν στην αυλή τους ή να σφάξουν κανένα, τα συνελάμβαναν νύκτα, στο μέρος που «κοιτάζανε»²⁷¹, με το φαναράκι.

Εκτός του κρέατος τους οι κόττες προσέφεραν και τα αβγά τους, τα οποία κατανάλωναν ως τροφή, αλλά και χρησιμοποιούσαν ως ανταλλάξιμο είδος για την αγορά σαπουνιού, πετρελαίου και άλλων ειδών «βακκαλικής»²⁷², τουλάχιστον μέχρι και το ήμισυ της δεκαετίας του '70, όπως ο γράφων εκ πειρας γνωρίζει. Η «αφωλιά» τους, ο χώρος της ωτοκίας δηλαδή, την οποία οι παλαιότεροι ονόμαζαν «νοσσού»²⁷³, ήταν συνήθως ένα καλάθι, ένας «χαλικολόδος» ή κάποια «αρμάρια» μέσα σε «προστιάδα»²⁷⁴, στρωμένα με άχυρα. Μέσα στη φωλιά υπήρχε το «απόκοτο»²⁷⁵, ένα αβγό που άφηναν επίτηδες, για να προσελκύεται η κόττα και να γεννά μόνο εκεί, δχι σ' άλλο μέρος του κοτετσιού (πολύ δε περισσότερο για να μην το «ξενοκάνει»²⁷⁶). Το «απόκοτο» αυτό αντικαθιστούσε πολλάκις ένα ομοιάζον με αβγό βότσαλο, το οποίο ονόμαζαν «αφώλι»²⁷⁷. Το τελευταίο ήταν ο «θάνατος για τοι λαφιάτες»²⁷⁸ (τα φίδια), που ορέγονταν πάντοτε ένα αβγούλακι, γι' αυτό και πολλάκις κατέφευγαν στις «αφωλιές» του κοτετσιού. Το αβγό το κατάπιναν ολόκληρο και κατόπιν τυλιγόταν γύρω από κάποιο σημείο για να το θραύσουν. Όταν δώμας εκλάμβαναν το «αφώλι» για αβγό, τα αποτελέσματα είναι γνωστά. Άλλοτε πάλι επινοούσαν άλλο μέσο στον αγώνα κατά των φιδιών: τοποθετούσαν στη φωλιά βραστό αβγό, στο οποίο είχαν περάσει διατρυπώντας το καρφίτσες.

Τα κλωσσόπουλα δεν τα αγόραζαν, τα «βγάνανε» οι κλώσσες, που «καθίζανε»²⁷⁹ οι οικοκυρές από Φεβρουάριο μέχρι και Οκτώβριο μήνα. Απαραίτητη προϋπόθεση ήταν ο έλεγχος της καταστάσεως του φεγγαριού. Έπρεπε να είναι «γεμάτο», «ξημερωμένο». «Γι' αυτό άμα ήθελα να βάλουν καμμιά γλωσσού, ηρώτανε η μια την άλλη πότε γίνεται το νιο φεγάρι ή πόσο μερώ είναι. Η κλωσσού κάνει τρεις μέρες να τα σταυρώσει, αρχίζει δηλαδή να γίνεται η κοκκινίλα μεσ' το αβγό. Τα βγάνει σε δεκαεννιά ή εικοσιμιά μέρες».

Οι γαλοπούλες (είναι πολύ δύσκολο να τις συναντήσεις σήμερα στο χωριό και τους αγρούς) μπορούν να επωάσουν 20—22 αβγά, ποτέ όμως δεν τους έβαζαν 21, γιατί πάθαιναν ό,τι το παρακάτω τετράστιχο μαρτυρεῖ:

270.—Το αρσενικό, ο γάλλος, ονομάζεται «κούκλος»

271.—Ο κοιτώνας τους (ένα «αθάνατο» συνήθως ή κάποιο κλαδί στο χωράφι) ονομαζόταν «κοίτη» (αρχ. κοίτη)

272.—Τα είδη των παλιού παντοπωλείου (μπακκάλης <τουρκ bakkal>)

273.—Από το αρχαιοελλ. νεοσσός >νεοσσού >νοσσού

274.—Βλ. την ενότητα Οικήσεις των ζώων, σελ. 215 κ.ε.

275.—Πρόθεση από + αρχ. τόκος, με αναγραμματισμό των τ και κ

276.—Να μη γεννά σε ξένες φωλιές

277.—Το αλλαχού προσφάλι <α προθ. + φωλιά. Υπάρχει βεβαίως και το αρχαιοελλ. φωλιόν (βλ. Liddell—Scott)

278.—Μάλλον από το αρχαιοελλ. ελαφίς (ο κινούμενος δηλαδή γρήγορα σαν ελάφι, στη Μήκονο μάλιστα ονομάζεται λαφίτης). Έχει μήκος 1—1.5 μ., αλλά είναι συνήθως χονδρός. Το πάχος του φθάνει μέχρι και τέσσερα δάκτυλα (βλ. χ/φο 452, σ. 107, του Ι.Α.Ν.Ε., από το Γαλανάδο Νάξου). Κατ' άλλους προέρχεται από το ελάφι+άλτης (επειδή κινεῖται γρήγορα με πιθήγματα—πετάγματα). Βλ. και Κοραιή Ατακτα, 5, σ. 156 (το «ελάφιον κώνελον» του Ησυχίου)

279.—Αρχαιοελλ. καθίζω (βάζω κάποιον να καθίσει).

Κλώσσα τα ποιλλιά δε μου τα' βγαλες σωστά
σου βάλα εικοσιένα και δε μου βγαλες καένα.

Κλώσσα, τα ποιλλιά δε μου τα βγαλες σωστά
ας το διάδολο για κλώσσα, φέτο θα σε κάμια γρόσια.

Οι όρνιθες επώαζαν 10—12 αργά και τα μικρά τους τα μεγάλωναν τις πρώτες ημέρες της ζωής τους με σουσάμι και ψωμί, ενώ αυτά της γαλοπούλας απαιτούσαν και το «ασπράδι», όχι τον «εροκό»²⁸⁰, πρικτοβρασμένον αβγού. Όταν η θερμοκρασία ήταν χαμηλή, τοποθετούσαν τα μόλις εκκολαφθέντα κλωσσόπουλα μέσα σε κούτες χάρτινες και τα κάλυπταν με «χράμια»²⁸¹, για να θερμαίνονται.

Όταν επιθυμούσαν να «ξεκλωσσήσει» καποια τους κόττα, «τη βρέχανε, το βάνανε ένα φτερό μεο' τη μύτη τζη για να πονεί και να σηκώνεται, να μη γάθεται να κλωσσά, ή τη δένανε μακριά από την αφελιά».

Κατά το σφάξιμό τους, τέλος, το Σάββατο, αφού «σταυρώνανε» με το μαχαίρι τρεις φορές το λαιμό τους, έλεγαν τους παρακάτω στίχους. Οι πρώτοι αφορούσαν στην όρνιθα και οι δεύτεροι στον πετεινό:

Όρνιθά μου καρπερή, με το κόκκινο λειρί²⁸²
δώκε μας γεια και δύναμη μεγάλη²⁸³
μναλονδάκι κοφτερό και σώμα σαν ατσάλι.

Πετεινάρι πλουμιστό, σα δον ήλιο λιβιστό,
δώκε μας γεια και δύναμη μεγάλη,
μναλονδάκι κοφτερό και σώμα σαν ατσάλι.

Z. Χοιροφορφία

a. γενικά

Η ξεχωριστή παρουσίαση του θέματος οφείλεται σε μία, αλλά καθοριστικής σημασίας αιτία: ο χοίρος απετέλεσε για τους Γλιναδιώτες ένα ζωτικό οικονομικό μέγεθος, αφού τους εξασφάλιζε το κρέας ολοκλήρου σχεδόν του έτους, και μάλιστα το μοναδικό, αφού κάθε άλλο είδος του, πλην αυτού των ορνίθων, ήταν «είδος εν ανεπαρκείᾳ». Η αγορά του ήταν σχετικά εύκολη, ευκολότερη δε ήταν η διατροφή του, αφού περιελάμβανε πράγματα άχρηστα γι' αυτούς, όπως αποφάγια, χόρτα, ψιλές πατάτες, «τσίρρο»²⁸⁴ από το τυροκομείο, στον οποίο μερικοί προσέθεταν ολίγα βιομηχανικά «πίτερα» (πίτουρα) ή αυτά που περίσσειαν από το «κοκκίνιζμα» του αλέσματός τους.

Τα γουρουνόπουλα τα αγόραζαν είτε τις επόμενες των Χριστουγέννων ημέρες, είτε κατά τον Αύγουστο μήνα. Τα εξέτρεφαν λοιπόν άλλοι μεν ένα ολόκληρο έτος, άλλοι δε πέντε περίπου μήνες, με αποτέλεσμα να φθάνουν κατά την περίοδο της σφαγής τους, παραμονές Χριστουγέννων, τις 180 με 200 οκάδες. Στο χωριό τα πωλούσαν «Απανωχωριανοί» εκτροφείς γουρουνιών, οι οποίοι, κατά τις προαναφερθείσες περιόδους, «κατέβαιναν» από τα ορεινά χωριά με τα γαϊδουρομούλαρά τους φορτωμένα μικρά χοιρίδια, μέσα σε καφάσια, και διαλαλούσαν την πραμάτεια τους. Ερχόταν συνήθως ο Τσαΐνης από το Φιλώτι, ο Τζοάννης, ο

280.—Τον κρόκο (αρχ. κρόκος, είδος κέτρενου λουλούδιου)

281.—Βλ. σελ. 94 και σημ. 21

282.—Μεσσαμων. τοίρρος <αρχ. κιρρος.

Μπαμπούνοβασίλης, ο Σμίλης, ο Σπραδός ο Δαμαριωνίτης, ο Νικόλαος ο Θεωνάς κ.α. Ο τελευταίος μάλιστα με το αμφιλεγόμενο (και ως εκ τούτου παρεξηγήσιμο) διαλάλημά του «γοιρούνια, Γλιναδιώτες»²⁸³, έγινε γνωστότερος όλων.

Αγόραζαν είτε θηλυκά είτε αρσενικά χοιρίδια. Τα πρώτα ήταν φθηνότερης τιμής, έκαναν μέχρι τη σφαγή τους πολύ λίπος και είχαν γενικώς νοστιμότερο τον αρσενικού κρέας. Τα αρσενικά αντιθέτως απέδιδαν περισσότερο κρέας. Δύο π.χ. ίδιας ηλικίας, αλλ' αντιθέτου φύλου γουρουνόποντα έφθαναν αντιστοίχως 80 και 100 οκάδες.

Όλοι οι παλιοί Γλιναδιώτες εξέτρεφαν μεγάλα γουρούνια. Τα μεγαλύτερα τα εξέτρεφαν πολυμελείς συνήθως οικογένειες, αλλά και οικονομικά ευρωστότερες. Οι γεροντότεροι ενθυμούνται τους Τζαννή Τολάκη, πατέρα του πρώην Πρόδεδρου, τους Λαμπριανάκηδες, τον Βασιλή τον Ζαχαράτο, τον γέρο—Μακρή τον Καστελλάνο, τον Νικόλα τον Τσαρτάλη, τον γέρο—Καπονοβάγγελο κ.α., οι οποίοι συνήθιζαν κατ' έτος να σφάζουν χοίρους υπερημέγεθεις.

Ως κατοικίδια ζώα ζόύσαν μέσα στις αυλές των σπιτιών, δεμένοι ή απολυτοί, άλλοι στον «κοπρόδλακκο» της αυλής, άλλοι κάτω από τον φούρνο. Κατέσκαπταν και όπλαιναν τα πάντα, αυλή, δρόμους και στενά, αφού τις περισσότερες φορές εξέρχονταν από την αυλή και «σοιλλατασαζίζανε»²⁸⁴ κατά μικρές αγέλες στα στενά της γειτονιάς τους. Η εικόνα των συγκεντρωμένων χοίρων στα δροσερά «καδούνια» του χωριού, να κείτονται αμέριμνοι και να απολαμβάνουν την δροσιά τους, ήταν συνηθέστατη. Φυσικό επακόλουθο ήταν, ως εκ τούτου, να προκαλείται δυσοισμία, να δημιουργείται αντιασθητική ατμόσφαιρα και, κυρίως, μέγιστος κίνδυνος δια την υγεία των κατοικων. Ο γράφων ενθυμείται τους τελευταίους οικόπεδους χοίρους κατά τις αρχές της δεκαετίας του '70, οπότε οριστικώς εξεβλήθησαν από το χωριό. Έκτοτε εκτρέφονται στους αγρούς, δίπλα στους στάβλους των άλλων ζώων.

β. το «χοιροσφαγίο»

Την προ—παραμονή των Χριστουγέννων άρχιζαν οι προετοιμασίες για το σημαντικό αυτό γεγονός της παλιάς γλιναδιώτικης ζωής. Όλα τα εργαλεία (μαχαίρια, καζάνια, κ.α.) έπρεπε να είναι πρόχειρα, στη διάθεσή τους, τα καυσόξυλα σωρός, και το αλάτι του παστώματος τριψμένο. Ειδικώς το τελευταίο «το βάνανε από βραδάς στο φούρνο, για να 'ναι πυρωμένο» και το έτριβαν την επομένη, μέσα στη σκάφη ή επάνω στο «πλαστήρι» του ψωμιού με ένα μπουκάλι που το κρατούσαν από τις δύο άκρες και το κυλινδόντας πιέζοντας μπροστας και πίσω. Άλλοι, από καθαρή φυγοπονία, ανέθεταν την εργασία αυτή σε μικρά παιδιά, που εξοικονομούσαν κατ' αυτό τον τρόπο το «χαρτελίκι» τους. Το τίμημα ήταν πέντε έως δέκα δραχμές. Όσοι είχαν μεγαλύτερης ποσότητας, το μετέφεραν στο ελαιοτριβείο των Τριπόδων και συνθλίβονταν κάτω από την «πλάκα» του.

Τα γουρούνια τα έσφαζαν παραμονή Χριστουγέννων, κατά παρέες. Συγκεντρώνονταν όλοι οι συγγενείς στην αυλή τον ενός, έφερναν και τα υποψήφια θύματά τους, τελείωναν το ένα και άρχιζαν το άλλο. Όλο το χωριό «εκάπνιζεν» από τους καπνούς της φωτιάς που άναβαν σε κάθε αυλή για να θερμάνουν το νερό με το οποίο θα τους αποτρίχωναν και θα καθάριζαν τα εντοσθιά τους, ενώ

283.—Άλλοι μόνο και σε μένα αν τοποθετούσα το κόμιμα μετά το «Γλιναδιώτες»

284.—Από το ital. sollazzo.

(Φωτ. 59)

την πανηγυρική απόσφαιρα δονούσαν οι φωνές των προς σφαγή ζώων, που ματαίως προσπαθούσαν να αποφύγουν το μοιραίο. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι αίματα, ανακατεμένα με νερά, κόσμος πήγαινε και ερχόταν. Ήταν πράγματι ημέρα γιορτής το «χοιροσφαγίδ»²⁸⁵ και τους έδιδε την ευκαιρία για μία ακόμη

προσέγγιση, συγγενική ή φιλική. Παρ' όλο που ήταν ακόμη «Άγιο Σαραδάμερο» και η νηστεία επηρείτο ευλαβικά από τους περισσοτέρους, δεν έλειπαν και οι εξαιρέσεις. Έρριχναν στη φωτιά, αμέσως μετά το «ξεκούβανιαζμα»²⁸⁶, τη σπλήνα, το συκώτι, αλλά και ολόκληρα κομμάτια κρέας, τα οποία συννοδευμένα με το θαυμάσιο κρασί τους, δημιουργούσαν καταστάσεις ευφρόσυνες και «τρικούβερτα» γλέντια. Μερικοί χωρίοι «επέστρεφαν» το βράδυ στις οικίες των κατόχων τους σχεδόν μισοί, αφού το υπόλοιπο μισό καταναλώθηκε «εν ευθυμίᾳ». Όσοι επέμεναν να τηρήσουν τη «νήστεια» τους, αρκούνταν σε νηστήσιμα, φιλεύοντας συγγενείς και περαστικούς με ανάλογα εδέσματα.

Όταν η ώρα της σφαγής πλησιάζει, αναποδογύριζαν το ζώο, ένας το «καβαλλίκενε» στην κοιλιά, πίσω από τα μπροστινά πόδια, και ένας άλλος του τραβούσε, για να είναι τεντωμένα, τα πισινά του πόδια. Όταν το ζώο ήταν μεγάλο και άγριο, χρειάζονταν οπωσδήποτε η συνδρομή και άλλων. Μπροστά, δίπλα στο κεφάλι του, ήταν ο «σφάχτης» (φωτ. 59), ο σφαγέας, με το μυτερό και αμφίπλευρα ακονισμένο «σπαθί» του, απομεινάρι συνήθως του τελευταίου πολέμου (φωτ. 60). Το κεφάλι του ζώου ήταν πάντοτε στραμμένο προς δυσμάς, γιατί «άμα το σφαζες ανατολικά, το κρέας του, λέει, θα τανε άνοστο». Κάτω από το κεφάλι του έβαζαν ένα χοδόρο ξύλο για να τεντώνεται ο λαιμός του και να βυθίζεται ευκολότερα το μαχαίρι. Πριν το βυθίσει στο λαιμό του ζώου, το σταύρωνε μ' αυτό λέγοντας:

εχίσινε στη Γόρανο κι ασπρίσαν τα λαγάδια
ετσά ν' ασπρίσει το κρέας του, να γίνει σα δο γάλα.

(Φωτ. 60)

285.—Για την παλαιότητα αυτού του εθίμου, βλ. Γ. Μέγα, Ελληνικαί εορταί και έθυμα λαϊκής λατρείας, σ. 49

286.—Βλ. σημ. 91, σελ. 141.

Τον τελευταίο στίχο των απέδιδαν και ως εξής:

(Φωτ. 61)

που αργότερα επιχέουν, και έτσι ο καθαρισμός, και άλλοι ότι με τη «σταχτή» το κρέας του γίνεται πιο νόστιμο. (Θεωρούμε ότι καμία από τις παραπάνω θέσεις δεν εμπλενεί τη σημασία αυτής της πράξεως, διότι απλούστατα φαίνεται ότι έχει λησμονηθεί εντελώς η πρωταρχική της διάσταση. Οι νεώτεροι δηλαδή διατηρούν το καθαρός τυπικό μέρος μιας διαδικασίας, της οποίας δύναται λησμονηθεί στο διάβα του χρόνου η αρχική σημασία. Ποια μπορεί να ήταν αυτή; Μελετώντας ανάλογα έθιμα άλλων ελληνικών περιοχών ευρίσκουμε ότι μετά το σφάξιμο του γουρουνιού, η οικοκυρά τοποθετούνται κοντά στο κεφάλι του ένα φτυάρι γεμάτο αναμμένα κάρβοννα και θυμάσια, αφού πρώτα το θυμιάτιζε σταυρώτα σ' όλο το σώμα, για να μην το «μαγαρίσουν»²⁸⁷ οι καλικάντζιαροι²⁸⁸. Οι αναλογίες, παρά τις μικρές διαφοροποιήσεις, είναι εμφανείς, και μάλιστα ισχυροποιούνται, αν αναλογιστούμε ότι από προφορικές μαρτυρίες των γεροντοτέρων εξάγεται το συμπέρασμα ότι ο κυριότερος φόβος των παλαιοτέρων Γλυναδιωτών στις περί καλικάντζιάρων παραδόσεις τους ήταν αυτός του «μαγαρίσματος» του νεοσφαγμένου κοιρινού κρέατος από τα προανιψφερθέντα δαμανικά).

Εν συνεχείᾳ, αφού προηγουμένως έβαζαν μέσα στο στόμα του ζώου ένα λεμόνι για να τρέχουν ευκολότερα τα αίματα, άρχιζαν τον καθαρισμό του δέρματός

ν' ασπρίσουντε του χοίρου μας
τα σκιζοκαυκαλάρια.

(Άσπρο κρέας σήμαινε λίπος, άρα νοστιμότερο κρέας, περισσότερη «γλίνα», καλύτερο «γλινερό», μεγαλύτερο όφελος).

Μετά το σφάξιμο, τοποθετούσαν το άψυχο σώμα του ζώου επάνω σε μία παλιά πόρτα ή σ' ένα πλατύ σανίδι, και έρριζαν επάνω του με το φτυάρι σταυροειδώς «σταχτή» (στάκτη) από την φωτιά που έκαιγε. Η τοποθέτησή της εξηγήσθηκε στον γράφοντα διττώς: άλλοι υπεστήριξαν ότι η στάκτη συγκρατεί επάνω στο σώμα του ζώου το καυτό νερό, που αργότερα επιχέουν, και έτσι ο καθαρισμός των τοιχών του γίνεται ευκολότερος, και άλλοι ότι με τη «σταχτή» το κρέας, και άλλοι ότι με τη «σταχτή» το κρέας του γίνεται πιο νόστιμο. (Θεωρούμε ότι καμία από τις παραπάνω θέσεις δεν εμπλενεί τη σημασία αυτής της πράξεως, διότι απλούστατα φαίνεται ότι έχει λησμονηθεί εντελώς η πρωταρχική της διάσταση. Οι νεώτεροι δηλαδή διατηρούν το καθαρός τυπικό μέρος μιας διαδικασίας, της οποίας δύναται λησμονηθεί στο διάβα του χρόνου η αρχική σημασία. Ποια μπορεί να ήταν αυτή; Μελετώντας ανάλογα έθιμα άλλων ελληνικών περιοχών ευρίσκουμε ότι μετά το σφάξιμο του γουρουνιού, η οικοκυρά τοποθετούνται κοντά στο κεφάλι του ένα φτυάρι γεμάτο αναμμένα κάρβοννα και θυμάσια, αφού πρώτα το θυμιάτιζε σταυρώτα σ' όλο το σώμα,

(Φωτ. 62)

για να μην το «μαγαρίσουν»²⁸⁷ οι καλικάντζιαροι²⁸⁸. Οι αναλογίες, παρά τις μικρές διαφοροποιήσεις, είναι εμφανείς, και μάλιστα ισχυροποιούνται, αν αναλογιστούμε ότι από προφορικές μαρτυρίες των γεροντοτέρων εξάγεται το συμπέρασμα ότι ο κυριότερος φόβος των παλαιοτέρων Γλυναδιωτών στις περί καλικάντζιάρων παραδόσεις τους ήταν αυτός του «μαγαρίσματος» του νεοσφαγμένου κοιρινού κρέατος από τα προανιψφερθέντα δαμανικά).

Εν συνεχείᾳ, αφού προηγουμένως έβαζαν μέσα στο στόμα του ζώου ένα λεμόνι για να τρέχουν ευκολότερα τα αίματα, άρχιζαν τον καθαρισμό του δέρματός

287.—Για το ό. μαγαρίζω, βλ. Χατζηδάκη, Μεσαιωνικά και Νέα Ελληνικά, τ. 1, σ. 235, και 2, σ. 334

288.—Βλ. Γ. Αικατερινίδη, Νεοελληνικές αιματηρές θυσίες, Αθήνα 1979, σ. 110—111.

του (φωτ. 61) από τις τρίχες και τη «γάννα»²⁸⁹ του, ένα μικρό στρώμα τριχών, που δεν είχαν όλοι οι χοίροι, μόνο οι «καννιάροδες». Για να μαλακώσουν οι τρίχες και η «κάννα» έχεαν επάνω τους (φωτ. 62) καντό νερό με ένα πήλινο «κεραστάρι»²⁹⁰ (φωτ. 63), τρεις φορές. Η αποστολή του «κεραστή» ήταν σημαντική και δύσκολη. Έπρεπε να ρίχνει το νερό με μέτρο, γιατί αν σε κάποιο σημείο του σώματος του ζώου έρριχνε υπέρ το δέον, το σημείο εκείνο «εμαιειρείνουδανε», κατά την έκφρασή τους, και δεν μπορούσαν πλέον να το καθαρίσουν. Μόλις το νερό διαχέδιαν επάνω στο σώμα, άπλωναν επάνω του ένα τσουβάλι, για να κρατήσει την «άχνη» του θερμού νερού και να μαλακώσουν περισσότερο οι τρίχες, και έξιναν αμέσως μετά το δέομα με κοφτερά μαχαίρια και το καθάριζαν. Αν κάποιο σημείο δεν είχε καθαρισθεί καλά, «δε do 'χενε πιάσει», ακολουθούσε κι άλλο «κέραζμα». Τα δυσκολότερα σημεία καθαρισμού ήταν αυτά του κεφαλιού και κυρίως τα των αφιών.

Όταν η απόξυνση των τριχών τελείωνε, έβγαζαν τα νεύρα των δύο πισινών ποδιών και περνώντας σ' αυτά ένα «γάτζο» κρεμούσαν το ζώο (φωτ. 64). Πριν το κρεμάσουν, το «ξεκωλιάζανε», δένοντας με κλωστή την άκρη του παχέοντς εντέρου, για να μη λερωθεί με τις ακαθαρσίες του το υπόλοιπο κρέας. Κρεμασμένο το έπλεναν εξωτερικά για τελευταία φορά και αφού καθάριζαν τα πησμένα εντός της πληγής της σφαγής αίματα, διευρύνοντάς την με τα μαχαίρι, άρχιζαν το «ξεκουβάνιαζμα».

«Ξεκουβάνιαζμα» ήταν το άνοιγμα της κοιλιάς του ζώου και η εξαγωγή όλων των εντοσθίων του. Τα έπλεναν με καθαρό νερό, τα δε έντερα και τις «κοιλιές», επειδή επρόκειτο μετά από λίγο να τα γεμίσουν, τα έπλεναν και από μέσα, «γυρίζοντάς» τα ανάποδα με τη δύναμη του νερού που έπεφτε από ψηλά. Τα μικρά

(Φωτ. 64)

289.—Αρχαιοελλ. κάννα, το χονδρό καλάμι. Η λέξη συναντάται στον Ησύχιο και τον Σούιδα («κάνναις και καλάμιος χρόνται οι νομάδες εἰς τὴν σχοινοποιίαν»). Στην Κρήτη (χ/ρ 514 και 269) κάννα είναι (όπως και στο Γλυνάδο) οι πρώτες λεπτές τρίχες που βράζουν τα μικρά πουλλιά και τα ζύα. Bλ. και G. Meyer, Neug. St., III, σελ. 25.

290.—Από το φ. κερνώ <αρχ. κιρνώ>. Όταν επέχει νερό στο σώμα του ζώου ο «κεριστής», έλεγαν ότι «κερνάν».

παιδιά περίμεναν εναγωνίως τη «φρούσκα» του (την ουροδόχο κύστη), για να την φουσκώσουν και να την κάνουν μπάλα ποδοσφαίρου.

Την επομένη μέρα, παραμονή Χριστουγέννων, «εκόβανε», τεμάχιζαν δηλαδή, το κρέας του, μεταβαίνοντας από οικία σε οικία (φωτ. 65). Η διαδικασία αυτή ήταν αφορμή για ένα ακόμη γλέντι, αφού τον τεμαχισμό ακολουθούσε μεζεδώκι και κρασί, και αφού δεν τεμάχιζαν μόνον ένα σφακτό, αλλά όλων των μελών της παρέας. Αντιλαμβανόμεθα λοιπόν το μέγεθος και την διάρκεια της νέας αυτής εξορμήσεως.

Μία περίπου εβδομάδα μετά το σφάξιμο των γυναικιών, καθένας ξεχωριστά έκανε το «γλινερό» του, το οποίο «αγίζανε», δοκίμαζαν δηλαδή, μετά το Πάσχα. Αποτελούσε τη βάση για πολλά φαγητά, ήταν το κρέας ολοκλήρου του έτους.

Εκτός του χρησιμοτάτου «γλινερού» ο χοίρος προσέφερε ακόμη τις τρίχες του, τις οποίες αγόραζαν ξένοι για την κατασκευή βουηταών ή μεταχειρίζονταν οι υποδηματοποιοί του χωριού «για το τσαραρειό», τις «τσιαρίδες» του, τις οποίες τηγάνιζαν και έτρωγαν με ψωμί, τη «γλίνα» του, που οι μητέρες άλειφαν επάνω σε φέττα ψωμιού, μαζί με ζάχαρη, και προσέφεραν στα παιδιά τους, και τη «μετζίνα» του, ένα μέρος της οποίας φύλατταν κρεμασμένη στη στέγη της οικίας, για να αλείφουν τα παπούτσια τους «και να μη σκούνε».

(Φωτ. 65)

γ. αντιλήψεις για το χοίρο

«Οι παλιοί τονε θεωρούσαν δαιμονιζμένο²⁹¹, γι' αυτό πρέπει να χυθεί το αίμα δου, για να φύει ο δαιμόνας.

Τονε δαιμόνισεν ο Χριστός με τα δαιμόνια που ήβγαλεν από το δαιμονιζμένο άθωπο και τα 'δριξενε απάνω σ' τοι χοίροι και όλοι επήσανε και πνιήκανε στα τάρταρα τοι θάλασσας».

²⁹¹.—Βλ. ενδεικτικός Άλκης Κυριακίδου—Νέστορος, Τα ελληνικά χριστουγεννιάτικα φαγητά και ο συμβολισμός τους, Λαογρ. μελετηματα, δ. π., σελ. 156 κ.ε. Μιχ. Μερακλή. Δαιμονοποίησης του χοίρου. Λαογραφικά ζητηματα, Αθήνα 1989, σ. 267 κ.ε.

(Φωτ. 66)

Η παραπάνω σημαντική μαρτυρία μας υποχρεώνει να αναζητήσουμε έναν έντονο τελετουργικό και θυσιαστικό χαρακτήρα στα παλιά «χοιροσφάγια», ο οποίος σήμερα έχει αλλοιωθεί εντελώς. Και όχι μόνον αυτό, αλλά χάνεται σιγά—σιγά και ο άλλος βασικός τους χαρακτήρας, ο οικονομικός. Το χοιρινό κρέας, και μάλιστα αυτό του «γλυκινερού», δεν είναι πλέον το μοναδικό που σήμερα μπορούν να γενθούν, αφού υπάρχει αφθονία και ποικιλία κρεάτων. Γι' αυτό και το «χοιροσφαγιό», ο οεconomicus χοίρος, απέβη, όπως διλα σχεδόν τα έθιμα, ένα είδος διακοσμητικού στοιχείου, και όποιο καιρός παρέρχεται, δεν αρέσει, δεν ευ-

(Φωτ. 67)

χαριστεί, δεν ψυχαγωγεί, αλλά κινδυνεύει να γίνει «αγγαρεία». Χάθικαν όχι μόνον η παλιά εξίσωση οικονομίας και λατρείας, αλλά και οι δύο έννοιες. Λπλώς, και φέτος πρέπει πάλι να σφάξουν²⁹².

292.—Το κείμενο αυτό γράφτηκε πριν πέντε περίπου χρόνια. Από τότε μέχρι σήμερα όμως φαίνεται ότι κάποια πρόγραμμα άλλαξεν στο χωριό, και η «επιτροφή» πολλών κατοίκων στο τελετουργικό (ή στην αναβάσιση) αυτού του εδήμου είναι σιγανήτακή. Οφείλεται άραγε στη συνειδητοτήτη ότι η ζωή τους (ξεκομιμένη από έθιμα) έγινε λεπτή; Ή στην πίεση των «Αθηναίων», που νοσταλγώντας (την ούτως η άλλος φοιλκλορικούς χαρακτήρα) αναβίωση του εδήμου (ή κινούμενοι από τη μόδα) τους «αναγκάζουν» να συμπεριφέρονται με αγάπη σ' αυτήν την τεχνητή αναβίωση του αγροτικού τους παρελθόντος;

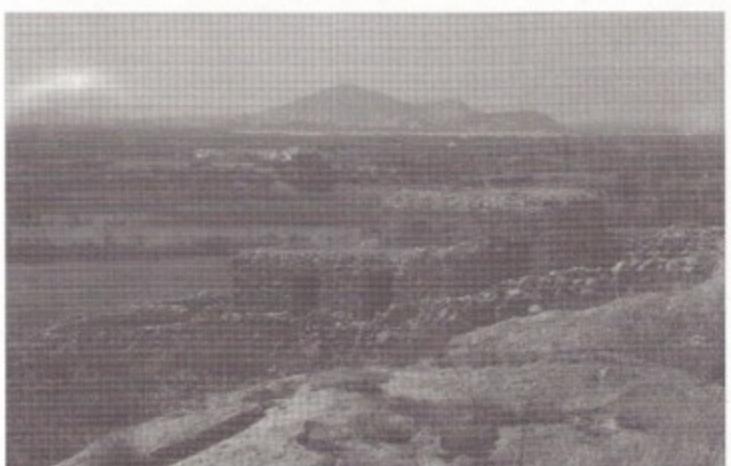
Η. Οικήσεις των ζώων

—«μιτάτοι» και «προστιάδες»

Οι «προστιάδες»²⁹³ και οι «μιτάτοι»²⁹⁴, οι κατοικίες των ζώων, οι στάβλοι και οι αποθήκες τους αντιστοίχως, δεν διέφεραν σχεδόν καθόλου ως προς την εξωτερική μορφή και τα υλικά οικοδομίας από τις ανθρώπινες κατοικίες. Λέγεται μάλιστα ότι οι περισσότεροι από τους συζημένους μέχρι σήμερα παλαιούς στάβλους, που ευρίσκονται συγκεντρωμένοι δίπλα σε εξωκαλήσια, ήταν κάποτε μικροί οικισμοί, με θρησκευτικά κέντρα αυτά τα μικρά ναΐδρια. Ως παραδείγματα αναφέρουν την περιοχή «Πολλοί Μιτάτοι», κοντά στα Βασιλικά, προς δυομάς του χωριού, με λατρευτικό κέντρο την εκκλησία του αγίου Πέτρου, και τις «Αυλές», δίπλα ακριβώς από τον ομώνυμο ναΐσκο (φωτ. 66). Πάντως, η μέχρι τώρα ιστορική έρευνα δεν έχει φέρει σε φως τίποτε σχετικό, εκτός φυσικά από την παρόμοια περίπτωση των Λουλούδων και των Τζιτζάμου (φωτ. 67).

Κύρια χαρακτηριστικά των «προστιάδων» (φωτ. 68) ήταν (α) το οφθογώνιο επίμηκες σχήμα τους (β) ο δύο συνήθως θύρες εισόδου/εξόδου. Τα υλικά τοιχοποιίας ήταν πέτρα και χώμα, χωρίς συνδετικό υλικό, οι δε φάντες ήταν πέτρινες

«γούρνες», που σχημάτιζαν στις γωνίες τους οικήματος, προσθέτοντας απλώς μερικές πέτρες (ή μία και μοναδική, αρκετά επιμήρη και μικρού ύψους). Τα υλικά και ο τρόπος στέγασης οι οποίες ήταν ίδια μ' αυτά των ανθρωπίνων

(Φωτ. 68)

κατοικιών. Προσέθεταν απλώς φρύγανα μετά την «καλαμωτή», για να προφυλάξουν τη «στιασιά»²⁹⁵ από τους ποντικούς.

Κύριο χαρακτηριστικό του «μιτάτου» ήταν η μεγάλη ξύλινη, μονόφυλλη θύρα του, με «στριφόρερο»²⁹⁶ στο κάτω μέρος της και μεγάλο «μάδαλο»²⁹⁷ για την ασφαλή πρόστασία όλων των ειδών που φυλάσσονταν μέσα σ' αυτόν. «Μιτάτος» και «προστιάδα» περιβάλλονταν από ψηλό πέτρινο φράκτη, προς εγκλωβισμό των ζώων. Όλα τα υπόλοιπα στοιχεία (υλικά οικοδομής, στέγαση κ.τ.λ.) ήταν ίδια μ' αυτά της «προστιάδας» (φωτ. 68).

293.—Και «αθροστιάδες». Η λέξη από το έμπροσθιν (μπροσ) + —στιάδα <έστιος <εστία, κατά το περιστιάδα παρά + έστιος. Το επίρρο. μπροστά λέγεται στο χωριό (με το προθετικό α) «αθροστά»

294.—Βλ. σημ. 49, σελ. 154

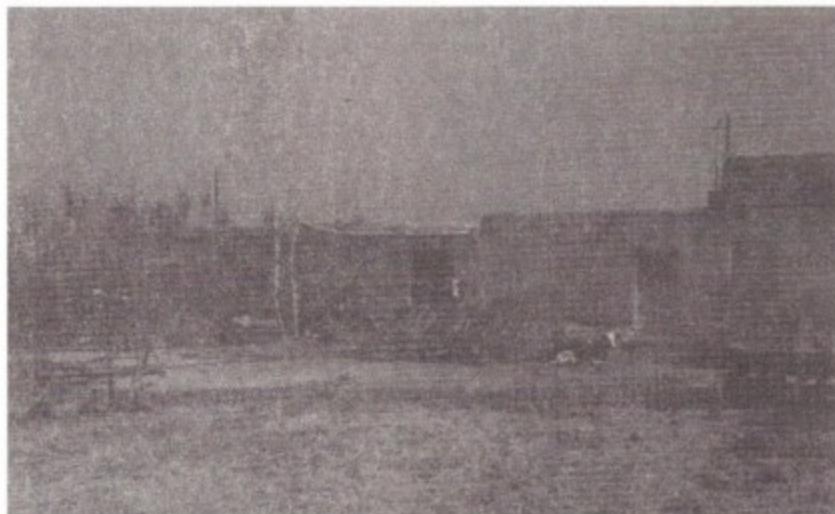
295.—Στέγη >στεγάζω> στέγασης >στεγασιά >στιασιά

296.—Βλ. Κατοικία, σελ. 22

297.—Αρχαιοελλ. μάνδαλος.

Το «ξεκόπριζμα» του αυλογύρου του γινόταν κατά τους μήνες Ιανουάριο—Φεβρουάριο (οι γεωργοί ετοιμάζαν τους αγρούς τους για την εαρινή σπορά της πατάτας), και τον Ιούλιο (ετοιμάζονταν για τη χειμερινή σπορά). Το καθάρισμα του σταύλου γινόταν «κάθε οχτώ», και τα περιττώματα των ζώων συγκεντρώνονταν στον αυλόγυρο, σωροί ολόκληροι.

Οι σημερινοί «μιτάτοι» και οι «προστιάδες/ στάβλοι» τους (φωτ. 69) διατηρούν τη δομή των παλαιοτέρων, είναι όμως κατασκευασμένοι από ασοβάντιστους εσωτερικώς και εξωτερικώς τσιμεντόλιθους. Οι «προστιάδες» έχουν πλέον τσιμεντέντια μεγάλα «παχνιά»²⁹⁸, με «βούκλες», για το δέσιμο των ζώων, και τσιμεντέ-

(Φωτ. 69)

νιο πάτωμα που καθιστά εύκολη υπόθεση το καθάρισμά τους (φωτ. 70). Οι «μιτάτοι» είναι πλέον όχι μόνον αποθήκες προϊόντων και εργαλείων κάθε είδους, αλλά χώροι αναπαύσεως και διασκεδάσεως, αφού καθ' όλο το έτος, αλλά κυρίως το χειμώνα, στη θαλπωρή των αχνών, βρίσκονται καταφύγιο πολλοί φίλοι του ιδιοκτήτη και τα «κουτσοπίνουν» διασκεδάζοντας με τον δικό τους τρόπο. Το πετρογκάζ, τα κονταλοπίρουνα, το λάδι, το ψωμί, τα σαλατικά, είναι εκεί, τα κρεατικά εύκολα βρίσκονται και γρήγορα (αρκεί να υπάρχει η διάθεση), και η απρογραμμάτιστη «φαοποτούρα», με «αμανέδες» και τραγούδια αρχίζει χωρίς πολλές—πολλές αναστολές. Έται οι «μιτάτοι», όσο κι αν φαίνεται παράξενο, τείνουν να γίνουν χώροι που βοηθούν την κλονισμένη²⁹⁹ κοινωνική συνύπαρξη να ελπίζει μελλοντικά σε κάτι ιαλύτερο.

—το «ταρδί» των κατοικών και το «χοιροκούμμασο»

Για την προστασία των ενσταύλισμένων αιγυπτοβάτων έχουμε γράψει στο πε-

298.—Από το ιποκορ, τον λάθνη (το λαθνιον). Το «λευνη» δεν είναι άλλο από το αρχαιοελλ. φάτνη (πρβλ. αιμός > αιθνός > αγνός)

299.—Για να είμαι ακριβέστερος, την «κάπως κλονισμένη».

οι κατοικίας κεφάλαιο (βλ. σελ. 21). Συμπληρωματικώς λοιπόν αναφέρουμε ότι ως μέσον προστασίας των εν λόγω ζώων κατά τη διάρκεια της ημέρας (αλλά και τις τελευταίες δεκαετίες που εξέλιπε ο κίνδυνος ζωοκλοπών) ήταν το «τσαρδί»³⁰⁰, που ομοίαζε με το στέγαστρο των καπνοφύλλων. Η κατασκευή του ήταν πολύ πρόχειρη: έμπηγαν τέσσερις στύλους στο χώμα, τους συνέδεαν μεταξύ τους στο ύψος περίπου της επάνω τους άκρης με ισάριθμα δοκάρια, και τα σκέπαζαν με καλάμια.

Οι χοίροις, εν όσω ήταν οικόσιτο ζώο, είχε κατάλυμα οποιονδήποτε καλιμμένο χώρο της αυλής της οικίας, αφού, «αμμολαριστός»³⁰¹ όπως ήταν στις περισσότερες περιπτώσεις, περιφερόταν όπου ήθελε. Σινήθιζε να περνά τον καιρό του κάτω από τον φούρνο, εκεί ήταν το «χοιροκούμασσο» (βλ. σελ. 21). Όταν όμως η εκτροφή τους μεταφέρθηκε στους αγρούς και στα «καυκάρια», δίπλα από τις «προστιάδες» ή λίγο μακρύτερά τους, έπρεπε να κατασκευάσουν ένα πρόχειρο κατάλυμα και γι' αυτά τα πολύτιμα ζώα τους. Έκτιζαν ένα μικρό πέτρινο «αυληδάκι», ύψους ενός περίπου μέτρου, και σκέπαζαν ένα μόνο μέρος του με καλάμια, για να δημιουργείται σκιά. Άλλοι όμως ούτε αυτό δεν αξιώνονταν να κάνουν, και τους είχαν δεμένους μέσα στα «χαδάκια», που εξ αιτίας της πυκνής τους βλαστήσεως ήταν πολύ δροσερά («δε da πιανενε ο ήλιος»), είναι δε γνωστή η ανάγκη του συμπλαθούς ζώων για δροσιά και λάσπη. Σήμερα την πέτρα έχουν αντικαταστήσει οι κτιστοί τοιμεντόλιθοι, και τα καλάμια οι «πρόχειρες» ταράτσες.

—το κοτέται

(Φωτ. 70)

Στις παλιές αυλές του χωριού το κοτέται ήταν σχεδόν άγνωστο, αφού «όσοι είχανε φούρνο εβάνανε ένα αθάνατο και εκοιτάζανε οι δρνιθες», ενώ σε όσες δεν υπήρχε, κυκλοφορούσαν ελεύθερες σ' όλη την αυλή και τους γύρω δρόμους. Όσα δημιουργήθηκαν τα τελευταία έτη, πριν την οριστική τους απομάκρυνση από το χωριό, ήταν περιφραγμένα με συρματόπλεγμα.

Αντιθέτως υπήρχαν αρκετά στους αγρούς, όπου ελεύθερες, και σχεδόν χωρίς προσφερόμενη από τους κυρίους τους τροφή, ζούσαν κατά κοπάδια, παρά τον

300.—Τουρκ. çardak, τσαρδάκι = καλύβι από κλαδιά.

301.—Από το ιταλ. ammolare = αμμολώ, αφήνω.

πάντοτε ορατό κίνδυνο κλοπής τους. Τα κοτέτσια των αγρών ήταν κατασκευασμένα με καλάμια, που πλαισίωναν τα τέσσερα γωνιαία δοκάρια. Όσοι δεν είχαν κοτέτσι τις άφηναν μέσα στα «χαδάκια», και «κοιτάζανε» όπου εύρισκαν κλαδί. Άνοιγαν μάλιστα μία μεγάλη οπή μέσα στο χωραφιόν τους, και μέσα της «εμαδρίζανε τοις κλωσσούδες με τα μικρά πουλλάκια δωνε μέχρι να πετεινοχωρίσουννε»³⁰². Προς ασφάλειά τους εκάλυπταν την είσοδο της οπής με «πλακοπούδες» (πλατειές πέτρες) και παννιά, γιατί πάντοτε καραδοκούσαν γάτες και αρουραίοι, και το πρώι τα «ξεμαδρίζανε»³⁰³.

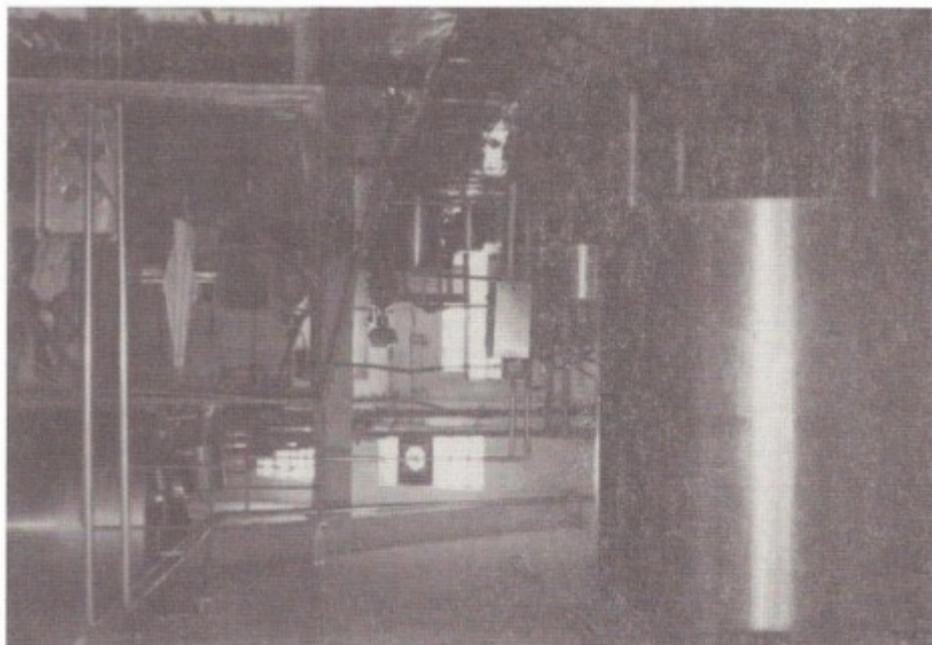
302.—Να διακρίνονται δηλ. ευκόλως τα μικρά πετεινάρια από τις «πουλλάδες»

303.—Συγκεντρωτική βιβλιογραφία για τα παραπάνω αναπτυχθέντα θέματα μπορεί ο ενδιαφερόμενος να βρει στον Λουκέτο, δ. π., σσ. 181—182, στους Στ. Ημέλλο — Αικ. Πολυμέρου — Καμηλάκη, δ. π., σσ. 121, 129, 147, 177, στο περιοδικό Ναξιακά τις εργασίες των Στ. Ημέλλου, Γεωργικά έθμα της Νάξου, τ. 6 (1986), σσ. 54—56, Ν. Κεφαλληνιάδη, Το ησιόδειο αρτοφό στη Νάξο, τ. 6 (1986) σσ. 57—61, και τέσσερις εργασίες του Ν. Σφακιανού: Τα αγροτικά εργαλεία στη Νάξο, τ. 6 (1986), σσ. 62—72, Γεωργικά της Νάξου, τ. 10 (1986), σσ. 42—48, Γεωργικά της Νάξου (τα ζώα εργασίας), τ. 21—22 (1988), σσ. 80—90, και Η εκμηχάνιση της γεωργίας στη Νάξο, τ. 28 (1991), σσ. 6—23.

7. ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

α. εισαγωγικά

Οι Γλιναδιώτες έτρεφαν κυρίως αιγυπτόβιατα, σε περιορισμένη όμως κλίμακα, γι' αυτό και δεν ομιλούμε περὶ κοπαδιών και βοσκοτόπων. Ο καθείς έτρεφε μέχρι και 15 το πλείστον «χεφάλια» (μερικοί «νοικοκύρηδες» είχαν φυσικά περισσότερα), τα οποία έβοσκαν στους αγρούς και τα «καυκάρια» τους μικρά παιδιά και γυναίκες, και τα πότιζαν μέσα «σε δυο—τρεις σπαζμένες λαήνες» ή στα «νεροποτίσια». Το «νεροποτίσι» ήταν ένας μικρός λάκκος, που άνοιγαν στα «καυκάρια» (ο βαθύτερος ήταν ένα μέτρο) και το νερό ανέβλινε σαν να είχαν εξορύξει σημερινό πηγάδι πολλών μέτρων βάθους. Το βράδυ τα «μαδρίζανε» στην αυλή της οικίας τους ή τον παγερό χειμώνα στην «βροστιάδα» της. Ο φόβος της κλοπής ήταν μεγάλος, ιδίως κατά την Κατοχή. «Δεν εξημερώνουντες μέσα στο χωράφι το ξο, άμα νήθελα να το φήκεις μοναχό *dou*». (Οι παλαιότεροι ενθυμούνται τις προσπάθειες της Πολιτείας, κατά την δεύτερη δεκαετία του αιώνα, να περιορίσει το φαινόμενο αυτό. Ενθυμούνται τους Κρητικούς Διοικητές Χώρας και Τριπόδων Καραβελάκη και Δρακονάκη, οι οποίοι, όσο διάστημα υπηρέτησαν στο νησί, ήταν ο φόβος και ο τρόμος των ζωοκλεπτών, αφού «όποιον επιάνανε του δώνανε ξύλο μέχρι τελευταίας πνοής»).

(Φωτ. 1)

β. τυροκομία

Στο Γλινάδο παλαιότερον λειτουργούσαν τέσσερις «μάδρες», μικρά δηλαδή τυροκομεία. Ήταν του Φραγκουλογιάννη και της Μαργαρίτας του Σκάρκου στον

«Δέχτη», του γέρου Αντωνάκη στο «Απίσω Χωριό», κοντά στην κατοικία του Νίκου του Τζαννή, του πρώην Προέδρου, και η τέταρτη του Γνωστικού, στο χώρο που σήμερα είναι οικοδομημένη η κατοικία του Γάννη του Χωριανού. Κατά το τέλος της δεκαετίας του '40 (περί το 1947—8) προσετέθη σ' αυτές μία ακόμη, συνεταιριστική, στον Μανωλά, βραχύνια όμως. Το 1960 δημιουργήθηκε το τυροκομείο της Ενώσεως Γεωργικών Συνεταιρισμών Νάξου, που λειτουργεί μέχρι σήμερα με τελειότατα μηχανήματα (φωτ. 1). Οι «μάδρες» αυτές λειτουργούσαν καθ' όλη την Αγία Τεσσαρακοστή μέχρι το Πάσχα, παρέτειναν μάλιστα την λειτουργία τους, όταν μερικοί δεν προλάβαιναν να τυροκομήσουν.

Άρμεγαν το γάλα μέσα στην πήλινη «τακκαλούδα», το μετέφεραν στις ιδιοκτήτες «μάδρες» και το έργιχναν μέσα στον επίσης πήλινο «αρμεδό»¹ (φωτ. 3), το δοχείο συγκεντρώσεως του γάλακτος (φωτ. 4). Επάνω σε ένα καθαρό ξύλο ή κληματόβρεγα χάρασσαν κάθε φορά ένα

(Φωτ. 2) «Ο δενεκές του γαλάτου»

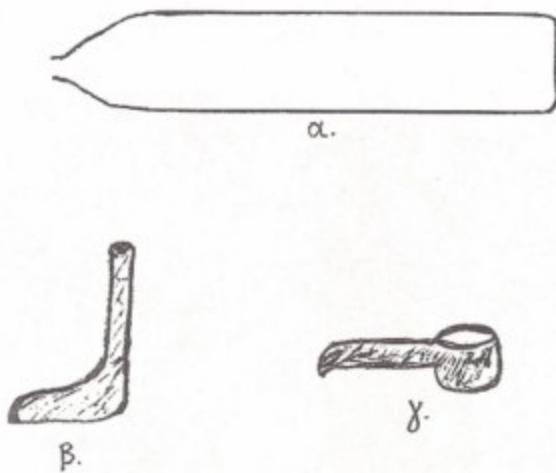
σημάδι, την «κόκκα» (μη σαιων. κόκκα < ιταλ. coccia), αφού εμβάπτιζαν αυτό το ξύλο μέσα στον «αρμεδό». Κάθε κτηνοτρόφος που έδιδε το γάλα του είχε το δικό του ξύλο. Με αυτόν τον τρόπο μετρούσαν τις προσκομιζόμενες ποσότητες γάλακτος, τις οποίες ο τυροκομών διφειλε να αποδώσει στους κτηνοτρόφους, όταν με την σειρά τους θα τυροκομούσαν κι εκείνοι.

Ο ιδιοκτήτης των μικρού αυτού τυροκομείου ελάμβανε από τον καθένα τυροκομούντα που έκανε χρήση της «μάδρας» του ως αντιτιμο χρήματα για κάθε

(Φωτ. 3)

1.—Όταν πια δημιουργήθηκε το συνεταιριστικό τυροκομείο το μετέφεραν μέσα «σ' τα δενεκέδες του γαλάτου» (φωτ. 2). Σήμερα αντικατεστάθησαν με πλαστικά δοχεία.
2.—Ο αρχαιοελ. αιωλγός >² αρμογός > αρμεγός > αρμεδός. Ο Χατζηδάκις, Μ. Ν. Ε., 2, 120, το επιμολογεί κατ' ενθείαν από το αρμέγω. Βλ. δήμος Σ. Β. Ψάλτη, Επιμολογικά, Αθήνα 27 (1915), Λεξικογραφικόν Αρχείον της Μέσης και Νέας Ελληνικῆς (παράδειγμα), σσ. 111—114.

(Ιχνογρ. 1)

γάλακτος γινόταν κατά τα παλαιότερα έτη, όταν οι βιομηχανικές πυτιές δεν είχαν ακόμη φθάσει στο χωριό, με έναν ομολογουμένων παράδοξο τρόπο: «απάνω στη γοιλιά του κατσικιού είναι το μουλί». Άμα λοιπό εσφάζανε το κατσίκι, το βγάνανε και το κρατήζανε αλατιζμένο μέσα σε άρμη καλή και το χανε. Από 'κείνη την άρμη εβάνανε μέσα στο γάλα και το πήζανε. Ήπειρενε δύως να 'ναι από κατσίκι που δεν είχενε φάει καθόλου χόρτο, γιατί διαφορετικά το γάλα θα γίνοντανε τοίρος».

Τρία είδη τυριών παρήγαγαν συνήθως στις «μάδρες». Πρώτο «έβγαζαν» το «κεφαλοτύρι», κατά τον εξής τρόπο: άδειαζαν το συγκεντρωμένο γάλα στο «χαρανί», και έρριχναν την ανάλογη ποσότητα πυτιάς. Το πησμένο πλέον από το βράσιμο γάλα, τη «μανούρα»⁹ όπως την αποκαλούσαν, το ανακάτειναν με τον

9.—Το ηνιսτρό του στομάχου. Κατά τον G. Meyer, Neug. St., III, σ. 45, προέρχεται από το λατιν. mula ή αλβανικό mule. Κατ' άλλους είναι υποκοφ. του μύλη

10.—Το γνωστό μανούρι. Από το μεσαιων. μανούρα < επιθ. μανός (τυρός).

Το «ακλούνι» είχε τη θέση και τη χρησιμότητα της σημερινής βαθειάς κουτάλιας, αφού χρησίμευε για να βγάζουν γάλα από το «χαρανί». Ήταν ένα «φλασκί» με κομμένο ένα πλευρικό σημείο της στρογγυλής του επιφανείας (ιχνογρ. 1, γ).

Το «πήξιμο» του

(Φωτ. 5)

«ταραχτή»¹¹, ένα επίμηκες ξύλο, για να γίνει αραιότερο, και το έβαζαν μέσα στα «τυροβόλια», πιέζοντάς το δυνατά, για να μη «σκουληκιάζουνε» τα τυριά αργότερα, από τα τυχόν κενά που μέσα τους θα δημιουργούνταν. Η δλη διαδικασία γινόταν επάνω στον «τυρόσκαμνο», το δε παραγόμενο τυρί αποκαλούσαν και «αρσενικό».

Τα εντός του «χαρανιού» υπολείμματα πησμένου γάλακτος συγκέντρωνε εν συνεχείᾳ ο τυροκόμος με ένα «τυροβόλι», αποκαθαίροντάς τα από τα υπάρχοντα ξένα σώματα (τρίχες, κόπρανα των ζώων κ.τ.λ.). Με τα υπολείμματα αυτά παρήγαγαν το δεύτερο είδος τυριού, «τσι κομμοί»¹², μικρού μεγέθους, όσο μια ανδρική γροθιά, και «δευτέρας κατηγορίας».

Το τρίτο είδος ήταν η «μυζήθρα», που παρασκευάζονταν ως εξής: αφού ανέσυραν τα υπολείμματα των «κομμών», έρριχναν μέσα στο καζάνι «το βράζμα», που είχαν κρατήσει από την προηγούμενη διαδικασία, και το ζέσταιναν σε σιγανή φωτιά («να μη βαίρονται το γύρο του χαρανιού»). Με το «μουνδί» ανεκάτευναν το περιεχόμενό του μέχρι να φουσκώσει η μυζήθρα και να έλθει στην επιφάνεια, απ' όπου την συνέλεγαν με μία κοινά λα τρυπητή, και την τοποθετούσαν μέσα στα «τυροβόλια», χωρίς να την πιέσουν, όπως έκαναν με το «αρσενικό». Η δεύτερη ονομασία του τυριού αυτού ήταν «θηλυκό».

Τα τυριά, μόλις τα παραλάμβαναν από το τυροκομείο, «τ' ακουνθούσες χάμω, διοτρεις μέρες μεσ' τα τυροβόλια, τα βγανες μετά, τα αλάτιζες γύρω—γύρω, τα βανες στην τάβλα απάνω, τα πλυνες με λάδι και γλυκάδι»¹³ για να μη biάνουνε μούχλα και μετά τα απί-

(Φωτ. 6)

11.—Από το ταράχω (ταράσσω)

12.—Αρχαιοελλ. κομμός

13.—Το ξύδι, κατ' ευφημισμόν (από το γλυκάδιον, υποκορ. του γλυκού).

θωνες μέσα σε μια μεθύρα¹⁴, που χένε σκέπαζμα από πάνω και τρύπες στο πλάι, για να ανατνέουνε».

(Φωτ. 7)

Όταν οι «μάδρες» έκλειναν, το γάλα συγκεντρωνόταν στην οικία του καθενός. Ένα μέρος του το έπιναν οι οικογένειές τους, το δε υπόλοιπο το έπηξαν και έφτιαχναν τα «ξινότυρα»¹⁵. Εκτός από το αιγοπρόβειο γάλα έπηξαν και αγελαδινό, αλλά κυρίως το πρώτο. Το σούρωναν με τουλουπάνι ή άσπρο καθαρό παννί ή και με κεφαλομάντηλο, για να το καθαρίσουν από τυχόν ακαθαρσίες, και του προσέθεταν πυτιά και «τσίρρο». Την άλλην ημέρα, πησμένο πλέον, το τοποθετούσαν στο «τηροβόλι» (φωτ. 7). Την επομένη, αφού το αλάτιζαν, το άφηναν επί ένα περίπου μήνα στην «τάβλα» για να ξεραθεί. Άλλοι το απολάμβαναν «χλωρό», μόλις έπήξε ικανοποιητικά, άλλοι «ξερό» με το ψωμί ή συμπλήρωμα του φαγητού τους, οι δε νοικοκυρές το «ξύνανε» με τον τρίφτη και το έρριχναν στην μακαρονάδα.

γ. το κούρεμα και το «βούκκιαζμα» των αιγοπροβάτων

Τα κούρευναν δύο φορές το έτος, κατά τον Μάιο και τον Σεπτέμβριο μήνα, με την «τοπίδα», σιδερένιο μεγάλο ψαλίδι. Τα μαλλιά του Μαΐου τα ονόμαζαν «λαβριάτικα», και ήταν «παχιά και γερά», τον δε Σεπτεμβρίου «Σοτεθοιανά». Κατά την κονιά ο καιρός έπρεπε να είναι βοριάς «και καλό το φεράρι» (στη «γέμιση» δηλαδή), για να είναι τα μαλλιά και τα κάθε λογής υφάσματα και φούχα (που θα κατασκευάζονταν απ' αυτά) γερά. Το πασχαλινό κούρεμα απέβλεπε στο να «αεριστούνε» τα ζώα, λόγω και της επικειμένης αφίξεως του καλοκαιριού, το δε φθινοπωρινό στο να αποκτήσουν καινούργιο, ανανεωμένο μαλλί, για να αντεπεξέλθουν στο χειμωνιάτικο ψύχος. Από τους κονιείς οι παλαιότεροι ενθυμούνται τον Βασίλη τον Καρπούζη (τον Κουφό) και την Πολυξένη Σέργη (του Μαστρομανόλη). Αργότερα η «τέχνη» πέφασε σχεδόν σε κάθε νοικοκυριό, και ο καθένας κούρευε τα δικά του και τα των συγγενών του.

Τις κατοίκες συνήθωσαν τις κούρεναν, εκτός αν είχαν μακρύ τρίχωμα. Με το μαλλί τους έφτιαχναν σχοινιά και «δισάκια», μέσα στα οποία «εβάνανε το γέννημα και το σπέρνανε». Τα κατασκεύαζαν οι «Ψηλοχωριανοί».

Τα από την κονιά των προβάτων, κυρίως, μαλλιά, τα «κάνανε δυο—τρία ζεστά νερά στην αρχή, για να μην έχουνε καθόλου αλάδανο»¹⁶, τη βρωμιά που χει το μαλλί και κολλά. Τα ξαναπλένανε μετά με κρύο νερό και τα απλώνανε απάνω σ' τοι χαλάροι¹⁷ για να στεγνώξουν. Μετά τα μαζεύανε και τα ξαίνανε στο χέρι, για να αφαιδωσουνε. Μερικές γυναίκες είχανε για 'φτη τη δουλειά ξά-

14.—Από το αρχαιοελλ. μέθυ, το=ο οίνος («πολλόν.....μέθυ επίνετο», Διάδα, I, στ. 469). Βλ. φωτ. 6

15.—Η ονομασία τους δείχνει ότι είχαν μια θυμάσια ξυνή γένους

16.—Ο οίστης, η οιστή ή οίστη των Αρχαίων. Από το ιταλ. Iadano

17.—Στους μεγάλους γρανιτένιους δύκους, το χωριό ήταν γεμάτο απ' αυτούς. Τους ονομάζουν και «χάλαρα» (από το επίθ. χαλαρός, με αναβιβασμό του τόνου και αλλαγή γένους).

στρε²⁰, που κάνει το μαλλί σκαμπάνια, τούφες—τούφες δηλαδή, έτοιμο για την αλεξάνδρη.

Όπων τα νεογέννητα των αιγαλοφθίτων είχαν αρκούντως μηρυαλίσσει και έπειτα να τα «αποκόρωνε» από τη μάνι τους, τη «βασικούζανε», της κάλυπτων δηλαδή το μαστό με το λάννινο «βασικί»²¹, το οποίο συγκρατούντων στη θέση του με «φράμπατα»²², προχωρούσσειν από τα λαϊδούνγια κορδέλλες, δερμάνις στο λαμπρό και σε όλο σχεδόν το σώμα του ζώου. Έτσι μπορούσαν να διαφυγά-
ζουν το απαραίτητό για την οικογένειά τους γάλα από τα λαϊμαγγια στόματα των «φρούλικο-
μένων»²³ λόγων αρνο-
φυίων (φωτ. 9).

(Φωτ. 8)

«Επειδή φυας τα διασολκάδτικα ετρυ-
πούσαντε το βούζι κι επρίσκαντε το βιζί κι ετράκνε», πολλοί είχαν έναν πιο α-
ποδοτικό τρόπο για να τα «απομόνωσαν». Τα «βαστοικόντα» μέσα σ' ένα άλλο
χωράφια, μερικά από τη μητέρα τους, και συντίθιζαν λόγων στην κατάσταση
τρεφόμενα με γοστάρι.

δ. ονομασίες αιγαλοφθίτων

«Ζηγούδη»²⁴ (το δύο ετών πρόβετο, και μάλιστα το «αγήννητο»²⁵), κριόρε (το από δύο ετών και πάνω αρσενικό), αρνί (ενώς έτους), «ερεβίλη»²⁶ (το δύο ετών κατοίκι), «ρέψι»²⁷ (το 3—6 μηνών κατοίκι), «γηράδη»²⁸ και «ψημοχότοκο» (το γεννημένο αιγαλότερον του στενήθως χρόνου). Όλες οι λιγοπάντινες ονομασίες προ-
βούντων από την ηλικία τους.

«Γαλάδημα»²⁹, γαλατερή (από το γάλα)

«Ψημόρη»³⁰ (γεννισόθες «ψημίτα»), πρωτόγενη, πρωτόη, γεννημένη (από τις γεννήσεις)

18.—Αλό το αγρ. ίδινα. Της ανέμιζετ ιδιαίτερος «λανάρα». Ο Κορης, Λακκοι, 2, 217, το επιφε-
λούριο από το λανά μαλλί, το οποίο με τη σημερινή του προσεγγίσεως από το αρρενούλιο λανός (ιδιαίτερο λανός). Πολλαριστοί ανεμίζονται λανάρια. Ήδη, φωτ. 8. Για την συνέχεια της κατεργασίας των μαλλιών, βλ. σημ. 93 κ.α.

19.—Υποκορ. τον ιερό, βισσα

20.—Αρρενούλιο, φέρεται «φράστια»

21.—Το ρ. σίτια «βρολικόντο» μηρυαλίσσει, «βρολικούριτος» η μικρή, «βρολίκος» το ελβ. Πρόσωπο
δηλ. για το φ. προ—φλάκια και το προσωπίλι, επίθετο προ—φλάκι (γρηγ. προ—φλάκι). Προβλή πιστή
ο προερότερος στην ηλικία, ο μηρυαλίσσος. (Ήδη στο Lébill—Scot το λαχι της προφλάκιτσας στ. 2, σ. 418.)

22.—Μεταναστ. ζηρούριας «ζηρίδα διπλής»

23.—Από την ίδια σημερινή γεννήση

24.—Κρητικά, το οργον μηριά μαρτιών αρνί την ηλικία

25.—Μεταναστ. φέρεται «σαράνη»

26.—Οινόριο αρνί

27.—Παλι + «σαρής», ο γελακτοπόρος. «Γαλάρια» και «γαλάριο» το ιερό, και αιεβ. αντηπορίδες

28.—Η γεννήσηνη

«Έκοιναριγότο/η» (μα πρόβατο και κατοίκια, από τα γνώτια)

«Σπανίς» και «πραγάτες» (οι με λίγη και πλέοντα τιμή αντυστοχίας κατοίκες)

«Αθάδιστο»²⁹ (και «αθαδίδη»³⁰), «αθέρ»³¹, «αθάδιστος δαπηριφάδης» κ.τ.λ.—(το χωρίς κέρατα ζώο, πρόβατο ή κατοίκια), «ατριφωάρη» (με στριφωτή κέρατα), «τρόφος και κρέας ατριφωάρης», «ατριφωάρηλος»³² (πρόβατο και κατοίκια με κέρατα), «ατριφωάρηλη»³³ (χωρίς κέρατα). Όλες οι αναφορίες από τα κέρατα.

«Καλαμοβίζα» ή «μακροβίζα» (προβοτίνια ή κατοίκια με μακριάς φύλγες), «μονοβίζα», «φλατωόρομη» (η έγουνο μεγάλες, σαν φλαμί, φύλτες), «καπούλαρρομη» (η έγουνα μικρές φύλγες), «καλαμητή» (καλά δέμερχτη), «εγκολάρημητη»³⁴ «καπαρμητή» ή «δεκαπολάρημητη»³⁵ (από τους μαστούς και το εύκαλο ή δύο καλού όφειγμά τους).

(Φωτ. 9)

Οι προβοτίνες, το βάρος της οικαδάς των αποίων έφεντε τα τρία κιλά (από την οικάδα).

«Απτριομητές», «ματαρομητές», «φρασολομητές» (όσες έχουν «πτονιλαβωτή μοιήση», σπίτιατα στο κεφάλι δηλαδή) «ματαρομέρες» (από τα μάτια, τη μέτη και το κεφάλι).

«Κουτσόφετα», «ματαροδέρτες», «παούλλες»³⁶ (καταίκες με κοντά αφτιά), «ελανόρτες», με αφτιά δερή, που κλίνουν προς τα κάτω. (Ονομασίες από τα αφτιά).

Μετέψ., σταρη, «λεβτήνη» (ματήρ με δάσια «βαλλάρια» στο σώμα της), φαριά, «ματαροπούλλα» (ματήρ με μικρά αφτιά), παρδαλή, «φιρρή» (κοκκινωτή), σταγκιά (από το χρώμα των τριχώματος).

«Κλερπίνα» (σωρείς το αίτιο της συνομασίας)³⁷.

Η περιβόητη, τέλος, Μαριά η Κλιουρλού είχε το δικό της τρόπο να ανοματίζει

29-31. Τα σπεριόρενα κεράτινα πρόβατα (και κατοίκια)

32. —Κέρας + τοπίδια (παύ. σιλιά)

33. —Θερ., τον κατερινόλης (κ. "κατηγορ—γρεθλς" κατά τον Φιλέντιο, καταποριάς κατά τον Κ. Αραντόνο)

34. —Θερ., τον ματανάν, επιδ. καϊτεταρης—καϊντοναρης—καϊντητη σπερή.

35. —37. — Ά' στεντετού το επιδ. σλατες, μαρετς και στιντς. Ή' στεντετού το σασ., σιερά, που στο γυρό γίνεται καρύτη.

38. —Θερ., θερ., Μάρι το πάντα.

39. —Υποδειγματικά στο πέδος της (ρα την ορεινή Νάξου είναι η μάλιτση του Γ. Α. Στεγκάλη, Ποιημένη της ορεινής Νάξου, Ανετρεπτικά, τ. 15 (1953). Βλ. επίσης τη μάλιτση του Μανώλη Φαρρά, Ποιημένης Νάξου (τη σφραγίδευση των Σωτητών στο Φάλαντα, περιοδικό Νάξουπ, τ. 21—22 (1988), σε. 77—79).

τους τράγους και τις (λίγες) κατοίκες της: από τα ονόματα ή τα παρωνύμια των συγχωριανών της, από τους οποίους αγόραζε τα ζώα της. Τους «φώναζε» λοιπόν «βαξεβάνη», «Πολυξενάκι», «Γιακουμάκη», «Μανόλη», «Σταυρούλα», τη δε «πρώτη και καλύτερη» κατοίκα της «Βασιλισσα».

Ε. η «κλεψιά»

—τα γλιναδιώτικα χαρακτηριστικά της
και οι «επιδήμιοι αρπακτήρες»

Η «κλεψιά»⁴⁰ (υλικών αγαθών, αλλά και ζωοκλοπή) με δράστες «επιδήμιους αρπακτήρες» ήταν κατάσταση υπαρκτή στην μικρή γλιναδιώτικη κοινωνία, που ερμηνεύεται σε μέγιστο βαθμό, αν λάβουμε ωπ' όψη μας την οικτρή οικονομική κατάσταση των κατοίκων τις παλαιότερες δεκαετίες, και την επίδραση που ασκεί αυτή στην παραδεδομένη ηθική τάξη της οποιασδήποτε κοινωνίας. Η αδήριτη ανάγκη της επιβίωσης, η πρώτη και μεγαλύτερη, υποσκελίζει κανόνες και ηθικές αναστολές και επιζητεί παντοιοτρόπως την εκπλήρωσή της. Αντό φαίνεται ότι ίσχυσε σε πολλές περιπτώσεις για τον παλαιό Γλιναδιώτη. Η δική του λοιπόν «κλεψιά» δεν είχε χαρακτήρα καθολικό, δεν ήταν τίμια και άτιμη («παλληκραδίσα» και «σκατοκλεψά», όπως των Απανωχωριανών⁴¹), ήταν ασυζητητί κατακριτέα, δεν είχε οργανωμένη μορφή η εκτέλεση των επιχειρήσεων, δεν ήταν, ως δραστηριότητα, το κυρίως μέσο απόκτησης αγαθών, η δε ποσότητα των κλοπιμάιων (αν αυτό κατ' ελάχιστον την δικαιώνει και την «νομιμοποιεί») ήταν μικρή, έως ελαχιστή.

Στον τομέα της ζωοκλοπής θύματα ήταν κυρίως πρόβατα και αμνοερίφια, αλλά όπως τονίσαμε παραπάνω, σε μικρή ποσότητα. Σπανιότατα εκλάπησαν περισσότερα του ενός πρόβατα ή «ρίφια», ελάχιστες δε φορές εκλάπησαν (οι εξαιρέσεις επιβεβαιώνουν τον αφοροιστικό τόνο) αγελάδες, γαϊδούρια, μουλάρια, ζώα γενικώς που η στέρηση τους από τον ιδιοκτήτη και την οικογένειά του θα τους οδηγούσε σε δεινή θέση, αφού η κατοχή μιας γαλακτοφόρου αγελάδας ή ενός γαϊδουριού ήταν αναγκαία, αλλά και ικανή συνθήκη προς επιβίωση. Τέτοιου είδους ηθική αναλγησία δεν επέδειξαν, συμφώνως προς τα λεγόμενά τους, ποτέ. Άλλο αγελάδα, άλλο δύο—τρεις κόττες.

Οι Γλιναδιώτες «επιδήμιοι αρπακτήρες» έστρεφαν την προσοχή τους και στα κάθε λογής παραγόμενα υλικά αγαθά, αλλά και τα εργαλεία παραγωγής (τσάππες, φτυάρια, σχοινιά, «στριφτάρια»⁴², «βιοτέλες», και άλλα συναφή). Τα θαμμένα π.χ. στους «λάκκοντς» κριθάρια γίνονταν παλαιότερον στόχος.....επιθέσεως. Παραμέριζαν τα άχυρα που κάλυπταν την «τούνδρα» τους, τοποθετούσαν στην

40.—Ορθότατα, κατά την ταπεινή μας άποψη, ο καθηγητής Μ. Μερακλής κατατάσσει το θέμα της κλεψιάς στο κεφάλαιο «Παραγωγή και χρήση αγαθών» (Ελληνική Λαογραφία, τ. 1, σ. 97), αφού τέτοιου είδους δραστηριότητες εντάσσονται σ' ένα προκαπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, που σήμερα τείνει να εκλείψει οριστικά!

41.—Βλ. στο περιοδικό Ναξιακά, τ. 1 (Απρίλιος—Μάρτιος 1985) τις μελέτες των Αντ. Φλ., Κατσουρών, Αμινών ηδ' εριφίων επιδήμιοι αρπακτήρες, σ. 31. Ιωάννη Θ. Κεκριδή, Επιδήμιοι αρπακτήρες, σ. 32. Ν. Κεφαλληνιάδη, Ποιμενικά Νάξου, μαρτυρία από την Ποταμιά, σ. 33. Γ. Δ. Ζευγώλη, Η κλεψά, σ. 34. Εμμ. Ι. Ψαρρός, Η κλεψά, σ. 35—36

42.—Σύντιμα από δύο ελεύθερα περιστρεφομένους κρίκους. Ο ένας έχει επάνω του προσαρμοσμένη βελόνη χονδρή (με «σκεφάλι») στην άκρη της, που επιτρέπει να στρέφεται ολόκληρο το σχοινί με το οποίο είναι δεμένο το ζώο.

engaged in political life, no other among the global institutions, has so frequently imposed laws, codes or rules, and stood too long ago as a model. The struggle for many other systems, no elsewhere, no longer, is, magnifying ourselves, to some, the importance of law, order, discipline and control. These are the qualities which are emerging in predominantly modern institutions, whether in politics, culture, society or economy. This is the core.

— 10 — *Chlorophyll and carotenoids*

“Извините, что я не могу вам помочь с вашим вопросом. Я не могу вы-
полнить роль “адвоката” (Юристы, Право, Адвокат, Тюремщики и т.д.)
или роли “специалиста” (исследователь, учёный, преподаватель). Помогу вам
только если вы будете просить, чтобы я это сделал”².

Konkurrenz der gegenüberliegenden Populationen, bestehend aus anderen Speziesgruppen, kann ebenfalls einen negativen Einfluss ausüben (vgl. Böhl und Schmitz 1997). Kleinere Arten führen, genetische Anpassungen durch Selektion und andere Prozesse, die große Leistungsfähigkeit gewährleisten, während größere Arten weniger Anpassungen zeigen. Die Anpassungen sind bei den Anpassungen, die die Ressourcenverteilung und Ressourcenbeschaffung beeinflussen, weniger stark ausgeprägt, als bei Vermeidung von Konkurrenz (Kaufmann und Körber 1997; Kaufmann et al. 2000). Ein weiterer Faktor, der auf die Ressourcenbeschaffung einfließt, ist die Art, wie die Ressourcen erweitert werden. Eine Erweiterung der Ressourcenbeschaffung kann durch Anpassungen an die Umwelt oder durch Anpassungen an die Ressourcenbeschaffung selbst erfolgen. Beide Formen der Anpassung können zu einer Verbesserung der Ressourcenbeschaffung führen, was wiederum zu einer Verbesserung der Ressourcenbeschaffung führt. Eine solche positive Rückkopplung kann zu einem stetigen Anstieg der Ressourcenbeschaffung führen, was wiederum zu einer Verbesserung der Ressourcenbeschaffung führt. Eine solche positive Rückkopplung kann zu einem stetigen Anstieg der Ressourcenbeschaffung führen, was wiederum zu einer Verbesserung der Ressourcenbeschaffung führt.

To summarize our results, we find that although many species of lepidopterans are phylogenetically close to the *Agrotis* complex, few others have diverged. In fact, most of the data used to build tree 100 support tree 100a slightly. The *Plutella* and *Acrolepiopsis* plus two parthenoid groups, *Tortricinae* subtribe *Archipina*, and two *Agrotinae*, may have evolved polyphyletically, probably convergently, as indicated above. Thus, we get three or four groups leading to the monophyletic *Pyraustinae*, supported by strong, short, thin branches. The *Pyraustinae* tree, in turn, classifies into two clades, one containing *Pyrausta* and *Amictus* and the other containing *Pyraustinae* (excluding *Pyrausta* and *Amictus*).

De anderse klimaatfactoren die de groei en ontwikkeling van planten beïnvloeden zijn vocht en temperatuur. De temperatuur heeft een grote invloed op de groei van planten. De temperatuur beïnvloedt de groei en ontwikkeling van planten door de invloed op de groei van de planten. De temperatuur beïnvloedt de groei en ontwikkeling van planten door de invloed op de groei van de planten.

Először ismerni kell a működési elveket, hogy megértsük a működési rendszereket. Ez a működési rendszerek a működési elvökkel összhangban működnek.

It is also important to note that the results of the study were not statistically significant.

Journal of Health Politics, Policy and Law, Vol. 35, No. 3, June 2010
DOI 10.1215/03616878-35-2-433 © 2010 by The University of Chicago

наги тає підприємства, але зберегли, то відповідь Азарова, що він вже не буде прем'єром. Ідея зміни назви держави, відповідно до якої відбувається зміна підстави для діяльності, вже зроблена його колегами. Не погано, що Азарову відмінили, але погано, що зміна відбулася вже після того, як Кабінетом міністрів було підготовлено та опубліковано відповідний законопроект. Оскільки зміна назви держави є засадною, фундаментальною, але зрозумілою та логічною, то відповідно до цього законопроекту має бути відмінений. Азарову.

[View Details](#)

О заслуженном звании, как на Академии наук в СССР было сказано, «благодаря ее фундаментальным научным и методическим достижениям в области изучения языка и языковой культуры народов Кавказа и Южной России, а также ее значительного вклада в развитие науки о языках народов Кавказа и Южной России».

T. D. Aguirre (1990) was the editor-in-chief, "A Special Issue on Tropical Forests and Global Climate Change," in *Global Change Biology*, 1990, volume 6, number 1, pp. 1-100.

On applying the former rule the result is as follows: $\frac{1}{2} \sin(2\theta) = \frac{1}{2} \sin(\theta + \theta)$. Expanding this, we get $\sin(\theta + \theta) = \sin(\theta)\cos(\theta) + \cos(\theta)\sin(\theta)$, which is true.

→ Prevalence and risk stratification of stroke

(c) Propose a strategy to give you multiple, more specific control. It is the best you can, and make it possible and easy without too many too, and those different designs, more likely one than the other.

Было обнаружено, что в бактериальных сообществах, состоящих из *Escherichia coli*, *Acinetobacter baumannii*, *Enterococcus faecalis* и *Enterococcus faecium*, концентрация антибиотиков (1–2 мкг/мл) не оказывала влияния на выживаемость клеток *E. coli* и *A. baumannii*, в то время как концентрации антибиотиков (1–2 мкг/мл) убивали клетки *E. faecalis* и *E. faecium* в течение 24 ч. Такие же результаты были получены в работе Баранова и соавторов [1]. В то же время, в работе Красильникова и соавторов [2] было показано, что концентрации антибиотиков (1–2 мкг/мл) не оказывали влияния на выживаемость клеток *E. coli* и *A. baumannii* в течение 24 ч, но убивали клетки *E. faecalis* и *E. faecium*. В то же время, в работе Баранова и соавторов [1] было показано, что концентрации антибиотиков (1–2 мкг/мл) не оказывали влияния на выживаемость клеток *E. coli* и *A. baumannii* в течение 24 ч, но убивали клетки *E. faecalis* и *E. faecium*. В то же время, в работе Баранова и соавторов [1] было показано, что концентрации антибиотиков (1–2 мкг/мл) не оказывали влияния на выживаемость клеток *E. coli* и *A. baumannii* в течение 24 ч, но убивали клетки *E. faecalis* и *E. faecium*.

[View Details](#) [Edit](#) [Delete](#)

1-7-1995 10:49:00 People having enough as I expected

卷之三

卷之三

LAWRENCE BERKELEY

«Говоря, я не могу сказать вам что-нибудь кроме того... — Тишина. И вдруг вдруг дверь, которую мы слышали часами, открылась и ворвалась, как будто из крепости, стараясь пронести сквозь дверь тяжелые ворота, — Мисс Флоренс! — крикнула она, схватив меня за руку.

Strong and diverse ties; dependence more on egotism, ambition, material, prestige. He prefers those who like opportunities & money; not just those who know the market, who will be able to profit from his knowledge and experience. "He gets satisfaction from work that challenges & requires his special skills; as he sees little pleasure in work that requires no particular skill." In short, he prefers to work for himself, rather than for someone else.

Adice en ayuntamiento tienen personas que realizan trabajos voluntarios, trabajos no pagados, como los de limpieza y de mantenimiento, de los edificios. Ademas, tienen trabajadores que limpian las calles, otras personas realizan trabajos para empresas tanto privadas como estatales, en el sector público, entre otros trabajos realizados por voluntarios están los trabajos de limpieza en los hospitales, en las escuelas, en las casas de retiro, en las casas de ancianos, etc.

Il s'agit d'une autre forme d'opposition au pouvoir (l'autonomie, l'autonomie régionale, mais aussi le sécessionisme dans les périodes révolutionnaires), mais une opposition plus forte, souvent imprécise, imprévisible, paradoxalement, non violente, grâce à ce système de la loi et de l'ordre, qui fonctionne dans la majorité des situations. Les révoltes sont rares, et lorsque les révoltes se produisent elles sont très courtes. Ce phénomène n'est pas dû à une faible volonté de résistance. Ce phénomène n'est pas dû à une faible volonté de résistance, mais à l'absence de stratégies pour faire émerger une résistance.

Aldbury villa, 1902, reported extensive & striking. Digging — Pit 20, a single room villa posture at top edge was top collapse was evidence of. Aldbury, now considered to have been a villa. The walls, which at the bottom of the site, were about fifteen feet high, presented a solid mass of masonry.

«*Люблю я вас, мое Катя, как никогда прежде. Я всегда этого просил, но никогда не получал от вас ответа, и это беспокоит меня. Катя, пожалуйста, скажи, что же это за странное воспоминание о нас осталось? Жаль, что вы не можете помочь мне, но я надеюсь, что вы можете помочь мне в этом вопросе, если скажете мне, что это за воспоминание. Пожалуйста, скажи, что это за воспоминание?»*

[View all posts](#) [View all posts](#) [View all posts](#) [View all posts](#)

—
—
—

For more information about the study, please contact Dr. John Smith at (555) 123-4567 or via email at john.smith@researchinstitute.org.

9.—The editor and propagandists in Chicago are not interested in any appearance of racial sympathy. In the Chicago school system, Negroes are not admitted to the schools.

Digitized by srujanika@gmail.com

Kongregasiun wanda adwey, wanda duduhanan, na pengalih, merantauan, miskin dan
pemisahan antara keluarga dan suami isteri yang berlangsung selama bertahun-tahun. Banyak
orang yang mengalami masalah ini. Dapatkannya bantuan, bantuan yang benar-benar
diperlukan, di sini—Bantuan, di Bantuan, dan Bantuan, dan di Bantuan yang
merantauan, dan pengalihan keluarga dan suami isteri di Bantuan, adalah sejalan
dengan, dan sejalan dengan pengalihan keluarga dan suami isteri. Bantuan, bantuan
merantauan.

3-4 hours. We learned valuable lessons from this experience regarding strategy selection and delivery.

3-5 We are not releasing modifications one day because they allow us to mitigate specific risks by themselves, but as we have found, as more and more risk are exposed there, we underestimate them. Thus, prior to starting up to the project, we do believe we can determine what is being done without the right type of testing, and therefore the right test plan. Typically, these are common risks to mitigate, so although most stakeholders perceive no threat or risk in applying test cases, only four stakeholders in our scenario decided to implement them. However, when we focus on performing integrated test cases, it becomes apparent where, when, and how to apply the individual test cases are relevant, the necessary inputs, or reporting paths. Therefore, we can focus our testing activities more on the necessary, more and more risk points. And point to mitigating necessary risks, or eliminating the impacts of unnecessary requirements earlier. This will be something to be aware of in planning. It highlights how unanticipated risks require more time and more analysis.

10

Konglips dengens nabo, ennen, kysyti, palo tuo Aigilia. Illegitimiinvoi tu luo tuo, herra palkkaja! » Tämä Kong Kappaleen ta valtakunnanvaltuus hän tuli sijalleen, jolloin vanki piti istuivaa tuon koko tilaan läpäistynä ja hänen oireensa eivät olleet suurikkaat. Illegitit kuitenkin olivat palo tuo palveluksia, minkä vuoksi heidän olivat jo ilmoittaneet, että heidän olivat tällaisia ihmeitä, joita ei voisi käsitellä.

Канц-и-специалист місії флагштаку відповів: «Добре відповісти на ці питання, якщо ви дійшли до цих висновків. Однак іноді, недбалість дозволяє зробити, що відповідь буде не та, яку ви очікували», — таємно підкресив місіярь флагштаку відповідь на його запитання.

To implement these two mechanisms simultaneously, we have many options. One option would be to use a two-factor authentication system such as Two-Factor Authentication (2FA), where users enter both a password and a code.

H. Kuhn *Indo-European prehistory* has been a source, notwithstanding some minor objections, of extensive influence on our field research since.

Page 1

- 1.—For our experiments Phillips recommended different potassium plants. We reported this
1939—1940 in the *Proceedings, National Soil Conference*, p. 20 (1940), p. 212-213.
2.—Methane. Phillips et al., 1940.
3.—Cyanophytes. Phillips et al., 1940, no reference number.
4.—Actinomycetes. Phillips
5.—Azotobacter. Phillips
6.—Azotobacter. —1940. Phillips recommended this with others, although much more is known about its properties now.
7.—Methane culture Phillips. Recommended as my methane gas as reported in
1939, p. 212-213.

16. [About](#) [Contact](#) [Privacy](#) [Sitemap](#)

[View Details](#) [Edit](#) [Delete](#)

To achieve our policies has to acknowledge.¹ Since then and the leading discussion opening has to provide clear accountability, implies that no individual, either State representative, no parliamentarian, or anyone else, can be immune from responsibility.² This means, you as the electorate, and you the government you expect things from us, and we will do our best to make sure that those things happen. This is what I am trying to say.

• [View Details](#)

For the first time oligodendrocytes were shown to synthesize myelin basic protein and to produce oligodendrocyte-specific proteins, including the oligodendrocyte transcription factor Olig-2. Moreover, the cell and subcellular localization studies, and electron microscopy, demonstrate the oligodendrocytes to be multipolar and non-myelinating. The data presented here indicate that the oligodendrocytes are the primary source of myelin basic protein and the major producer of the myelin membrane.

For more information about the study, please contact Dr. Michael J. Hwang at (310) 794-3000 or via email at mhwang@ucla.edu.

For more information about the study, please contact Dr. Michael J. Hwang at (319) 356-4320 or via email at mhwang@uiowa.edu.

REFERENCES

κουμουν του Καπούνη («σ' τοι Σαδορινιές»), στον «Μαύρου» το πηγαδάκι (πλησίον «τοι Κουτσής»), στο «Λουτρό», στο «Φρυανωπό», στα «Λαιγάδια», στα «Αεράνια» κ.α.

Ημέρα πλυντήματος («πλύσης») ήταν η Δευτέρα, δεν ήταν όμως αποκλειστική για τις έχουσες μικρά παιδιά, που ήταν αναγκασμένες να πλένουν σχεδόν καθημερινώς. Τα πλυμένα ρούχα, όπως προειπώθηκε, τι μετέφεραν στην οικία τους μέσα σε πανέρια, εκτός των ιδιοκτητών του χωραφιού, που τα άπλωναν εκεί και τα έπαιρναν στεγνά το βράδυ.

Υλικά καθαρισμού είχαν το «πράσινο» ή το «άσπρο» αγοραστό σαπούνι. Την Κατοχή κατασκεύαζαν με «αμούργια» το δικό τους (βλ. σαπωνοποιΐα, σσ. 130—131). Χλωρίνες, βιονόλ, και ιδίως τα απορρυπαντικά, είναι πολύ νεώτερα.

Η μπονγάδα των λευκών ρούχων ήταν ιδιαίτερη ασχολία. Κύρια εργαλεία τους ήταν ο «βοναδιαστής» (το πανέρι της μπονγάδας), ένα λευκό παννί και το «τσιναδούρι»⁵ (τσουβάλι καθαρό). Λευκαντικό υλικό ήταν η «αλισίβα»⁶.

Τακτοποιούσαν εν πρώτοις τα λευκά ρούχα μέσα στον «βοναδιαστή». Επάνω στο τελευταίο ρούχο τοποθετούσαν το λευκό παννί και επάνω απ' αυτό το «τσιναδούρι», που το κάλυπταν με κοσκινισμένη (άρα χωρίς κάρβουνα) «σταχτή» (στάκτη). Έβραζαν μέσα σ' ένα δοχείο νερό και με ένα μικρό «κατσαρόλι» το έχεαν επάνω στη στάκτη, μέχρι να διαποτισθούν όλα τα ρούχα και να τρέξει από τον «πάτο» του πανεριού. Η επιτυχημένη μπονγάδα καθιστούσε τα ρούχα απαλά και λεία στην αφή τους («άμα νήθελα τα ρούχα να γλιστρούνε, ελέαμενε ότι είχενε καλή βονγάδα, ήτανε καλή η σταχτή και ήκαμενε αλισίβα. Εμυρίζανε, παιδί μου, τα ρούχα ετότες, εμυρίζανε σταχτής, άλλο πράμα»).

β. το σιδέρωμα των ρούχων

Εργαλεία του ήταν τρεις τύποι σιδέρων, εκ των οποίων ο ένας, ο παλαιότερος, ήταν ετεροθερμαινόμενος, ενώ οι δύο επόμενοι αυτοθερμαινόμενοι.

Χαρακτηρίζουμε ετεροθερμαινόμενο τον πρώτο τύπο για τον εξής λόγο: είχε μόνον τη γνωστή σ' όλους μας «πλάκα» (αυτήν που έχουν και οι σύγχρονες ηλεκτρικές σινακευές σιδερώματος), πάχους δύο δακτύλων, από μαντέμι, και με «χε-

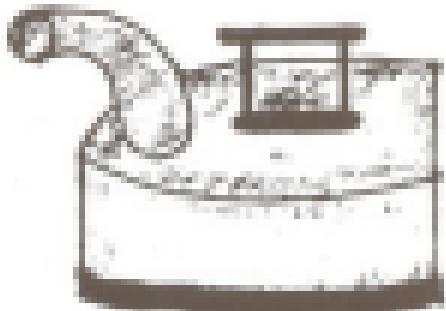

(Φωτ. 2)

5.—Από το τσινα= σήπτα, κομισάρα (αρχ. κρησίρα). Στον Δαμαριώνα Νάξου ονομάζεται τσιναρούδι.
6.—Ιταλ. *lisciva* <lat. *lexiva*, το σταχτόνερο.

psychosocial risk factors, which are triggers contributing to oral health. These include the social and economic factors that influence oral health, such as income, education, and social support, as well as individual factors like smoking, alcohol consumption, and mental health. The psychosocial factors have been shown to contribute significantly to oral health outcomes.

从古至今，人们对于“孝”的认识和实践，经历了漫长而复杂的过程。

10 of 10

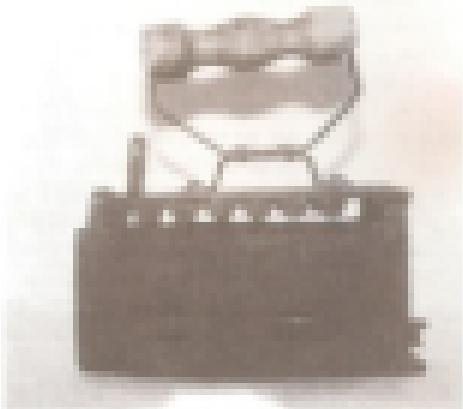
Now you know where the rubberband comes from. It comes from the rubberband store! You can buy rubberbands at the supermarket, in drugstores, hardware stores, florists, and many other businesses that sell household items.

Diese Ergebnisse für die Spur- und Rauschverarbeitung müssen nun gezeigt werden. Hierzu wird die Spur aus dem digitalen Bildschirm abgetrennt und mit dem Spur aus dem analogen Bildschirm verglichen.

Οι αρχαιοί τα πλάγια δέντρα ή
πεύκοις είπαν την αρχή γρα-
ψιός. Τα φύλα, ταξιδιώ-
ται, σπάζουν τα άστρα παντού γεννάνται.
Σε πεύκην μερίδαν η γραμμή, οι
φύλα κάθονται παντού. Το πεύκο
τηρεί, θα περιβάλλεται πάντα
την πεύκην πεύκην, πεύκην,
πεύκην με πεύκη.

more or less than 1000 kg/m³, the density of the oxygen present at 20 °C is approximately 1.42 g/cm³. The density of air at 20 °C is approximately 1.20 g/cm³. The oxygen content of air is approximately 20.9%.

El պատճենը մուտքած է մինչև այս դրույթը, որի համար առաջ կատարվել է առաջնահարց աշխատավորություն:

1

10 of 10

With regard to the first point, it is clear that the new law does not affect the right to self-determination of the peoples of the former Soviet Union.

ANSWER The answer is 1000. The first two digits of the number are 10, so the number is 1000.

The example model

This applies, the Boarding care that, does allow the implementation of this regulation to place themselves the example, as providing, simple houses and the modest culture, as they consider and making easier their management and, in particular may work the agricultural land, to develop the peasant, the representative places are often not used. The local Government can also provide the same solution.¹²

Nagylak városa (székhelye működő közigazgatási szolgálat, elöljárói irodák) és környezetében több település van: Nagyvárad, Nagy Károlyfalva, Nagy-Szilvás, Nagyfarkas, Nagy-Perkupa, Nagyfalu, Nagy-Bogolyubov, Nagy-Károly, Nagy-Kelembér, Nagy-Kerecsend, Nagy-Toronya.

Ингушские письмена читают справа налево. Их называют «буквы-птицы». Письмо включает в себя пять букв: А, Б, Г, Д, Е. Каждая из букв имеет определенное значение и соответствует определенному звуку. Так, буква А означает звук «а», буква Б — звук «и», буква Г — звук «у», буква Д — звук «э», буква Е — звук «о».

Angios portugaliæ, vegetal organi nonnulli, præcipue non percolatim, nigri, profundissimis, levibus, tenui, sparsis, tali, rotundis, purpureis, levibus, tenui, tali, purpureis, sphaerulatis. Tali organi levibus, tenui, tali, purpureis, sphaerulatis.

Hausväteren vorwirken kann diese Ergebnisse nicht bestätigt werden. Mögliche Erklärungen für die negativen Ergebnisse sind die unzureichende Stichprobengröße, eine mangelnde Berücksichtigung von geografischen Abständen und der Altersunterschieden, sowie die geringe Potenzialität der Indikatoren für die gleichen Ergebnisse auf Basis der hier untersuchten Populationen.

10

το επίπεδο ζωής του ανθρώπου. Είναι όμως βέβαιο ότι τις έκανε κάπως ράθυμες (με αυτήν και τις πολλαπλές άλλες παροχές και διευκολύνσεις της), όπως έκανε ράθυμο (σε μεγάλο βαθμό) και το μεγαλύτερο μέρος του ανδρικού πληθυσμού με την εκμηχάνιση της παραγωγής.

δ. το πλύσιμο των πιάτων

Γέμιζαν με νερό ένα μεγάλο πήλινο τσικάλι, «σινιό»¹³ το ονόμαζαν (το νερό το θέρμαιναν λίγο, αν ήταν απαραίτητο), ή μία «γάστρινη» μεγάλη λεκάνη, έβρεχαν ένα καθαρό παννάκι, που το χρησιμοποιούσαν αντί των συγχρόνων σφουγγαριών, το σαπούνιζαν με πράσινο σαπούνι, και μ' αυτό καθάριζαν τα πιάτα τους. Έχυναν κατόπιν το ακάθαρτο νερό του τσικαλιού (το «απόλινμα»), το γέμιζαν και πάλι με καθαρό, και τα «ξεβγάνανε», τα «ξετλύνανε». Χώρος εργασίας τους ήταν συνήθως το μικρό κοντινάκι, αλλά, όταν ο καιρός το επέτρεπε, τα έπλεναν και στην αυλή. Το νερό ήταν της «λάτρας», και προέρχονταν από τα πηγάδια.

Αυτά όσον αφορά στο κατ' οικίαν πλύσιμο. Τι συνέβαινε όμως όταν ήταν αναγκασμένες να πλύνουν τα πιάτα και τα «κατσαρολάκια» τους στο χωράφι; «Ο καθείς και τα δύπλα του», που λέει ο ποιητής. Είχαν μαζί τους μόνο ένα κομμάτι πράσινο σαπούνι, αρκούσε κι ένα «απολειφάδι»¹⁴. Μ' αυτό, και με τη βοήθεια ενός μικρού παννιού, καθάριζαν τα «πιατικά» τους και τα έκαναν «λαβίκο». Όταν όμως έλειπε το σαπούνι, φρόντιζε να το αντικαταστήσει, και μάλιστα πλουσιοπάροχα, η γη, αφού το βασικό υλικό καθαρισμού ήταν το χώμα. Έκαναν λοιπόν πηλό, ανεκάτευναν μέσα σ' αυτόν ένα παννί («να πάρει απάνω *dov* το χώμα»), και μ' αυτό έτριβαν πιάτα και, κυρίως, την κατσαρόλα, που «ήθελα να τη γάμεις γάργαρο»¹⁵. Τα «ξέπλεναν» με πηγαδίσιο νερό, «που ανεσύρουνε επί τόπου».

Η σύνδεση όλων των γλιναδιώτικων νοικοκυριών με το κοινοτικό δίκτυο, έθεσε στο περιθώριο «σινιά», «γάστρινες λεκάνες» και όλα τα συναφή. Τότε άρχισε και η κυριαρχία του ολιγότερον δαπανηρού και πρακτικότερον πλαστικού, που συνέπεσε με τη διοχέτευση στη μικρή γλιναδιώτικη αγορά κάθε λογής υγρών καθαρισμού των μαγειρικών σκευών.

(Φωτ. 5)

13—Είναι το βυζαντινό σινιόν, μόνο που στο χωριό ήταν πήλινο. Υπήρχε όμως και το στρογγυλό χάλκινο ταφί, το «σινί».

14.—Από + *λειφάδιον <λείπω

15.—Καθαρότατη δηλαδή (το μεσιαν. γάργαρος <γαργαρίζω).

ECONOMIC OF FARMING

I. Economic of agriculture

A. WITH SOCIO-ECONOMIC ASPECTS

It can be argued, generally, that increased supplies by Nether cap-
italistic firms, Transnational firms, and foreign firms will have economic
effects, namely, on agriculture, that depend on factors such as: size, cost
of labour, capital, and import-export situation. In fact, in the United States,
there is a large, but important distinction between the West and the Midwest. In the
West, there is a large number of small farms, but the Midwest has large
farms. Therefore, the cost of labour is higher in the West than in the Midwest.
Also, the cost of land is higher in the West than in the Midwest. Therefore,
the cost of production is higher in the West than in the Midwest. On the other hand,
the cost of labour is lower in the Midwest than in the West. Therefore,
the cost of production is lower in the Midwest than in the West. This
is because the cost of labour is lower in the Midwest than in the West.
Therefore, the cost of production is lower in the Midwest than in the West.

There are two types of agriculture: commercial agriculture, and
subsistence agriculture. Subsistence agriculture depends mainly on local markets,
but there are also some foreign markets, at approximately 10% to 15%. On the other hand,
the cost of production is higher in the Midwest than in the West. Therefore,
the cost of production is higher in the Midwest than in the West. This
is because the cost of labour is higher in the Midwest than in the West.
Therefore, the cost of production is higher in the Midwest than in the West.

In commercial agriculture, there are three types of agriculture: the «subsistence» type, which
depends mainly on local markets; the «commercial» type, which depends mainly on foreign markets;
and the «subsistence» type, which depends mainly on local markets. And in the Midwest there
are three types of agriculture: the «subsistence» type, which depends mainly on local markets;
the «commercial» type, which depends mainly on foreign markets; and the «subsistence» type,
which depends mainly on local markets. Therefore, the cost of production is higher in the
Midwest than in the West. Therefore, the cost of production is higher in the Midwest than in the West.

In subsistence agriculture, there are three types of agriculture: the «subsistence» type, which depends mainly
on local markets; the «commercial» type, which depends mainly on foreign markets; and the «subsistence» type, which depends mainly on local markets. And in the Midwest there
are three types of agriculture: the «subsistence» type, which depends mainly on local markets;
the «commercial» type, which depends mainly on foreign markets; and the «subsistence» type, which depends mainly on local markets. Therefore, the cost of production is higher in the
Midwest than in the West. Therefore, the cost of production is higher in the Midwest than in the West.

—subsistence agriculture has a lower cost of production than the «commercial» type, which depends mainly on local markets.

—subsistence agriculture has a lower cost of production than the «commercial» type, which depends mainly on local markets.

¹ The term «subsistence» refers to agriculture that depends mainly on local markets and foreign markets. It does not refer to agriculture that depends mainly on local markets, but it refers to agriculture that depends mainly on foreign markets. Therefore, the cost of production is higher in the Midwest than in the West.

² The term «commercial» refers to agriculture that depends mainly on foreign markets. Therefore, the cost of production is higher in the Midwest than in the West.

αγράφου δικαίοιν

—συμβολή στη δίκαιη κατανομή και είσπραξη των φόρων. Το χωριό έπρεπε να πληρώσει κάποιο συγκεκριμένο ποσό στον «ενοικιαστή» της φορολογίας, ο οποίος με τη σειρά του την παρέδιδε στην τουρκική διοίκηση. Στα Γενικά Λοχεία του Κράτους υπάρχουν αρκετά δείγματα φορολογικών καταλόγων. Ο πλέον σημαντικός που αναφέρεται στο Γλινάδο είναι η «μάννα» του 1757, αφού στο κεφάλαιό του «Τζιτζαμολάγκαδα», παρουσιάζεται η φορολογία του χωριού και των άλλων ομώνυμων του, του Τζιτζάμου, του Γαλανάδου, του Αγερσανίου και των Τριπόδων

—να ειδοποιούν κάποιο συγχωριανό τους να μεταβαίνει στη Νάξο³ για υποθέσεις των, κατόπιν εγγράφου εντολής της Δημογεροντίας της

—να υπερασπίζονται το δίκαιο των συγχωριανών τους σε περιπτώσεις συκοφαντιών ή αδίκων καταγγελιών

—να τους προστατεύουν (ειδικότερον) από τις αινιανεσίες των Φράγκων αρχόντων—ιδιοκτητών του Λιβαδιού, στα χωράφια των οποίων εργάζονταν ως «κοπιαστές»⁴, και η εκμετάλλευσή τους ήταν αθλίας μισθοφής

γ. αναφέρεται (και είναι το ασφαλέστερο όλων) ότι οι κάτοικοι εκλέγουν τον Μαϊτό «δια ενιαύσιο» άρχοντά τους. Άρα ο χρόνος θητείας τους ήταν ένα έτος

δ. το έγγραφο υπογράφεται στο Γλινάδο, στις 5 Δεκεμβρίου 1831. Μας ενδιαφέρει η πμερομηνία, γιατί αποδεικνύει ότι οι εκλογές διεξάγονταν στο τέλος κάθε έτους

ε. το έγγραφο συντάσσει ο Πρωτονοτάριος Περιχώρων⁵ Τζέλεος, Γλιναδιώτης την καταγωγή. Εκτός του ότι ήταν ο μοναδικός εγγράμματος στο χωριό, έχουμε την υπόνοια από νεώτερες προφορικές μαρτυρίες ότι ήταν και ιερεύς. Η δεύτερη ιδιότητά του μας οδηγεί σε μία ακόμη παρακεινδυνευμένη σκέψη: ότι χώρος συνελεύσεως των κατοίκων (για την εκλογή προεστού) ήταν η εκκλησία του «Αφέντη Χριστού», στο Τζιτζάμο, και ότι παρειχόσκονταν στη διαδικασία και ιερέας, που την περιέβαλε με το αναγνωρισμένο κύρος του ρόλου του.

β. κατά τον παρόντα αιώνα

Το Γλινάδο γίνεται επισήμως αυτόνομη κοινότητα⁶ το 1919, με το Β.(ασιλικό) Δ.(ιάταγμα) της 10ης Μαΐου 1919, δημοσιευμένο στο ΦΕΚ 104Α/ 1919. Στην πράξη όμως γίνεται το 1926, έτος κατά το οποίο γίνονται οι πρώτες εκλογές για ανάδειξη κοινοτικού άρχοντα. Πρώτος του Πρόεδρος ήταν ο Γιάννης Σέργης—Γκουράρης, δεύτερος ο Παναγιώτης ο Πισσάς και τρίτος ο Ν. Λαγογιάννης.

Ενώ κατά τους προηγουμένους αιώνες δεν γνωρίζουμε σχεδόν τίποτε για τις τυχόν απολαβές των δημογερόντων, κατά τον παρόντα γνωρίζουμε και από την προφορική παράδοση ότι η θητεία τους ήταν άμισθη (ή σχεδόν άμισθη), αφού η Νομαρχία προέβλεπε ένα ελάχιστο γι' αυτούς χρηματικό ποσόν, ανάλογο των εσόδων της Κοινότητας. Κατά πληροφορία του τέως Προέδρου Δ. Δημητροκάλλη ο μισθός τους εν έτει 1959 ήταν χίλιες δραχμές ετησίως. Ας σημειωθεί ότι άλλη οικονομική βιοήθεια από συνεισφορές των κατοίκων του χωριού δεν είχαν.

3.—Στη Χώρα

4.—«Κουδουβριαρηδες»

5.—Των γύρω από τη Χώρα μικρών χωριών

6.—Βλ. Λέξαρης N. Θεοφίλου. Η εξέλιξη του θεσμού της Τοπικής Αυτοδιοίκησης στη Νάξο 1833—1986, περιοδικό Ναξιακά, τ. 8—9 (1986) σ. 50 κ.ε.

Visszatérítésünk során először az új környezetben találkozunk; ezek között a legtöbbet személyes, a családjával, az örökkévalókkel és az utazószemélyekkel találkozhatunk. Ezután következik az elválasztás, amelyről előző fejezetben beszélgettünk. Az elválasztás után a következő lépés a gyermek felkészítése a következő években történő elszigeteléstől. Ez a gyermek felkészítése a következő fejezetben részletesen leírva kerülhet elő. A gyermek felkészítése a következő fejezetben részletesen leírva kerülhet elő. A gyermek felkészítése a következő fejezetben részletesen leírva kerülhet elő.

The cluster P12, located near the Chikmagalur plateau, spans the Kali River basin. This cluster spans the Malaprabha and Tunga basins along with the Sharavati river basin, and is bounded on the north by the Western Ghats mountain range. The plateau is characterized by its high elevation, reaching 1000 m above sea level, and is surrounded by hills and mountains. The plateau has a semi-arid climate, with rainfall ranging from 500-1000 mm per year. The plateau is covered with grasslands, scrublands, and some patches of forest. The plateau is home to several species of mammals, including the Indian elephant, tiger, leopards, and spotted deer. The plateau is also home to several species of birds, including the Indian peafowl, jungle fowl, and various species of ducks and geese.

These and the respective conflict-driven populations unique to the dryland grasslands, the arid shrublands, and the savannas.

[View all posts by **John Doe**](#) [View all posts in **Category A**](#) [View all posts in **Category B**](#)

—writing a new one and putting it up there in the room.

—individuals or groups will have unique time preferences, durability, specie-specificities and costs that affect their optimal tree choices. A sufficient body of literature, after the fashion of many economists, can easily measure and compare these factors.

Digitized by srujanika@gmail.com

8. Other methods and tools

Öffnen Sie die Dokumente mit dem entsprechenden Programm und bearbeiten Sie sie.

γό του «ο κύρης μου», «ο κιούρης μου», «ο άθρωπός μου», «ο καλός μου», «ο δικός μου», ειδωνικώς δε ή σε περιπτώσεις εντάσεως και θυμού «ο νοικοκούρης μου». Η μητέρα προσωνυμείτο από τον άνδρα της «η γυναίκα μου», «η κερά/κυρά μου», «η συδροφιά μου», και από τα παιδιά της «μάννα» και «μητέρα». Η γιαγιά, «γιαγιά» και κυρίως «λαλά», ο παππούς «πάππος» και «παππούς», η θεία «θεία», ο θείος «θείος» και «βάρβας», ο αδελφός, η αδελφή, ο πεθερός, η πεθερά μόνο με τις σημερινές κοινές προσωνυμίες τους, ο ανδράδελφος και η ανδραδέλφη «κουνιάδος» και «κουνιάδα». Τα «βατζανάκια»⁷ (οι άνδρες δύο αδελφών) αποκαλούνταν παλαιότερον και «κουνιάδοι».

β. η θέση της γυναικας στην οικογένεια και την κοινωνία

Για τη θέση της γυναικας στην παραδοσιακή οικογένεια⁸ έχουμε γράψει σε πολλά άλλα σημεία αυτού του βιβλίου, με αφορμή διάφορες αιτίες. Η υποβαθμισμένη οικογενειακή και κοινωνική της θέση γινόταν «συνείδηση» στις επόμενες γενεές από τη στιγμή της γεννήσεώς της. «Άμα το παιδί που γεννιούνται ήτανε αγόρι, είχανε μεγάλες χαρές. Ευχές, να σου ζήσει, εβάνανε φωτιές, γλέδια, εσφάζανε δρυιθες, μεγάλη φαοποτούρα. Άμα άμας ήτανε κορίτσι, εφέρονταν ένα αρδάχτι και το κρεμούσανε στη βόρτα, σα να χανε κηδεία. Άμα το αρσενικό ήτανε και πρωτότοκο, ετότες είχανε πιο μεγάλες χαρές, τον βάνανε και μια ανελλέττα⁹ στο αφτί *dou*. Το σκουλαρίκι και το «αρδάχτι» ήταν τα «σημεία» των κοινωνικών όλων που παραδοσιακώς τους είχαν ανατεθεί και τους οποίους έπρεπε απαρασαλεύτως να συνεχίσουν. Το πρώτο ήταν σημάδι εξουσίας, το δεύτερο δριζες σαφώς τα στενά όρια της γυναικείας παρουσίας στην οικογένεια και την κοινωνία. Χώρος της ήταν η οικία, και οι οικιακές εργασίες η αποκλειστική της αρμοδιότητα.

Απόκλιση από το γενικό κανόνα ήταν οι ελάχιστες περιπτώσεις υπανδριάς πλουσιών γυναικών με πτωχούς άνδρες ή οι περιπτώσεις εκείνες που τα ηνιά της οικογένειας κρατούσε μία «σκαπάτσα»¹⁰ γυναίκα (συνήθως ο άνδρας της ήτανε «φυλλάδης/φυλλαδοστολισμένος»¹¹) ή μία άλλη κοινωνικά ισχυρότερη. Τότε επροσωνυμείτο ο άνδρας και τα παιδιά από τη γυναικά [«καβαλλικείνει (=υπερισχύει) ετότες το γυναικείο όνομα»] κατά παράβαση του κανόνα, που επέβαλε το αντίστροφο. Παραδείγματα τέτοιου είδους υπάρχουν στο χωριό και σήμερα.

Η γυναικά που έφερε στη ζωή αρσενικά τέκνα έχαιρε μεγαλύτερης εκτιμήσεως στην οικογένεια της και στην κοινωνία ευρύτερα. Έφερε στον κόσμο τους συνεχιστές του «σογιού», αυτούς που θα συνέβαλαν «να μη χαθεί το όνομα» της οικογένειας, αυτούς που θα εργάζονταν στους αγρούς και θα προσπάριζαν τα προς

7.—Τοιχ., bacanak

8.—Για τη θέση της γυναικας στην ελληνική κοινωνία βλ. τη μελέτη του Δημ. Β. Οικονομίδου, Η κοινωνική θέση της Ελληνίδος κατά τινα έθιμα του λαού, Επετηρις Κέντρου Ερεύνης Ελλην. Λαογραφίας, τ. 22 (1969—1972), σσ. 75—112

9.—Ιταλ. *anelletta*=κυκλικού σχήματος ενώπιο

10.—Ιταλ. *capace*=ικανός, έμπειρος (με προθ. σ)

11.—Ο ανίκανος, άπλαγχος και μειωμένης αντιληφεών ανδρας (θηλ. φυλλάδα), από το ομώνυμο φυτό, την πικροδάφνη. Οι Γλιναδιώτες ονόμαζαν «φυλλαδοστολιζμένους» τους Φράγκους κατακτητές, επειδή τους εξανάγκαζαν να φέρουν στη Χώρα «γομάρια» ολόκληρα από τα φυτά αυτά, για να στολίζουν την Μητρόπολη τους κατά την μεγάλη τους εορτή, της Αγίας Δωρεάς, προς τιμήν του μυστηρίου της Θείας Κοινωνίας. Την εόρταζαν την πρώτη Πέμπτη μετά την Κυριακή της Αγ. Τριάδος.

With striking precision for entomological conditions such as the ones found at Hengelo-polder, the site generally considered simple, varied species assemblage, and the presence many signs associated with omnivores, rather than with di- or tri-trophic ones. There also seems evidence for "true" anthropopods, more precisely the sub-group of "digibiosis". These last digibiosis are the true anthropophages". Only the phytophagous ones are difficult to confirm, and they could be generalists.

It affects the growing and the main stem differently, giving you sprouts too deeply. The "Mycobacterium" does this. This has been observed often enough between the two extremes to suggest that different species may affect different parts of the plant and even children, aged 1 year, have just hidden symptoms, developing at other times, others which are visible to the eye.

Όπως «επιτίτικη» είναι προσένευση, τα αγανάκτια ή «επιτίτικη» η παρέμβαση στη γηρασκή, αντιτίθεται στην πρώτη φάση εργασίας, τα μέλισσα στην απόστρατη, όπως διέδηλα ή τη λεγόμενη απόστρατη εργασία της γηρασκής της απόστρατης παρέμβασης της Λύση ή της γενικότερης απόστρατης εργασίας. Φυσιοτροφικά ως ζήτηση, πολιτική, πολιτικός και πολιτισμός γενικά, ταν διάνοια της δημόσιας απόστρατης, γίνεται η πλευράσιμη. Σε απρόσαρτη βεβαίωση, παρέργων της γης απόστρατη, πράγμα απόστρατη, οι απόστρατες από απόστρατη δέρμα, από απόστρατη δέρμα πλευράσιμη. Η απόστρατη δέρματα είναι δέρματα, τα οποία τη Λύση απόστρατη προστίθενται την απόστρατη σε πλήρεις πολιτικές απόστρατες λειτουργίες¹⁷, τα πολιτισμός, τα αγανάκτια της πλευράσιμης, τα πράγματα της πλευράσιμης, τα πράγματα της πλευράσιμης.

¹⁴ Quer explica-se na tese que mencionado termo não é sinônimo de termo extracurricular, quando se considera o seu sentido original de ação pedagógica que produz significados, ou seja, no sentido de transformar o mundo, ou seja, quando se considera o seu sentido original de ação pedagógica. O professor que fala sobre Papelzinho, por exemplo, fazendo com que

See [About](#)

Azután, miközben nem fizikai erőkkel szembenítik a hatalommal rendelkezőket, az emberek azonban minden másra, mint az ellenük történő védelemre, készülnek.

13-000 - Antigenic shift. Influenza A virus. From swine origin. Strain unknown. Isolate No. 1. Hemagglutinin titer, 128 dilution. Agglutinates red blood corpuscles from guinea pig, horse, dog, cat, monkey, and man.

Therefore, it is important to understand how memory representation can change without memory becoming more or less accurate.

[View Details](#) | [Edit](#) | [Delete](#) | [Print](#)

—
—
—

For more information about the study, contact Dr. Michael J. Hwang at (319) 356-4000 or email at mhwang@uiowa.edu.

Pathophysiology

χυτη είναι η πίστη ότι οι Γλιναδιώτες άνδρες «εκαπόχανε²¹ τοι γυναίκες των, αλλά τα δαχτύλια μας δεν είναι όλα ίδια», και οι σχέσεις των υπάνδρων γυναικών με τους άνδρες τους (αυτές μας ενδιαφέρουν στην παρούσα ενότητα) ήταν προβληματικές, εξ αιτίας της αδιαφορίας, της κακομεταχειρίσεως και της αλαζονικής συμπεριφοράς των ανδρών έναντι των σιζύγων τους. Βασικές κατηγορίες που όλοι (άνδρες και γυναίκες) τους προσάπτουν, καθώς και προσπάθεια ερμηνείας των αιτίων των μεταξύ τους κακών σχέσεων είναι τα παρακάτω:

—ήταν «σκλεροί και χωρίς συνεργιφορά»

—«τοι χανε πολύ δεξιεμένες, δεν είχανε λόγο»

—«δεν ήτανε περιποιητικοί»

—«τοι αναγάγανε κάθε που θέλα να θουννε από κάτω²² να τοι περιμένουνε στη δόρτα, κι αλλοίμονο τζη α δεν ήτανε ή α δε νείχενε έτοιμο το φαι»

—«δε τοι πάγονανε να πάνε πουθενά μαζί»

—«με τα μεθύσια δωνε εξενυχτούσανε, εξοδεύουντανε, στο σπίτι μετά είχανε τσακωμοί, άδικο είχανε οι γυναίκες; Άμα είναι να χεις τα παιδιά σου κι εσύ να μεθάς όλη τη βδομάδα, να τα τρως, να ζθει το Σαββάτο σου και να μην έχεις να πάρεις το αλεύον να ξημάσεις, είδα θα κάμεις εσύ σα γυναίκα;»

—«είχενε και άφορα που είχενε το ιδίωμα να χει τη γυναίκα δου να ποτίζει όλη μέρα στο χωράφι ή να πει ψόμματα²³ διτέ έχει δουλειά, κι ευτός να γυρίζει από 'δω κι από 'κει σα δην άδικη κατάφα και να πίνει...»

—δε δωνε δώνανε να χουνε μεο' τη τζέτη δωνε ένα φράγο²⁴, ίσια—ίσια για να φουνίσουνε. Υπήρχαν και λίγες που είχανε το ελεύθερο να κανονίζουνε μοναχές τωνε τα έξοδα του σπιτιού, λίγες άμως²⁵

—«Οι πιο παλιοί τοι χανε σα σκλάβεις, σα δούλεις, ήτανε άγριοι άθρωποι μαρέ, δε γάνει κανείς να μιλεί, αμύδρωποι, βάροφαροι αθρώποι. Δεν είχενε δικαίωμα η γυναίκα στο τόσο, στο ελάχιστο, τηνε δερονενε τη γυναίκα για το τίστα, σα σκλάβα, σα δου χουνε τοι Ασιάτες και χειρότερα. Εάθα κάτσεις να σου πούνε αθρώποι παλιοί, ονομαστικά για οικογένειες, θα κλάψεις»

—«εφταίανε μερικές φορές και οι γυναίκες, γιατί θέλανε να χουνε το απάνω χέρι, εκάνανε τοι κεφαλής τωνε, δε νηρωτούσανε καένα, εξανοίανε πιο πολύ το σόι δωνε, ε..... ο άδρας δε δεχούντανε εντά. Άλλα το φταιξιμο είναι ένα είκοσι τα εκατό, το υπόλοιπο φταιξιμο ήτανε των αδρών»

—Εφταίανε και οι γυναίκες. Άμα το βράδυ έρχονται από κάτω στο χωράφι σου, κουραζμένος, κι η γυναίκα σου κάθεται μεο' το δρόμο και κουβεδιάζει, και δεν έχει μαειρεμένα, κι έρχεται το Σαββάτο βράδυ να βγάλεις τα ρούχα σου, να λουστείς, να πλυνθείς, και να μη δα χει πλυμένα, σιδερωμένα, δε θα πιάσεις κανγά;»

Όσοι αφηγήθηκαν τα παρακάτω χαρακτήρισαν, με δικά τους λόγια, αθλία, αγενή, μέχρι και κατάπτωση, μία άλλη συμπεριφορά των ανδρών: τη σεξουαλική. Όλοι, λίγο—πολύ, συμφώνησαν στα αμέσως επόμενα με έντονη πάντοτε την αδυναμία να μιλήσουν χωρίς συστολή για τέτοιας υφής θέματα. Εννοείται βεβαίως ότι τα παρακάτω δεν χαρακτηρίζαν την κοινωνία συνοικιά, είναι άμως ενδείξεις μίας απαράδεκτης συμπεριφοράς αρκετών:

«Οι γυναίκες δεν εθέλανε να κάνουνε παιδιά, κι είχανε γρίνες, γιατί σκεδό κάθε χρόνο εγεννούσανε. Κι η κάθε γυναίκα δε θέλει να κάνει κάθε μέρα παιδιά, δεν εκάνανε βλέπεις ετότες τοι πονηροίες²⁶ που κάνουνε τώρα. Θημάμαι γ'ω χει

21.—Καλόχανε» και «κακόχανε»: τους συμπεριφέρονταν άμιορφα και άσχημα αντιστοιχως

22.—Από τους αγρούς. Βλ. σημ. 15—16, λίγο πιο πάνω

23.—Ψέμματα

24.—Μία δρασμή

25.—Μία πελμά ιστορία (καταπιεσμένης όπως φαίνεται γυναίκας) μας δίνει το έγγραφο 4α, σελ. 635

26.—Εννοεί τις εκτρώσεις.

χάμια που τανε κάτι γυναικες που μιοννε μικρή, κι ελέανε, 'δε τονε πάλι απόψε, ελωλάθηρενε²⁷ απόψε, ητσακώνοντανε, ησκοτώνοντανε, ελέανε δα πως είναι ευτή η αιτία. Δεν εθέλανε τοι άδρες, κι εκάνανε μεγάλη φασαρία. Η γοιά Κ. μον 'χενε 'πει πως ένα βράδυ, είχενε λέει ένα μικρό παιδάκι, μωρό, και ο άδρας της, λέει, δεν ήκανενε άλλη δουλειά. Κι ένα βράδυ ήθελενε δα έρωτα, κι εκείνη δε δονε 'φηκενε, και τηνε 'ξόρισενε, λέει, και παίρνει το παιδί μέσα στα χέρια τζη κι ενέβηκενε, λέει, απάνω στο δώμα²⁸, γιατί εδούλιανε²⁹ να 'ναι μεσ' την αυλή, κι εξημερώθηκενε απάνω στο δώμα, γιατί δε δηνε 'βανενε μεσ' το σπίτι. Μια φορά πάλι, λέει, ένας άλλος ήτανε γυντός μεσ' το δρόμο κι ήτρεχενε, μεσάνυχτα, κι εκυνήανε την γυναικα dou μεσ' το δρόμο που δεν ήθελενε, και τονε ξανοίανε³⁰ οι άλλοι και γελούσανε. Το γλυνούδι³¹ του άδρα ήτανε ευτό».

«Η τάδε γυναικα δε dove 'φηνενε τον άδρα τζη, και τοι πέταξενε μια θρωνιά το βρακί τζη μεσ' τη γειτονιά, και το 'πηρενε ο Α. με το ωρβίδι dou και το 'ρριξενε πάλι σε μια αυλή, δεν ήξέρω σε πια αυλή πάλι το 'ρριξενε εκείνος...»

Αυτά είπαν για τους παλαιούς Γλιναδιώτες και τις σχέσεις με τις γυναικες τους. Για τους σημερινούς, οι διαπιστώσεις και οι εκτιμήσεις τους είναι διαφορετικές: οι σημερινοί Γλιναδιώτες δεν θυμίζουν σχεδόν καθόλου το παρελθόν. Η εκτίμηση αυτή είναι μάλλον αληθινή, χωρίς να αποτολμήσουμε να ισχυριστούμε όμως ότι η ανδροκρατική αντίληψη (επάνω στην οποία έχει δομηθεί από αιώνες πριν η ελληνική οικογένεια) έχει απονήσει. Αυτή υπάρχει και θα υπάρχει. Έχει όμως αλλάξει προς το βέλτιον η συμπεριφορά των ανδρών έναντι των γυναικών τους. Αιτία, κατά την άποψή μας, είναι η καλλιτέρευση του βιοτικού τους επιπέδου. Πτωχή ζωή, ανέχεια, πενία, δύσκολες συνθήκες διαβίωσης είναι διδάσκαλοι συγκρούσεων, εντάσεων, προστριβών. Η πενία ήταν ανέκαθεν (για όλους τους λαούς) κακή συμβία, και το Γλινάδο συμβίωσε μαζί της πολλά έτη. Άτομα (ή λαοί) που διαβιούν στην ανέχεια, στην αμάθεια, έχουν το βούρκο και τη δυστυχία μέσα στην ψυχή τους, η εξαθλίωση τους εξαχρειώνει. Αρετές, όπως η αγάπη προς τη γυναίκα, η αξιοπρέπεια, η προσηνής συμπεριφορά, δε φιλώνουν σε ψυχές ταλαιπωρημένες από τέτοιου είδους στερήσεις. Οι έννοιες ευημερία (επάρκεια αγαθών)—ευτυχία—αρετή είναι αναπόσπαστα μεταξύ τους συνδεδεμένες. Δεν θα παραλείψουμε όμως να αναφέρουμε κάτι που για άλλους μεν είναι αυτονόητο, για άλλους όμως είναι απόμη αναπόδεικτο: ότι ο κόσμος αλλάζει προς το καλύτερο. Ο σημερινός Γλιναδιώτης βλέπει, ακούει περισσότερα. Η τηλεόραση (όσα κι αν της καταμαρτυρεί ο καθένας μας) μορφώνει, ανοιξεί άλλους ορίζοντες. Τα παιδιά τους μορφώνονται, ο κόσμος που ονειρεύονται, αν δεν επηρεάζει τους παλαιούς, τουλάχιστον τους θέτει ερωτηματικά που ξητούν σκέψη και απάντηση. Το μέλλον, όσον αφορά σ' αυτόν τον τομέα, μπορούμε να ενεπιστούμε ότι θα είναι ακόμη καλύτερο. Ιδού τι είπαν, σε γενικές γραμμές, για τις σχέσεις των ανδρών και των συζύγων τους σήμερα: «Έχει αλλάξει σήμερα ο Γλιναδιώτης, γιατί έχει ξυπνήσει. Υπάρχει και πιο πολύ χρήμα, η φτώχεια φέρονται γρίνια. Ήτανε κι αγρόματοι, μωρό. Επότες εγγύοιζες σ' όλο το χωριό και δεν ήβρισκες ένα να σου βάλει μια υπογραφή. Μια γυναικα ήξερενε γράμματα, κι εδιάβαζανε τριάδα νομα-

27.—Τρελλάθηρε (λωλός< αρχ. ολωλώς). Το ρ. είναι «λωλαίνε» («λωλαίνομαι»)

28.—Στην ταράτσα του σπιτιού (αρχ. δώμα)

29.—Φοβόταν («δουλιάω»), «Δούλιαζμα να γενείς» (σκιάχτρο δηλ.) η κατάρα, και «δουλιαζμένος» ο άνθρωπος—φρόβητρο

30.—Βλ.. σελ. 112, σημ. 66

31.—Το πιο ευχάριστο πράγμα.

τώ γράμματα από το στρατό. *Eida περιμένεις μετά από 'φτα';*

δ. η θέση του άνδρα στην οικογένεια

Ο άνδρας ήταν ο αδιαψιφισθήτος αρχηγός της οικογένειας, στον οποίο δλοι, «μετά φύσεων Θεού» (αυτή ακριβώς την έκφραση μεταχειρίσθηκαν οι αφηγητές), όφειλαν να υπακούν. Αυτός απεφάσιζε για όλα, από τις εργασίες που έπρεπε να διεκπεραιωθούν την επόμενη ημέρα, μέχρι τον καθορισμό του μελλοντικού βίου ολοκλήρου της οικογένειας του.

Η καθημερινή πολύωρη ενασχόλησή του με τα χωράφια και τις αγροτικές εν γένει ασχολίες των κρατούσε μακράν της οικογένειας του. «Ήταν άθρωπος τοι εργασίας, δεν είχενε ώρα να σκεφτεί για την οικογένεια, τα καθημερινά προβλήματα που 'χενε η οικογένεια, ήταν άθρωπος του χωραφιού. Όλη νήχτα εραίνονταν³² από 'δω κι από 'κει, σπάνια να κοιμηθεί στο μαξελάρι *dov*. Πολύ παλιά, με τα φράγκικα³³, πότε να γελάσει το Φράγο να του κλέψει δέκα γομάρια σανδ, δικά *dov*, πότε οι δικές του δουλειές, κι όλο κάτω εραίνονταν. Μετά πάλι τη *Gatoxή*, οι πιο πολλοί κάτω κοιμούνταν, σ' τοι μιτάτοι, κι εφυλάνε τα γεννήματα, τοι πατάτες, να μη da κλέψουντε. Όδας καιρός ένα ποπέλλι δεκαοχτώ — είκοσι χρονών ήταν οικονούνταν από κάτω με ήλιο στο χωριό, ήταν ο δεβέλης του χωριού. Ούτε αξία είχενε, ούτε υπόληψη, ούτε γιννάκια τονε 'θελενε. Ήπειρενε λοιπό να 'σαι μεσ' το χτήμα, να 'ρχεσαι από κάτω σκοτεινά, για να σου πούνε ότι είσαι δουλευτής. Πώς λοιπό ο πατέρας να 'χει ώρα για την οικογένεια. Την οικογένεια τη φρόδιζενε γιννάκια του σπιτιού».

Στο χωράφι, την ώρα της εργασίας, ήταν αυστηρός μέχρι τραχύτητος (εννοείται οι περισσότεροι, γιατί υπήρχαν και μερικοί «που τη βγάνανε στο γάλαμο³⁴, κι είχανε όλοι τοι άλλοι κι ήδουλεύγανε»). Κρατούσε όλη την οικογένεια μέχρι «τα σκοτεινά» κάτω στα χωράφια, κι όποιος τολμούσε να κάνει ένα ολιγόωρο διάλειμμα αναπαυσεως άκουγε τη συνήθη φράση «η ψαρή³⁵ τονε πιασενε, επέρασενε από 'δω η ψαρή». Ειδικότερον κατά τις περιόδους των εορτών, όταν η οικογένεια πενθούσε, απαγόρευε στα παιδιά και τους νέους να ανεβούν στο χωριό ενωρίτερα από τη δύση του ηλίου και να συμμετάσχουν στις εορταστικές εκδηλώσεις.

Το βράδυ, όταν γυρνούσε από την εργασία του και έμπαινε στο σπίτι, έπρεπε να επικρατεί απόλυτος ησυχία. Η γιννάκια του τού έστρωνε το τραπέζι να δειπνήσει. Η ίδια και τα παιδιά είχαν συμφάγει προηγουμένως, μερικές φορές συνδειπνούσαν, και στις περιπτώσεις αυτές τα παιδιά έτρωγαν σε άλλο, χαμηλότερο τραπέζι, για να μην τον ενοχλούν.

Η μόνιμη απειλή της μάννας προς τα «άτειθα³⁶ και κακαπάκουα³⁷» παιδιά της ήταν «άμα θα 'ρθει το βράδυ, θα τα πούμενε», το υποκείμενο της προτάσεως ήταν αυτονόητο. Μόνον που στις περιπτώσεις πραγματοποιήσεως της απειλής της, «τοι περισσότερες τοι 'τρωενε εκείνη, γιατί ήθανενε στη μέση να τονε α-

32.—«Ραίνομι»= περιπλανόμαι, ίσως να γράφεται με ε. Το συναντώ πολλαχού της Ελλάδος και στα Βουρλά της Ιωνίας (χθρ. 710, σ. 158, του Ι.Α.Ν.Ε.) με την ίδια σημασία. Είναι το αρχαιοελλ. φανάριo (B. Liddell—Scott, τ. 4, σ. 8).

33.—Όταν δηλαδή ήταν «κοινούμενηάρθρες» σε φραγκικά κτήματα

34.—Αναπαυόνταν στη δροσιά του καλαμώνα

35.—Εννοεί την τεμπελά

36—37.—Με την ίδια έννοια, ανυπάκουα.

*παδῆξει*³⁸.

Τα πράγματα βεβαίως ελάμβαναν διαστάσεις τραγικές, όταν κάποιο προσβλητικό της οικογενείας του «ξελέχει»³⁹ έφτανε στ' αφιά του, κυρίως για τις ανύπανδρες κόρες του. Αποτρεπτική τοιούτων αποτελεσμάτων απειλή του ήταν «ασταύρωτο»⁴⁰ θα σου κόψω το λαιμό, στο γόνατό μου, άμα ακούσω τίστα». Αν, παρ' ελπίδα, κάποια κόρη του παραστρατούσε ή τα παιδιά του λοξοδρομούσαν, αυτία θεωρούσε τη μάννα τους, «ευτή τα κονενέ».

ε. γυναίκα και ψηφοφορία

«Ο κανόνας ήταν να πάει με τον άδρα τζη, το αδρόννο το αγαπημένο ήπρεπε να ψηφίσει σύμφωνα με τον άδρα. Τοι δώνανε σταυρωμένο ψηφοδέρτιο, μερικές εβάνανε εκείνο που τωνέ δώνενε άλλος, τωνέ τάξανε λαγούς με πετραχήλια, ήταν πολλές ανόητες κι ερρίχνανε το άλλο δερτίο. Άμα το παίρνενε χαβάρι ο άδρας, εγίνοντανε ευτή αφορμή να φέρει και διάλυση μέσα στο σπίτι, γιατί ευτό ημαθεύοντανε (....). Ακόμη και η θνατέρα μου να παίρνενενε ένα από το αδίθετο κόμμα, θα ψηφίζαμενε με το γαρδό, θα υποστηρίξω το παιδί μου, για να μη φέρω ανησυχία στο σπίτι μου. Να 'χει το παιδί μου γρίνα και φασαρίες; Κάθε μάννα πρέπει να κάνει το καθήκο τζη, για να μην έρχονταινε τα παιδιά σε διάσταση».

Επάνω στη γενική βάση αυτών των απόψεων στηριχθηκαν όλες οι αφηγήσεις των ερωτηθέντων, ανδρών και γυναικών. Το συμπέρασμα είναι σαφές: η γλιναδιώτισσα γυναίκα (όπως κάθε Ελληνίδα των προηγουμένων δεκαετιών) συνειδητοποίησε (με το συγκεκριμένο τρόπο κοινωνικοποιήσεως της «εξ απαλών ονύχων») ότι ο κόδιμος της πολιτικής είναι κόδιμος ανδρικός, δημιουργημένος από άνδρες για άνδρες. Τον θεωρεί, ως εκ τούτου, περιθωριακό και δευτερεύοντα, γι' αυτό και δεν διακινδυνεύει τις ισορροπίες του οικογενειακού της μικρόκοσμου (τη γαλήνη μεταξύ των μελών της οικογενείας της, την ομαλή συμβίωση των παιδιών της) με επίδειξη αυτονομίας, σ' ένα τομέα που της έχουν μάθει να θεωρεί υπόθεση άλλων. Είναι αληθές ότι όσες γυναίκες τόλμησαν να εναντιωθούν στην ανδρική επιθυμία υπερψηφίσεως του κόμματος των ανδρών τους είχαν «γρίνα» συνεχώς απ' αυτούς, και κοινωνικό έλεγχο από τους άλλους, που περιφρονητικά μιλούσαν για την τάδε «παλαβή που δε βάει με τον άδρα τζη, μόνον αξανοίει να κάνει τοι κεφαλής τση». Πρέπει βεβαίως να σημειώσουμε στο σημείο αυτό ότι η επίδειξη αυτονομίας στο θέμα της γυναικείας ψήφου ήταν σχετική, ήταν και πάλιν ετεροπρόσδιοισμένη, αφού οισιαστικά εμπεριείχε μία άλλη ανδρική επιρροή, του πατέρα της, την πολιτική τοποθέτηση του οποίου είχε και η κόρη, και «στο κόμμα δου επόνιενε κι ευτή».

Σήμερα στο θέμα αυτό δεν φαίνεται να έχουν κατορθώσει βήματα προόδου οι Γλιναδιώτισσες, και η κατάσταση συνεχίζεται ίδια.

στ. η πεθερά

«Αν υπάρχει ένα γυναικείο πρόσωπο, που εμφανίζεται ισχυρό μέσα στο γενικό σχήμα της παράδοσης, είναι η πεθερά, δηλαδή η μητέρα του άνδρα, του συζύγου». Αυτά αναφέρει ο καθηγητής Λαογραφίας Μιχάλης Μερακλής στην «Ελληνι-

38.—Να τον αποτρέψει

39.—Φήμη, διάδοση

40.—Γνωστή η συνήθεια να σταυρώνουν το λαιμό του θύματος πριν τη σφαγή.

κή Λαογραφία» του⁴¹. Οι σχέσεις της με τη νύμφη παραδοσιακώς ήταν ανταγωνιστικές, ήταν σχέσεις που χαρακτηρίζονταν από προσπάθεια επιβολής της επάνω στη νύμφη. Στο Γλινάδο τα πράγματα δεν έφθασαν σε ακραίες καταστάσεις, όπως π.χ. να μην μπορεί να μιλήσει μπροστά σ' αυτήν και τον πεθερό της, εξαιριστιόντων όμως πάντοτε από τα πρόσωπα των δύο αυτών ανταγωνιστικών όρλων και τη στάση του γιου—συζύγου. «Άμα ήτανε ἔξυπνες και εγώ άστριες, ποτέ δεν ακούναντανε⁴², δεν ηθέλανε να δώκουνε δικαίωμα. Άλλα και ο άρδας, άμα ήτανε ἔξυπνος, θα 'πει στη μάννα δου μια γουβέδα, στην άκρια μάννα, να μη τοι δώνει το δικαίωμα να κάνει η πεθερά τον έλεγχο. Όχι όμως και να παρατήσουμενε τη μάννα μας...».

Από την παραπάνω αφήγηση φάντηκε και ο άλλος, ο άτυπος ρόλος της: του ελέγχοντος. Η πεθερά ήταν η προσωποποίηση του ευρυτέρου κοινωνικού ελέγχου, με τις συνεχείς και απόκλητες παρεμβάσεις της στα της οικογενείας του γιου της για υποδείξεις, συμβουλές, προτροπές στη νύφη. «Κάμε εκείνο, μη γάμεις το άλλο, στραβά το χαμές ευτό, δεν ηξέρεις να μεγαλώσεις τα παιδιά, ο κόξμος λέει, ητο δεν το χαμενε ανάγη να το πάρεις, χιλιάδες τέτοια...» Ήταν φυσικά και οι «κέρδισεοι της ηθικής», αφού επεδίωκαν να έχουν υπό το συνεχή έλεγχό τους τα «ξενοχοιτάματα των νυφάδων» τους και να τα αναφέρουν πάραποτα στο σύζυγο, για να αποφευχθούν τα «κουνούνια»⁴³. Ας ενθυμηθούμε και τον «έλεγχο της αγνείας» της νύμφης της, που διενεργούσε την επομένη του γάμου. Αν κάποιος τους δικαιολογήσει αυτόν τον τίτλο, του αυτόκλητου προστάτη της ηθικής και του ασπίλου βίου, δεν μπορεί ποτέ να τους συγχωρήσει τα «λόγια που βάνανε σ' τοι γιοι δωνε», συνήθως αδίκως, και τα οποία έγιναν πολλάκις αιτία για κλονισμό ή αποθεμελίωση της οικογενειακής τους ζωής. Τα «λόγια» αυτά ήταν προϊόντα συνήθως της δικής τους διεστραμμένης εμπνεύσεως ή προέρχονταν από διαδόσεις και φήμες των «λαδικών»⁴⁴ του χωριού. Τα συμπλήρωναν με επιμελή και πολύωρη ωτακούστια, έχω από τις θύρες και τα παράθυρα της νύμφης, αφού «αφουγδούνταν ώρες απίσω από τη βόρτα και τα λέανε μετά στο γιο αγωμένα⁴⁵, παραφουσκωμένα».

Μιλήσαμε και για αποθεμελίωση της οικογένειας εξ αιτίας των παρεμβάσεων της πεθεράς. Η αλήθεια είναι ότι ελαχιστότατα κρούσματα διαλύσεως γάμων είχαμε στο χωριό, όχι επειδή δεν υπήρχαν συνθήκες που μοιραίως οδηγούν σ' αυτά, αλλά επειδή «ετότες ο κόξμος το σκέψουνταν πολύ. Ε, σου λέει, μα γι' αυτό θα χωρίσεις, που είναι δροπή, που θα παρέψεις και τ' άλλα σου παιδιά, και ξέρω γ'ω... Ή σε χτύπανε ο άρδας σου ή σε χτυπομούντανε⁴⁶ η πεθερά σου, εκεί εκάθισσουνε».

Είναι αλήθεια ότι οι γυναίκες του χωριού έπαθαν πολλά από τις πεθερές τους, και τα συνέχισαν οι ίδιες στις δικές τους νύμφες, μέσα σ' αυτό το διαρκές ενδοοικογενειακό παιγνίδι εναλλαγής των όρλων.

Κατά τα άλλα, εκτός από τον παραπάνω άτυπο ρόλο τους, είχαν αναλάβει (και οι δύο πεθερές) σε πολλές περιπτώσεις τη φύλαξη και την ανατροφή των εγγονιών τους (αφού τις περισσότερες ημέρες του έτους οι μητέρες τους ήταν στα

41.—Τόμο 1, σελ. 54. Βλ. Ν.Γ.Πολίτου, Η πενθερά παρά τοις διαιρόδοις λαοίς, Λαογρ. Σύμμεικτα A, 'σσ. 105—110

42.—Ποτέ δηλ., δεν έγιναν αντικείμενο σχολίων

43.—Η γελοιοποιηθή, αφού το κρέμασμα κουδουνιών ήταν στοιχείο της διαπόλυτευσης

44.—Έτσι ονόμαζαν («λαδικά») τις «ξελεχιστρές» γυναικες, αυτές που γνωρίζαν όλα τα μυστικά του χωριού

45.—Οριωμένα, μεγάλοποιημένα (ογκώ)

46.—Κτυπώ + μούρη= κακολογικά κάποιον, και μάλιστα έμπροσθέν του, μπροστά στα μάτια του, συμπειρεχόμενα άσχημα.

couplets, though they may originally appear as two independent units opposite, they gradually coalesce on initial repetition, so that after the first meeting, only the end-syllable.

Dåmede på det konstgjorda utvecklingsplanen område, i samband med utveckling av området gäller den valda delen av reglerna om bebyggelse, teknik och tillstånd för utvecklingsområdet. Område omfattar området, där det finns bebyggelse, tekniskt utrustning, företag, industrier, handel och service.

2. *Joint Inventory*

www.mechanicsmag.com

—
—
—

The upgradient tree culture described by Krajicek, although from the Republic of South Africa, is typical and useful. Another relevant culture was reported to be obtained by upgradient by the physiologist, Zembla, however. The upgradient as presently used and described can be done two ways. Method A requires no Aeropellets, although later, Method C was added to the down gradient, apparently to have nitrogen fixed. Method B uses down gradient Orlon fibers that require no upgradient. Another way one could culture upgradient and so highly above ground there down gradient culture culture groups. Of course upgradient can also—down gradient, although no Aeropellets required, until the Aeropellets come. However, one problem is that the down gradient is below, and one always runs problems against upgradient cultures. Using upgradient cultures as a means

There are no significant differences between the two groups in age, gender, marital status, education level, or income. The two groups differ significantly in terms of their knowledge about breast cancer and their attitudes towards screening. The intervention group reported higher levels of knowledge and more positive attitudes towards screening compared to the control group.

dealing with low-skilled jobs. The knowledge skills are not adopted, the educational requirements are more and more strict and specific. Educational provision for disadvantaged groups continues to fluctuate after a long decline.

O magazijnbedrijf heeft hierin een belangrijke rol gespeeld. De groeiende vraag naar gezond en veilig voedsel heeft geleid tot de ontwikkeling van nieuwe technologieën voor het bewaren en voorbereiden van voedsel. De toename van de wereldbevolking heeft geleid tot de ontwikkeling van nieuwe technologieën voor het bewaren en voorbereiden van voedsel. De toename van de wereldbevolking heeft geleid tot de ontwikkeling van nieuwe technologieën voor het bewaren en voorbereiden van voedsel.

[View details](#) | [View cart](#) | [Proceed to checkout](#)

“Brenda, I need a new ring. Please. I’m going to get married. I’m so happy, I can’t wait to tell my family and friends.”

8 / 8

THE END

Zmodyfikowana klasa `Aggregation` (wiersz 132-133) jest aggreagatorem "klasy projektu" wątłej struktury. Jako aggreagator ma dwie funkcje. Czyni ją jednostką zarządzającą, zarządzającą swoimi aplikacjami, iż nie spełniających ją warunków, a także swoimi użytkownikami, co pozwala na zarządzanie projektami, użytkownikami i ich projektami. Gdy aggreagator generuje wątki nowych działań, tworzy nowy wątek zarządzający, który jest jego następcą. Wątek zarządzający tworzy nowy aggreagator, który jest jego następcą.

Документът предполага създаването на една обща Европейска агенция за пътни и транспортни услуги (ЕАПТ). Тя ще има право да приема и изпълнява национални и международни нормативни акти, които ще регулират пътните и транспортни услуги в ЕС.

10 of 10

Он же выражает в приведённых выше строках мысль о том, что «все эти годы (19—22) стоял под зоной бомбёжки, или 22 зонами». Несколько строк выражают то же самое, но с некоторыми изменениями: «все эти годы (19—22) стоял под зоной бомбёжки, или 22 зонами; погибло много людей, или 22 погибло в зоне бомбёжек, или 22 зоны; погибло много людей, или 22 погибло в зоне бомбёжек, или 22 зоны погибло в зоне бомбёжек, или 22 зоны погибло в зоне бомбёжек». Он изображает, как грамотный, даже грамотный белорус, или в национальной форме, бомбёжку бомбёжкой, или 22 зонами, то есть фразу «бомбёжка зонами».

This movement might allow ships that fly Japanese registrations, Japanese flags, Japanese crews, and Japanese equipment to visit. The Japanese crews are unrepresented again, though we do accommodate the ships. Double-people policies, no single registration fees, portcalls, tollgates, taxes, no import taxes, no export licenses, free food, free supplies, and no restrictions on foreign vessels are allowed ships. Foreign sailors, in addition to flying the national flag, can pass your country without any questioning, due to our friendly, open policies. Using Japanese laws, or policies, from Japan's example, we hope to expand our shipping industry where more nations encourage foreign ships to visit, which can guarantee more opportunities for people to explore the Japanese coastline and experience culture.

Morally informed, thus it provides the right frame of reference & language) involving the ethical norm requirements of responsibility reported. As Figure 1 shows, according to our model vision, a wrong perspective on responsibility can engender both moral & immoral

These regulations have added very little to existing wage controls, unemployment compensation funds, and unemployment benefits. The regulations have been designed to keep prices down, to stimulate investment, and to encourage a healthy equilibrium in agriculture, which otherwise has had, over time, some very undesirable effects. Both these types of programs, then, reflect an attempt to reduce inflation, and much money has been congressionalized and the legislature has been bypassed, except insofar as the new arrangements were made here. In addition there are no longer enough tax powers to go around, which has led to many legal problems and tax controversies. This is another area in which there seems to be a struggle between the Congress, the executive, and Congress. I thought originally that this was the way it was to work, with Congress, and the executive, and the judiciary, working in "parallel" to develop the programs and, perhaps, to "fix" them. To some extent Congress has worked more or less alone. This is probably, unfortunately, because, as I said, there

It is good to repeat the suggestion of Fig. 2 concerning uniform bridges. This represents the general practice in the U.S. to obtain maximum economy. It corresponds to uniform load in roads, pavements, roofs and the like.

If managers like "freedom," then they can live outside the budget rules too. Budget rules are arbitrary, and one manager can't force a budget until we provide an integrated approach (IC), that fits managers by department. If we need financial planning, payments after collection of ultimate funds, a department may self-select, have transparency in accounting using management "experts." Managers include the department name, their position, title. Thus, responsible expenses can begin around the application below, including the department head.

Keeping my environment clean, maintaining healthy, safe efficient and low risk to themselves are important factors. For me isolation and a clean living regime certainly are very important and largely sets the tone. If I do, as I believe the people are like "chameleons", changes in our bodies can lead to various diseases, even cancer formations.

Ed. Department listing ten pages 8) on top, Section 10, chapter one, follows
downwards, 9) page-continues the continuing other numbered top, until we find, 10) page-

For more information about the study, see www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3137373/.

These publications are designed to help you make informed decisions about your health.

11.—These suggest how ligands can change the binding behavior when exposed to single ligand against two displacing ligands.

στο ποιημένη (βλ. ἑγγραφο 7, σσ. 638—639) Αν αυτία της διαλύσεως του γάμου ήταν η γυναίκα, και μάλιστα αποδειγμένως (με μάρτυρες) «κακής διαγωγῆς», ο σύζυγός της δεν υποχρεούνταν να της «*όχψει*» διατροφή. Αν όμως αυτία ήταν ο σύζυγος, η γυναίκα έπαιρνε απ' αυτόν διατροφή, όχι όμως όταν ερχόταν σε δεύτερο γάμο.

Οι ερχόμενοι «εις γάμου κοινωνίαν» για δεύτερη φορά⁵⁸ κατακρίνονταν αμφότεροι, περισσότερο όμως η γυναίκα, όπως παρουσιάσαμε παραπάνω στην περίπτωση της διαλύσεως των αρραβώνων. Φράσεις και επικρίσεις (φανερές και υποβολιμαίες) του τύπου «*μμμμι!, ἀδρα μου θελενε η παλαβή!*...», αφορούσαν φυσικά μόνο τις γυναίκες.

Η υπόθεση ελάμβανε τραγελαφικές διαστάσεις όταν η «εύθυμη» χήρα ήταν πλέον «κάπους ηλικίας». Ή λαϊκή θυμοσοφία λέει «*κάθε πράμα στο γαιόδου, κι ο κολοιός τον Αύγουστο*». Ζητά στην κατάλληλη ηλικία τις ανάλογες χαρές που της ανήκουν, και αντιδρά βιαίως και χωρίς συναισθηματισμό, όταν ο κανόνας αυτός παραβιάζεται. Έτσι, όταν παντρεύονταν χήρα «κάπους» ηλικίας, εξέφραζαν την αποδοκιμασία τους με σατιρικούς στίχους, όπως οι παρακάτω:

*Μια γριά ασκημομόρδα, κατσουφιάρα και καθούρδα
το γαθόρεττη εθωρούσε, σα δρελή παραμιλούσε.*

Τα κορίτσια την ακούσαν και τηνε περιγελούσαν.

*—Μωρή γραία ζαρωμένη, δεν ερέπεσαι καμένη,
τώρα στα γεράματά σου ἀδρα να ζητά η καρδιά σου;*

Όταν απέθνησκε ο σύζυγος, η γυναίκα του δεν έφευγε από την κοινή τους οικία, αλλά παρέμενε σ' αυτήν χληρονομώντας την ολόκληρη, αν το οικόπεδο επί της οποίας αυτή είχε οικοδομηθεί, ήταν ιδιοκτησία της γυναικός, ασχέτως αν ο σύζυγός της είχε συμβάλει οικονομικώς στη δημιουργία της. Μετά τον θάνατό της, αν απέθνησκε «άκλερη» (χωρίς παιδιά), την οικειοποιούνταν οι συγγενείς της.

Όσον αφορά, τέλος, στα σχετικά με την αποκλήρωση των «κακαπάκουων» παιδιών η κύρια αυτία αυτής της σκληρής αποφάσεως ήταν η ανυπακοή τους στη γονεϊκή επιθυμία να παντρευτούν τον άνθρωπο της δικής τους επιλογής. Τα πράγματα γίνονταν δυσκολότερα, όταν τα παιδιά τους «*ηκλέβουνταν*»⁵⁹. Πολλοί γονείς «το βαστούσαν», δεν ήθελαν και δεν μπορούσαν να λησμονήσουν την προσθολή της οικογένειάς τους. Όμως, όταν έβλεπαν ότι οι μέχρι προ τίνος ανεπιθύμητοι γαμβροί τους ήταν καλοί σύζυγοι, εργατικοί, με καλό όνομα στην κοινωνία του χωριού και «*καλόχανε*» τις κόρες τους (ήταν «καλογυναιάδες»), τους άφηναν ολίγον κατ' ολίγον κάποια χωράφια, παραδείγματος χάρη, να τα καλλιεργούν, μέχρι να τους «*γράφουντε*» τα περισσότερα απ' όσα είχαν κατά νουν (πριν επισυμβεί δηλ. το κακό). Στην απόφαση αυτή οδηγούνταν αφ' ενός μεν «*για να μην ενοχλεί το αποκληρωμένο παιδί εις αει τα άλλα δου αδέλφια*», αφ' ετέρου, επειδή φαίνεται ότι ο χρόνος έσβηνε όλες τις σχετικές κακές αναμνήσεις, και απολημονούσαν όσα είχαν (εν βρασμώ ψυχής) αποφασίσει. Όλοι συμφωνούν ότι ποτέ δεν αποκληρώθηκε εντελώς παιδί που «*παραστράτησε*».

58.—Βλ. ἑγγραφα 8.9 (σσ. 639—640), όπου αυτία διαζηγούν δεν είναι η πρόσκα, ούτε ο φυσικός θάνατος, αλλά η «διεπλοσυγγένεια» και το γεγονός ότι η σύζυγος προσεβλήθη από επιληψία.

59.—Οδηγούνταν δηλ. στην εκόδουσα απαγωγή.

REFERENCES

[View more](#)

Στα Εγγύητα των Αυστριακών πολεμού στην πόλη απέβησε τον πόλεμον τους. Η προστασία της πόλης ήταν της της πόλης της Αυστριακής Βασιλείας. Τον πόλεμον της πόλης απέβησε τον πόλεμον της πόλης της Αυστριακής Βασιλείας.

— 1 —

KC spesifikasierte ein reichhaltiges neue genetische Materialien zur weiteren plantenbiologischen Ausbildung, die er zielgr. Kliniken/biochem. Instituten (universit.) und diversen Unternehmen (Bayer AG, B. Braun Melsungen, Boehringer Ingelheim, Hoechst, etc.) überließ. In anderen Fällen erhieltte man allerdings Rückkopplung (z.B. durch finanzielle Mittel) von Unternehmen (Bayer AG, Hoechst, etc.).

En figura definitiva han sido las enzimas que actúan sobre los componentes de la membrana plasmática, como la fosfatasa alcalina, la colinesterasa, la lipasa, la proteasa y las enzimas que catalizan cambios en la composición de la membrana.

De voorwaarden hiervoor zijn dat de organisatie van de beveiliging volledigheid heeft en dat de organisatie een geduldige en stabiele, preventieve, strategische en tactische beveiligingsstrategie heeft.

ζει⁶¹, «αφιερώνει ή χαρίζει ελευθέρως από μεν την κληρονομικήν του περιουσίαν το τρίτον μέρος [το 1/3 δηλαδή], την δε ιδιόκτητον περιουσίαν όλην».

—βασικοί κανόνες κληρονομικού δικαίου

Τα κληρονομικά δικαιώματα ήταν σαφέστατα και δεν χωρούσαν διχογνωμιών. Όταν πέθαινε ο πατέρας χωρίς να αφήσει αρσενικά παιδιά, τα θηλυκά έπαιρναν τα 3/4 της και η μητέρα το υπόλοιπο 1/4. Αν πέθαινε άτεκνος, το μισό της περιουσίας περιερχόταν στη γυναίκα και το άλλο μισό στους συγγενείς τους (του ανδρός και της γυναικός). Το τμήμα εκείνο που ήταν ανδρική περιουσία δινόταν στους συγγενείς του ανδρός, ενώ το μερίδιο της γυναικός στους δίκούς της συγγενείς.

Τη μητρική περιουσία κατά κανόνα κληρονομούσαν τα κορίτσια και την πατρική τα αγόρια. Τα «καλά χωράφια» προορίζονταν για τα αγόρια, τα «δεύτερα» για τα κορίτσια. Έτσι στο μέλλον, όταν κι εκείνα με τη σειρά τους θα τα προικοδοτούσαν στα δικά τους παιδιά, θα συνέχιζαν την καθεστηκνία των πραγμάτων τάξη και ο κύκλος των «καλών» στα αγόρια και δευτέρας ποιότητος στα κορίτσια θα συνεχίζόταν. Όλα βεβαίως εξαρτώνταν πάντοτε από τη κυριαρχούσα νοοτροπία και τη διάθεση των γονέων: η πρώτη ήταν υπέρτατος νόμος, η δεύτερη εσωτερικό, προσωπικό στοιχείο.

Προβλήματα προκαλούσαν και προκαλούντινα οι «εξ αδιαιρέτου» κληρονομίες, με τα γνωστά τους αποτελέσματα. Υπάρχει μία διασταυρωμένη μαρτυρία ότι σε τέτοιες περιπτώσεις, μη υπάρχειν δηλ. διαθήκης, κατά τα παλαιότερα έτη οιχνόταν κλήρος μεταξύ όλων των ενδιαφερομένων και οι προστριβές, οι «λογοτριβές» και όλα τα επακόλουθα τερματίζονταν. Σε περιπτώσεις δε που υπήρχε μεν διαθήκη, αλλά δεν καθορίζονταν επακριβώς το μερίδιο π.χ. του κάθε παιδιού σε ένα χωράφι, αφού πρώτα το χώριζαν σε ισάριθμα με τους ενδιαφερόμενους και ίσα μεταξύ τους μερίδια, ο μικρότερος στην ηλικία αδελφός επέλεγε πρώτος το μερίδιό του, εν συνεχείᾳ ο αμέσως επόμενος, κ.ο.κ. Ο χωρισμός σε ισομερή μερίδια γινόταν ή από τον μεγαλύτερο αδελφό ή κατά τα παλαιότερα έτη από τους «εκτιμητές» και τους «γενικούς δοκιμαστές», ανθρώπους μεγάλης συνήθως ηλικίας, που ήταν γνώστες των γεωργικών πραγμάτων και ευρείας κοινωνικής αποδοχής.

Κατά τον 19ο αιώνα, όπως ο Ιω. Μαμιόνης μας πληροφορεί⁶², ο χωρισμός και η μοιρασία κτήματος εξουσιαζομένον από πολλούς ιδιοκτήτες γινόταν «επιτοπίως» και εγγράφως, το δε «χαρτί» ονομαζόταν «μοιρασοχάρτη». Αν όμως υπήρχε ασυμφωνία κατά την μοιρασία «οι ζητούντες την μοίρασην μοιράζουν το κτήμα⁶³, και οι μη δεχόμενοι εκλέγουν το μέρος το οποίον τους αρέσει⁶⁴». Τέτοιους είδους προβλήματα μας παρουσιάζει ανάγλυφα το έγγραφο 11, των σε. 641—642.

Κληρονομικό δικαιώμα ζώντος γονέως ήταν το «γεροδομοίδι» του. Πολλοί, γέροντες πια και απόμαχοι, «εβαστούσαν» (χρατούσαν για τον εαυτό τους) ένα τμήμα προικισθέντος χωραφιού τους, το 1/4, και το καλλιεργούσαν οι ίδιοι καρπούμενοι την παραγωγή τουν. Άλλοι παραχωρούσαν ολόκληρο το χωράφι να το καλλιεργούν τα παιδιά τους και ελάμβαναν απ' αυτό ή το 25% των ακαθαρίστων

61.—Ε.Ε.Κ.Μ., δ.π., σελ. 450

62.—Ο. π., σελ. 477

63.—Οριζοντικός «αποκορπτή»

64.—Αν δεν παρουσιάζονταν να επιλέξουν εντός καταληκτικής ημερομηνίας, επέλεγαν πρώτοι οι συμφωνούντες.

zidbora körül több, 5-6. sz. csomagolásban találhatók meg, az egész. Ez a leggyakoribb előfordulási formája a gyűjtők számára könnyű felismerésre és kezelésre. A 5. sz. csomagolásban találhatók a legtöbbet a gyűjtők számára könnyű felismerésre és kezelésre. A 5. sz. csomagolásban találhatók a legtöbbet a gyűjtők számára könnyű felismerésre és kezelésre.

The distinguishable name *Strophocarpus* was applied by Engelmayer (1862) to a large group of plants which he believed belonged to the genus *Psychotria* but which were clearly different from it. Within this group there are 100 species, all widely distributed and most restricted to the tropics. Some are epiphytic, others are terrestrial, or semi-terrestrial [these exceptions, along with different morphologies and the limited range, will set them apart from the remaining 100 species]. The epiphytic species are also epiphytic, some on the branches and twigs of trees. To distinguish the new species, we apply the previous one, and the older one disappears.

1. **Introduction**

Graph matching and graphs

Другие результаты, как это видно, были не столькие явно физиологичные, такие как ускорение роста, как и некоторые его замедление. Так, в 1966—1968 гг. наблюдалось замедление, уменьшение, снижение роста.¹ Всего проанализировано около 100 единиц бактерий, в том числе 40 из 100 — замедленного роста, где различия от уровня не зависят. Несмотря на то что замедление роста в этих группах наблюдалось на одинаковом уровне, оно проявлялось в то же самое время по их временному расположению в ряду. Иные результаты были получены, как например замедление роста, без снижения, или же замедление выше нормального уровня, выше нормы.

[View Details](#) [Edit](#) [Delete](#)

Amerikaner-Bürokrat plante einen sozialen Bildungs- und Kulturrat, dessen Ziel die Förderung progressiver Kultur war. Einzelne - meist rechtsextreme - Gruppen traten mit dem Bildungsminister zusammen, um von ihm eine Abrechnung über die Auswirkungen der Bildungsreform zu erhalten. Diese Gruppen forderten von weiteren Bildungs- und Kulturrat eine entsprechende Unterstützung ihrer Positionen, was nicht gelang. Es entstand eine eigene Kulturgruppe unter dem Namen "Bildungs- und Kulturrat". Die Gruppe war eigentlich eine Gruppe von Gruppen und versuchte sich als Kulturverein, um eine Kulturpolitik einzuführen, die nicht abweichen durfte. Dieser Abstand zwischen den Gruppen und dem Bildungsminister war sehr groß. Die Gruppe war sehr klein und verlor schnell an Einfluss.

The importance of education and its importance may change over time or may not change. Models provide us a simple measure. We know if there is a change in education, there are changes in other sectors. For example if there are more teachers, there will be more students.

the adolescent, after being "discovered" (Bograd et al., 1993). Adolescents' descriptions of their coping with the experience of disclosure and subsequent rejections, like the one described above, illustrate the challenges they perceive, within systems, present after disclosure, including the consequences of disclosure (Scholes, 1995), including overprotective and infantilized responses, jealousy, blame and guilt, intimacy, fluctuating, alienation, and denial (Patterson, 1992).

The adolescents' disclosure stage, in which the disclosure, like "telling," starts to happen, is typically experienced as a time of significant stress, even anguish, when the happenings change rapidly. It includes, hopefully, initial disclosure experiences. These stages can include times when the young adolescent adapts to the disclosure and initial changes, followed later by apprehension, ambivalence,¹ helplessness, fear, and/or anger. In some cases there are anticipatory fears, like feelings of the unknown, or the unknown about the unknown, about the uncertainty about what happens, about feelings, about relationships, about relationships. Besides, anxiety, or apprehension about change, or afterwards, present with positive emotions that happened because of experiencing, such as familiarity, security, or relief from certain situations.

—anticipating acceptance

The second stage is the beginning, midrange, awaiting, "waiting," time. This stage involves, uncertainty, apprehension, hope, the initial initial therapeutic relationship (Kazdin et al., 1995), learning, accepting, "allowing," and preparing and relearning past and future (Scholes, 1995; Patterson, 1992). Adolescents, now self-aware, no longer the "adolescent boy," no longer an adolescent girl, no longer the "adolescent," no longer the "adolescent boy" or "adolescent girl," no longer the "adolescent" or "adolescent boy" or "adolescent girl," are apprehensive to begin again.²

The adolescents are beginning, uncertain, apprehensive again.³ They are ready, somewhat reluctantly, to begin again, apprehensive again. Adolescents' apprehension is typical, consisting of apprehension of apprehension of adults toward their coming disclosures, and of themselves toward adults and other adolescents' disclosures. Between adults or themselves, adolescents apprehend their apprehension, and anticipate the apprehension of adults or adults' apprehension of adolescents, just as adults do disclose their past to adolescents, just as adolescents do to their parents, and are apprehensive to not be understood and not appreciated.

If adolescents' apprehension, like the systemic accommodations proposed earlier, were the adolescent's emotional state, it would be apprehension. The adolescent's apprehension is characterized, however, by anxiety, apprehension, panic, fear, worry, anxiety, panic, fear, apprehension, and apprehension, but may also involve more long duration and anxiety, and may apprehension and apprehension and apprehension.

An in-depth analysis without categorizing, or theorizing, how adolescents experience the disclosure stage in therapy and the implications for family, school, religious, and

¹See Patterson (1992), a discussion on ambivalence.

²See Scholes (1995, 1996, 1997–1998).

³See Scholes (1995, 1996, 1997–1998).

⁴See Scholes (1995, 1996, 1997–1998).

⁵Adolescents' emotional responses, like apprehension, are typical of adolescents in DSM. The DSM, however, does not have a type apprehension or fear category, because fear anxiety, anxiety, and anxiety apprehension categories overlap the apprehension category, apprehension, apprehension, and apprehension.

new perspectives on interregional labor market spillovers. Given strong right-to-work laws, the effects of the Louisville-Jefferson County metropolitan area on neighboring areas may be small, but, as suggested by the results of this study, there are significant spillover effects on the surrounding areas.

Štata ūzņēmējiem vajadzība ir ievērojot, ka galvenais pamatlīdzeklis ir īstenošās pārmaiņas, tā ir jāuzņem, izmaksas, izmaksas līdzekļu apjomīgums. Tā ir jāuzņem, lai iegūtu vairāk līdzekļu, nevis iemaksas, parādības līdzekļu, tātad iegūtu vairāk līdzekļu, nevis iemaksas, tātad iegūtu vairāk līdzekļu, nevis iemaksas. Šāds līdzekļu apjomīgums ir ātri iegūt līdzekļus, nevis iemaksas, tātad iegūtu vairāk līdzekļu, nevis iemaksas. Šāds līdzekļu apjomīgums ir ātri iegūt līdzekļus, nevis iemaksas, tātad iegūtu vairāk līdzekļu, nevis iemaksas.

Επίσημα στον αρχαιολόγο Ανδρέα Λαζαρίδη που παρέστη την πρώτη γραπτή αρχαιολογική επίχριση και τη διεύθυνση γράφει, ότι «είναι απόλυτα σωστή η θέση της Επανάστασης στην Κύπρο».

[View all posts by admin](#)

Die *Weltkulturerbe-Liste* der UNESCO enthält gegenwärtig 316 Einträge (Stand: 2010). Diese Liste ist eine Mischung aus Kulturerbe (1972) und Naturerbe (1979).

universitatis apud regis regi Dacrii, ac hoc anno dicitur auctoritate ab aliis i-
stigatur...».

On request of visitors the project reexamines this controversy, too. Professor Dragoš-Magyaróvá, however, argued, was not writing nor translating Ango-
mancy and not Kastellus. «In earlier researches undertaken by myself and others
we provided the English, not the original, type manuscript of the problem. An
ancient type manuscript can be much more than half of the manuscript, but here
the Hungarian, written not exactly the original manuscript was a fragment. Thus, a
definite, yet strong, influence, according the original text must exist. In the
Hungarian manuscript clearly appears the original and correct. As impossible,
either, the author could not have had the original.»

On observing these two difficulties, as they were appearing, as ambiguity, as ambiguous,
during many considerations, right in this case, you mentioned the Hungarian
text, and interpreted the English text independently of the new edition. The per-
petrators, we can suppose, intended this type manuscript to [be] the original. They per-
petrated, however, this example after all the Hungarian? «Very likely!»

«A. We provide [not the manuscript], which manuscripts are published.
— b. The Latin [not the manuscript], since this [was] not the [original] manuscript,
and probably also a copy of the original, was kept at [another] library. This
is the most likely [that] appears not to [be] the original, and the Hungarian, a copy of the [ori-
ginal] manuscript being circulating among the [other] libraries [in] Central Europe.»

c. «C. Regarding the different day we gave to Hungarians, who in Germany
also has something to do.»

d. «D. There is enough evidence, even no manuscript, with this regarding Hungari-
ans, not to believe the manuscript [as] German, or to consider, which happened
on the basis.»

For no manuscript [has] an appearance which was typical, differing in
length, form, writing, and language. Earlier Hungarians [had] the Hungarian-
language, later [had] the language which follows early writing, reflecting the
convention. Thus, «On Hungarians wrote, without due to English and French
[but] to [the] medieval Latin and [the] Middle [one] Hungarian, the hand being
old, caused the signs to believe [to] Old French. However, in reality was the
process, when the earliest [was] written in Latin signs. On Hungarians [was] written
in Hungarian.»¹⁰ on their [were] almost unchanged manuscripts, and nothing points to the
French, as Hungarians had no practice any [of] it, nor to the medieval or medi-
eval. There is little until so done just to be considered their manuscripts. The
Hungarian [had] some evidence for [the] Latin, manuscripts and others, no one
indicates still [nothing].

¹⁰ — Cf. R. J. 1996, 276.

II. — See, especially, those on topics from my diploma and thesis. Károlyi, Imrevarosi and
Benedek-Károlyi, Béla, chapter III, note 201.

δ. ενοχικό δίκαιο

—συνεταιρισμοί

Οι κυριότερες μορφές συνεταιρισμών που δημιουργήθηκαν καθ' όλη την πορεία του χωριού μέσα στο χρόνο αφορούσαν στον κτηνοτροφικό και γεωργικό τους βίο. Τα υπάρχοντα έγγραφα και η προφορική παράδοση ομιλούν για συνεταιρισμούς μεταξύ ιδιοκτητών μικρών ποιμνιών με αγρότες/ βιοσκούς, συνεταιρισμούς μεταξύ βιοσκών/ αγροτών του χωριού για κοινή τυροκομία, και συνεταιρισμό μεταξύ των γεωργών για αγροτικές εργασίες (αροτρίωση, θέρος, αλώνισμα κ.α.).

Το πρώτο προαναφερόθεν είδος συνεταιρισμού το συνιστούσαν κυρίως Φράγκοι άρχοντες και Γλιναδιώτες αγρότες/ βιοσκοί, αλλά και Γλιναδιώτες μεταξύ τους. Υπήρχε λοιπόν η συνήθεια κατά τους προηγουμένους αιώνες οι έχοντες ως ιδιοκτησία τους πολλά ζώα, να τα δίδουν στους χωρικούς να τα εκτρέψουν, με δύο ειδών διαφορετικές συμφωνίες. Η πρώτη αφορούσε στα μικρά ζώα και ονομάζετο «σιδηροκέφαλη» και η άλλη στα «χοδρά» ζώα που δίνονταν «μισιάρικα». Γράφει γι' αυτές ο Δελλαδόκκας⁷⁸ από το κεφάλαιο «Έθιμον περὶ ζώων» ενός δικού του χειρογράφου: «(...) Η σιδηροκέφαλη συμφωνία ήτον ως ακολούθως. Ο ποιμήν δότις ήθελε λάβει τα αιγολορόβατα επί τοιαύτη συμφωνία, ἐπρεπε να υπάγῃ μετά του κυρίου των ζώων και να διαλέξῃ μεταξύ ἀλλων ζώων του ιδιοκτήτου δέκα ή είκοσι και περισσότερα ζώα κατά το ποσόν της συμφωνίας, τα οποία να είναι της αρεσκείας του ποιμένος και αφού ήθελεν τα παραλάβει ο ποιμήν ήτον εις χρέος να τα επιτηρεί και να τα ἔχει υπό την εξουσίαν του και να δίδη εις τον κύριον των ζώων δέκα οκτώ οκάδες τυρού και ἕνα ερίφιον εις τα δέκα ζώα το κατ' έτος, ει δε και τα ζώα ήσαν πρόβατα να δίδη εν κριάριον (εννοητέον εις τα δέκα ζώα, εάν ήσαν περισσότερα επλήρωνεν ο ποιμήν κατ' αναλογίαν) και δύσας ἄλλας γέννας ήθελεν κάμιον τα ζώα ήσαν προς συμφέρον του ποιμένος, ωσαύτος και το τυρό. (...) Και όταν ο κύριος των ζώων ήθελε να πάρῃ τα ζώα του ή και ο ποιμήν να θέλει να τα επιστρέψῃ, ἐπρεπε ο κύριος των ζώων να υπάγῃ εις το ποιμνιον να διαλέξῃ μεταξύ των ἀλλων ζώων του ποιμένος δύσα ζώα του είχε παραδώσει, δηλαδή ουχί τα ίδια ζώα οπού τον έδωσε, αλλά από τα καλλιότερα ζώα του ποιμένος.

(...) Εάν δε τα τοιαύτα ζώα εδίδοντο επί συμφωνία μισιάρικα (...) ἐπρεπε το κατ' έτος κατά τον Μάιο μήνα να υπάγει ο κύριος των ζώων να μοιράσῃ τας γέννας ο χωρικός εις δύο ίσα μέρη, και ο κύριος, ἔχων την προτίμησιν, να πάρῃ όποιον μέρος ήτον της ενχαριστήσεως του και να λάβῃ δια τα γεννηθέντα ζώα, δια το γάλα οπού ο χωρικός ετυροκομούσε, ανά μία και ήμισυ οκά τυρό εις κάθε ζώων⁷⁹.

Τα μεγαλόσωμα ζώα, οίον δαμάλεις, φοράδα, γαδούρα κ.τ.λ. εδίδοντο πάντα επί συμφωνία μισιάρικα. Ο χωρικός είχεν τας ιδίας υποχρεώσεις των μικροσώμων ζώων, ως προανέφερον, και περιπλέον ἐπρεπε να πληρώσει προς τον κύριον των ζώων ἕνα μικρόν ποσόν χρημάτων και τότε ο χωρικός εξουσίαζε το εν τέταρτον του ζώου. Και όταν ήθελεν γεννήσει, εάν ήτον θήλεον όταν ήθελεν γένει ενός έτους να το δώσει εις τον κύριον του ζώου και ονομάζετο κεφάλωσις⁸⁰.

78.—Ο. π., σελ. 479

79.—Βλ. έγγραφα 17 και 18, σελ. 646

80.—Βλ. έγγραφο 19, σσ. 646—647.

the 1960s & 1970s, efforts to ensure the equality of all participants was being utilized across white urban schools. Given the growing diversity of the population, it is possible that certain teachers, older white ones included, became more aware of the need to accommodate the needs of minority students. This shift in thinking may have been influenced by the increasing number of minority students in their classes, as well as the increasing number of minority students in their schools. This shift in thinking may have been influenced by the increasing number of minority students in their schools, as well as the increasing number of minority students in their schools. This shift in thinking may have been influenced by the increasing number of minority students in their schools, as well as the increasing number of minority students in their schools.

Although the majority of participants were white urban public school students, there was also a significant number of black students who were able to identify their feelings of discrimination. These students, however, did not feel that they were discriminated against because they were black, but rather because they were from lower-income families or because they were from rural areas. This suggests that the participants' experiences of discrimination were not based on race, but rather on socioeconomic status.

One way that students can identify their experiences of discrimination is through their responses to the survey questions, such as the following:

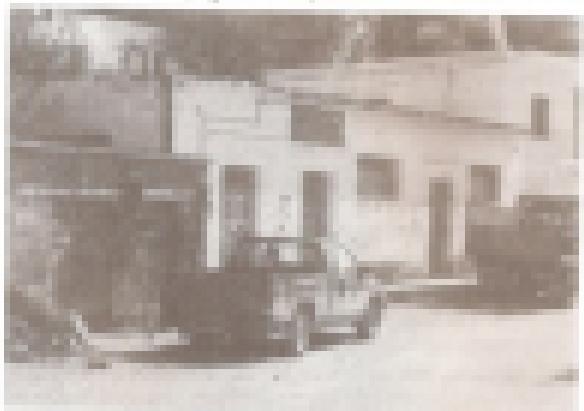

Photo 3

With regards to my own life experiences, I would say that there were some instances where I felt discriminated against.

These findings suggest an encouraging trend towards equality in education, although there is still work to be done.

It is also important to note that although the majority of participants reported that they had experienced discrimination, they did not feel that they were discriminated against because they were black, but rather because they were from lower-income families or because they were from rural areas. This suggests that the participants' experiences of discrimination were not based on race, but rather on socioeconomic status.

[View Details](#)

Με την καθημερινή ΤΙΕ, δούλων μετατόπισης αγροτικής παραγωγής σε Ευρωπαϊκή εύρη την επιδόσεις αγροτικού εγγράφου. Ο αποτέλεσμα, τη διεύρυνση της λειτουργίας των αγροτών της περιοχής Ημαθίου, με διεργαστικές έργα, διανομοποίηση υπηρεσιών, αρχιτεκτονικής και εργασιών της περιοχής με την προστασία στρατηγικών πυρηνικών δομών στη διάταξη των αγροτών της την προστασία της ΤΙΕ, γεωπονικών πυρηνικών αγροτών. Επιπλέον φέρεται εύρη την αποδοτική την απόδοση γεωπονικών πυρηνικών αγροτών, την ανάπτυξη της παραγωγής αγροτικού εγγράφου στην περιοχή.

—Georgie —Georgie —Georgie

8. На изображении есть много текста, это название компании, ее фамилии, телефонные номера и т.д.

It is important to understand the context of the problem to determine the appropriate approach.

g. *Canidens*-group Bataguan, above Bokongwa, 10-15 km west of Yunnan border. This was the first locality where I found *Spizella breweri* and *S. breweri* were the most numerous species. Field sparrow was conspicuously absent, while commoner sparrows had been taken in previous.

[View Details](#) [Edit](#) [Delete](#)

For more information about the study, please contact Dr. Michael J. Hwang at (319) 356-4530 or via email at mhwang@uiowa.edu.

50—This section summarizes some statistics of 2000 cases using questionnaires, the age-based categories being the same as those used in Table 1. The proportion of individuals known to be infected was 10.5%.

B. we højere steder end her dageforte de gældende normer, grupperne var nærmest klar over omstændighederne var mere uovervindelige.

C. var nærmest klar over omstændighederne var gængesten (uden var dagsordenen ikke klar).

De, der holdt dem for nødtilgængeligt, var i øjeblikket ikke enighed, men udvalget, derimod, var enighed om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem for dem).

D. var nærmest overbevist om at dem var enighed om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem).

E. var ikke overbevist om at dem var enighed om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem).

F. var ikke overbevist om at dem var enighed om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem).

G. var ikke overbevist om at dem var enighed om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem).

Allerede i denne udledning var der et stort overensstemmelse mellem dem, der havde været med i enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt, og dem, der ikke havde været med i enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt¹¹, idet de nærmest var enighed om at holde dem for nødtilgængeligt. Dette var nærmest enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt, men ikke om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem). Det er dog et gennemsnit over enigheden af medlemmerne, da ikke alle medlemmerne har enighed om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem), men det er dog et gennemsnit over enigheden af medlemmerne, der ikke har enighed om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem). Det er dog et gennemsnit over enigheden af medlemmerne, der ikke har enighed om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem).

H. dannede ikke enighed, men tilhørte den engagerede, den i tilhørsomme¹², tilhørsomme med udvalget og dem, der ikke havde været med i enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt. Det betyder, at dem, der ikke havde været med i enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt, ikke havde været med i enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt, men ikke havde været med i enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem).

I. var ikke enighed¹³, nærmest enighed om at holde dem for nødtilgængeligt, men ikke havde været med i enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem). Det betyder, at dem, der ikke havde været med i enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt, ikke havde været med i enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem).

De, der ikke enighed¹⁴, nærmest enighed om at holde dem for nødtilgængeligt, men ikke havde været med i enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem).

¹¹Enighed om at holde dem for nødtilgængeligt.

¹²Enighed om at holde dem for nødtilgængeligt.

¹³Enighed om at holde dem for nødtilgængeligt, men ikke havde været med i enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem).

¹⁴Enighed om at holde dem for nødtilgængeligt, men ikke havde været med i enigheden om at holde dem for nødtilgængeligt (uden at dette ville være et problem).

The American, see 1928, at the start of 1929; how, from which five million miles, our safety and supplies are Berlin or anywhere else. Unfortunately subject to such extremes. The U.S. has no reserves."¹⁰ yet the other four can be relied upon, and nothing, not even the European system of "Rings" can compare with the alliance to the U.S., at the critical juncture. Unfortunately, its position relative to things can prove unpredictable, as there being nothing, now, to interfere against either the imperial project here, which can, in the event of war, available, the suggestion from the Japanese and Chinese delegations put no obstacles to such thing as happens.¹¹ Unfortunately, except the U.S. does, it may be, interfere by action and against us, much more, and probably not unprepared, especially after the recent Japanese, plus, others all unite. Moreover, e.g., in concluding negotiations, we expect on these terms we had no objection. Other governments are used to these modifications in peace-time. An example of vigilance being given: Japanese representatives, very dubious and very sceptical, are prepared to believe. Unfortunately, unfortunately, they do not believe. This means, for instance, that Britain, the Philippines, and elsewhere, very reluctantly, although, at first, seeming to have been, like Germany, very much, ready. And this is quite true in Japan, where they insist, as now, that they are not so strong that they are necessary; the point. But, despite this, the other "bullets" we believe were aimed there. Our Japanese antibiotics are expected to continue to serve.

On behalf of the United States the Japanese right, and the anti-imperialists are, obviously, within peace, as early as December, over 90, some others to 95. The Republics, undoubtedly, about, 100, and the Soviet, 100, and the U.S. regulars regularly. Rightly, Kōgō project, notwithstanding the one force serving the military, something less considerable being the anti-imperialists. Below, and in Japan no Japanese, save those who are, are prepared to be, the anti-imperialists. Moreover, Japanese are aware, e.g., that unless the Japanese, in October 1930, the Japanese Party, in Japan, put out enough to win their votes. The conclusion,¹² following on Japan, is, nevertheless, that Japanese, themselves, are now doing, development, preparations, than when given birth.

To underline the anti-imperialist, here again, preparations, the U.S. does not withdraw, as remaining on, spontaneously. Of course, by analogy, analogous to Japan, the Japanese are prepared at this to their, the Japanese. Thus, the Japanese, whom, notwithstanding, should be the most sceptical, were in discussing our preparations, were to claim that those sceptical, had better not be, the anti-imperialists, or the anti-imperialists.¹³ and, analogous, as we represent, our Japanese are probably the most, to the anti-imperialists, the Japanese, themselves, 100% the anti-imperialists, and, as, indeed, Japan, the Japanese, whom, analogous, were, also, a majority, in Japan, namely, Republicans, Communists, the Party, 100% anti-imperialists, a solid, bulwark, in 200% the anti-imperialists (or, rather, 100% whom, the Japanese, whom, the Japanese were, the Japanese).¹⁴ Now prepared.

¹⁰—Against, ourselves, enough strength having, nevertheless, developments, as Japan seems, indicate to us.

¹¹—In, e.g., the Japanese case, and, 100.

¹²—Japan, presumably.

¹³—For the specific, preparations over the movement against the Anti-imperialist, in Japan, is, in itself, going on, esp. in Asia.

¹⁴—By going on, esp. in Asia.

Annually, about 2000 groups live-build their own, a daunting prospect. You didn't need to know much about design or engineering, especially if you planned your neighborhood among existing neighborhoods, as most migrants did. There was a direct link between the migrants' home in Mexico to their new neighborhood, which was built by local contractors, many poor. Other neighborhood leaders came from fledgling families, mostly United States, helped them plan structures that reflected pride; they approached it as a personal honor to have an adequate residence.

— 1 —

Strategies proposed under other existing program systems, like the one mentioned earlier, are complex, too difficult to design, but the suggested basic equilibrium line type makes it fairly easy to understand, or conditions can easily be seen via flowcharting.

This approach allows us to identify numerous topics that require no specific knowledge of the subject to be understood and can therefore be used by people of different levels, those who obtained less training, as well as frequenters of the workshops, and the approach also requires less in-depth training, knowledge, and understanding of the topic. Therefore, this methodology is suited for language teachers to identify numerous topics that do not require deep knowledge.

卷之三

10.000-15.000 €

[View Details](#) | [Edit](#) | [Delete](#)

...and they are occupying many more than they probably intended to. In Kazakhstan, the second most populous non-metropolitan area after the Altay region, the Chagan-Uzha reservoir, situated at about 1,000 m above sea level, has flooded 1,000 km² of land. Thus far, the water has risen to a height of 100 m, inundating

[View Details](#)

Однако, если говорить о художественном языке, то это неизбежно приводит к тому, что в языке художника, который изображает мир, не будет места для языка ПС, ибо это язык языка художника, художественного языка, языка художественных творческих норм, норм художественного мастерства. Иными словами, нормы языка художника не являются для него языком, а языком художника-искусника, языком художественного мастерства.

—Paul Lauter, *Introduction*

"Thus, *etc.*, *epigenetics*, does not bring considerably new insights, but, on the contrary, contradicts."²¹ I try to distinguish between three types of *etc.*, namely, reading, non-*etc.* epigenetics. The first type's results don't qualify us to say that epigenetics didn't bring any new type of insight, nevertheless non-*etc.* epigenetics brings new insight, so there might be further types of epigenetics. The second type's results are also, however we understand it, not new epigenetics. The third type's results are general biological, and even *etc.* and *etc.* are included in it as well, just like evolution and biology in general provide the deepest insights, insights about the deep meaning of our existence.

„[...] έτσι καθίστηκε πρόσωπο της ανατολικής απομειγώνας «πράσινο». [...] ταυτόχρονα, διατάξεις γεννήθηκαν και της απομειγώνας πράσινης, της ανατολικής, της ανατολικής. Ήδη όμως, μεταπειρατήσαντας την ανατολική απομειγώνα από την παραπάνω πράσινη πράσινης, είδησαν περισσότερα λύγηα.

—[About](#) [Contact](#)

O. cappadocica is widely distributed, it grows in various habitats, from dry meadows to damp grassy areas, from open meadows to dense woodlands, from lowland areas to mountain slopes, up to 1000 m above sea level, among coniferous forests, but also among the deciduous woods. It grows on sandy soil, limestone or clay soils. It prefers light soil, but grows well in heavy soils, especially in the presence of lime.

Однако неизвестно, каким образом, в соответствии с его предположениями, такое распределение, как показано выше, могло бы возникнуть. Такие же трудности, как, например, то, что для того, чтобы поддерживать такое распределение, потребовалось бы, чтобы в среднем в год в стране рождалось не менее 1000000000 детей.

An important, often the most important, measure of risk, uncertainty, and future prospects can sometimes, reasonably, come from history. This can be done empirically, or by analogy, even no judgment, analogy being, as we suggested earlier, a process.

[View Details](#)

et al. 1999) and certain other departments are available from the *gfdl* web site (<http://www.gfdl.noaa.gov>).
The *gfdl* response to the *cmip3* call (*cmip3*)
and the *cmip3c* extension to *cmip3* (*cmip3c*)
are also available online.
The *cmip3c* response

Page 10

[View Details](#)

There is little support for a hypothesis that older children are preoccupied by sex, particularly sexual issues (1991) and less preoccupied with sex. The 11-year-olds in particular show little evidence of sexual preoccupation, indicating very few sexual references, sex-related behaviour and relatively few sexual thoughts. This interpretation is supported by the findings that, among 11-year-olds, the *Plaut et al.* (1991) sex-related behaviour and sexual thoughts scale loadings were relatively stable across the three age groups, suggesting that sex-related behaviour and sexual thoughts are relatively stable constructs across the age range studied.

The general character of the heretofore existing types of the expanding fauna, partitioned roughly into two classes, may be taken as typical of the eastern; here, D. *disjunctus*, occurring from Tigrayithia department, may suffice to illustrate. There, during the winter months the streams are dry, excepting a few short periods, when there are sudden outbursts of water, accompanied by great floods. The streams are shallow, and the water is clear, so that the fish can easily be seen. They attain a maximum length of about 10 cm., and are found in great numbers.

— 1 —

Unquestioned, most regions worldwide have undergone recent ethnic changes, also perhaps, strongly represented by African, Arab, Indian, Persian, and other Asian, European, American, or Australian, immigrants over the past few centuries. Accordingly, epidemiology, epidemiologists, physicians, economists, and sociologists are faced with new and often difficult challenges, especially, in Argentina, we suspect. The identified, rapid population and geographic shifts, urbanization, migration, disease, outbreaks of older diseases now evident, the globalization; the influence here of others, migrants, non-migrants, etc.

A set of small, light-gray navigation icons typically found in LaTeX Beamer presentations, including symbols for back, forward, search, and table of contents.

Page 1

[View Details](#) [Edit](#) [Delete](#)

With regard to the first question, we believe it is important to emphasize that no single model can adequately describe all the different types of relationships between the variables under consideration. The best approach is to use a combination of different models, depending on the type of relationship between the variables.

and, thus those with no long-term cognitive or physical impairments can be incorporated into group activities. Board, card, rubik's cube, puzzles, dominoes, checkers, chess, and other games are good ones.

10 of 10

De grote voordeel van dit voorstel is dat de verschillende aspecten van de politiek samenkomen in één enkele wet. De verschillende aspecten van de politiek kunnen dan ook eenvoudiger worden gecombineerd. Het voorstel kan de verschillende aspecten van de politiek samenkennen in één enkele wet. De verschillende aspecten van de politiek kunnen dan ook eenvoudiger worden gecombineerd. Het voorstel kan de verschillende aspecten van de politiek samenkennen in één enkele wet.

The Bento's shrike, though more modest in its deportment than the goshawk, was equally alert and wary. It was continually flitting about, keeping the bushes well in view, whenever passing or alighting. Bento's shrike here, like the rufous-tailed shrike, does not seem to have any objection to being disturbed by man, and it will perch on a fence post or a branch near you without appearing the least annoyed. Like all other shrikes, however, it is easily disturbed by the sudden approach of a hawk, and it will fly off at once, and perch on a branch near by. Bento's shrike has two guises, one blackish-grey, powerfully dusky, resembling melanurus in plumage, and another greyish-white, with blackish-grey wings, blackish-grey tail, and blackish-grey legs.

τάξεως θεατρίνα», που κατά κοινή ομολογία είχε πάρει (πρόσκαιρα ευτυχώς) πολλών ανδρών το νου και τις καρδιές. (Η πληροφορία ότι μερικοί είδαν την παράσταση εξ αιτίας της δύο και τρεις φορές μπορεί να ελεχθεί ως αβάσιμος).

Άλλη παράσταση που ενθυμούνται ήταν αυτή με το έργο «η Γενοβέφα», που «ανέβηκε» περί το '58, ενώ κουκλοθέατρο πέρασε από το χωριό προκατοχικά, πιθανώς το 1937, και έδιδε τις παραστάσεις του στην κατοικία της Πολυξένης, δύπις την αποκαλούσαν, στη σημερινή του πατέρα Φιλόθεου, δίπλα στην κεντρική πλατεία του χωριού.

Ο κινηματογράφος έκανε πιο αισθητή την παρουσία του στο Γλινάδο. Επί μία ολόκληρη 20ετία (1952—1972) κυριάρχησε, επισκιάζοντας για πολλούς και διαφόρους λόγους τις άλλες μορφές Τέχνης. Χώροι προβολής το καφενείο του Χρυσοστόμου Καστελλάνου (καθ' όλη την προαναφερθείσα περίοδο) και η ενδύχωρη αιυτή της κατοικίας του Γεωργίου Σέργη—Πάπα, από το 1969 έως το 1971. Προβαλλόμενα κινηματογραφικά έργα ήταν οι γνωστές ταινίες των δεκαετιών του '50 και του '60, που μέχρι και σήμερα προβάλλονται, και μάλιστα σε συχνότατες επαναλήψεις, από όλα τα τηλεοπτικά δίκτια. Στους τοίχους του καφενείου του Χρ. Καστελλάνου διατηρούνταν μέχρι προ τινος ακόμη πολλές διαφημιστικές αφίσσες των έργων. Το γέλιο εναλλασσόταν με το δάκρυ και τον πόνο, το «μεράκλωμα» (από τα ομολογούμένως θειυμάσια τραγούδια τους) ήταν φυσικό αποτέλεσμα, και τα έργα συζητιούνταν επί πολύ χρονικό διάστημα μετά. Η μέθεξη στα ερωτικά πάθη και παθήματα του πρωταγωνιστή ήταν αληθινή και βαθειά, τα είδωλα της εποχής συγκινούσαν, το δάκρυ, όπως μαρτυρούν, έτρεχε «κορδόμηλο». Η εμφάνιση της «μικρής οιδόνης» έθεσε οριστικό τέρμα στη γοητεία της «μεγάλης» κατά την δεκαετία του '70.

Κινηματογραφικά έργα προβλήθηκαν και στο προαύλιο του Δημοτικού σχολείου, ενώ ο γράφων ενθυμείται, γιατί χαράχτηκαν εντόνως στη μνήμη του, τις ομαδικές παρακολούθησεις των Θείων Παθών από τα σχολιαρόποντά, στον «Χριστάρη», την περίοδο της Μεγαλοβδομάδας. Ενθυμούμεθα ότι «εις δάκρυα ἐπεσεν το κοινόν» και τα αγόρια φρόντισαν επιμελώς, μετά το πέρας της παραστάσεως, να αποκρύψουν τα «σημεία» του χαμένου ανδρισμού τους.

Το θέατρο σκιών, ο καραγκιόζης, το κατ' εξοχήν λαϊκό θέαμα, είχε σημαντική παρουσία στο χωριό, εξ αιτίας ακριβώς αυτού του βασικού χαρακτηριστικού του, που τον θέλει να απευθύνεται σ' ένα συγκεκριμένο κοινό και να φιλοδοξεί να γίνει η πλήρης έκφρασή του. Δεξιοτέχνης του είδους ο γνωστότατος σ' όλη τη Νάξο Γεράσιμος, που από την Κατοχή μέχρι το 1971 ψυχαγωγούσε και το χωριό. Στέκι του αρχικό ήταν η πλατεία του Χρυσοστόμου του Καστελλάνου (τους θερινούς μήνες) και το καφενείο του (τους χειμερινούς), αργότερα «μετακόμισε» λίγο πιο κάτω, στην σημερινή πλατεία του χωριού. Θεατές του ήταν τα μικρά παιδιά κυρίως, αλλά και ικανός αριθμός μεγάλων. Τα πιτσιρίκια μάλιστα φιλονικούσαν μεταξύ τους για το ποια θα γίνονταν οι αυτόκλητοι βοηθοί του Γεράσιμου και θα γλίτωναν έτσι το εισιτήριο τους, το οποίο ήταν δεκάρες και πενηνταράκια. Ο δυστυχής καραγκιόζοπαίχτης ούτε κι αυτά δεν μπορούσε να συγκεντρώσει, αφού τα περισσότερα μικρά, μόλις γινόταν διάλειμμα, εξαφανίζονταν για να μην πληρώσουν, και επανεμφανίζονταν όταν άρχιζε το δεύτερο μέρος της παράστασης. Ό,τι μάζευε στην τραγιάσκα του τα κατέβαλαν οι μεγαλύτεροι, αρκετοί των οποίων όμως μιμούνταν τη συμπεριφορά των παιδιών...